

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม

โดย

นางสาวรางวัล สุชี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพัฒนศึกษา

ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม

โดย
นางสาวรางวัล สุชี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาพัฒนศึกษา
ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2551
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**A RISK FACTOR TO SEXUAL RELATIONS AMONG OF
HIGH SCHOOL STUDENTS : A CASE STUDY OF NAKHON PATHOM PROVINCE**

**By
Rangwan Sukee**

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
MASTER OF EDUCATION
Department of Education Foundation
Graduate School
SILPAKORN UNIVERSITY
2008**

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม ” เสนอโดย นางสาวรางวัล สุชี เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะตั้งกูร)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. รองศาสตราจารย์คณิต เขียววิชัย
2. อาจารย์ ดร.นรินทร์ สังข์รักษา

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.อุยง วีระนาวัน)
...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์ บุญทิพย์ สุริยวงศ์)
...../...../.....

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์คณิต เขียววิชัย)
...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.นรินทร์ สังข์รักษา)
...../...../.....

47260306 : สาขาวิชาพัฒนศึกษา

คำสำคัญ : ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน/ปัจจัยทางสังคม/ปัจจัยการปฏิบัติตน

รางวัล สุชี : ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย :

กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : รศ.คณิต เขียววิชัย และ อ.ดร.นรินทร์ สังข์รักษา.
142 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) เพื่อศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐม 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน รายได้ที่ได้รับแต่ละเดือน สถานภาพทางครอบครัว การพักอาศัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) เพื่อศึกษาปัจจัยทางสังคม ได้แก่การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ การอบรมเลี้ยงดู การคบเพื่อน การรับสื่อทางเพศ ค่านิยมทางสังคม สภาพแวดล้อม ที่มีผลต่อปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ประชากรที่ศึกษาคือนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดนครปฐม โดยมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 388 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล แจกแจงความถี่ ไร่ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มใช้ t-test, F-test (One-way ANOVA) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

1. ปัจจัยทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัจจัยการปฏิบัติตน อยู่ในระดับน้อยที่สุด
2. ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามเพศ อายุ ระดับชั้นเรียน รายได้ที่ได้จากครอบครัว การพักอาศัย และผลการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อจำแนกตามสถานภาพทางครอบครัวพบว่าไม่แตกต่างกัน
3. การรับสื่อทางเพศ การคบเพื่อน และสภาพแวดล้อม สามารถร่วมทำนายปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 35.40 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2551

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1. .... 2. ....

47260306 : MAJOR : DEVELOPMENT EDUCATION

KEY WORD : RISK FACTOR TO SEXUAL RELATIONS/SOCIAL FACTORE

RANGWUN SUKEE : A RISK FACTOR TO SEXUAL RELATIONS AMONG OF HIGH SCHOOL STUDENTS : A CASE STUDY OF NAKHON PATHOM PROVINCE. THESIS ADVISORS : ASSOC. PROF. KANIT KHEOVICHAI, AND NARIN SUNGRUKSA, Ph.D. 142 pp.

The Purpose of this research were : 1) to study the level of A risk factor to sexual relations among of high school students 2) to compare risk behaviors lead to premarital sexual relations of the students with different sex, age, educational level, monthly expense, family status, persons staying and academic achievement 3) to study the social factors risk behaviors lead to premarital sexual relations among the high school students a case study of Nakhom pathom Province. The sample were 388 students, derived by stratify random sampling technique. Instruments employed in this study were questionnaires constructed by the researcher. The data were analyzed by means of percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test(One-way ANOVA) and the Stepwise Multiple Regression Analysis.

The findings ware as Follow :

1. The social factore was average, and risk behaviors lead to premarital sexual relations were very low
2. Risk behaviors lead to premarital sexual relations between the students of different sex, age, educational level, monthly expense, persons staying, academic achievement different at a .05 level, the family status not significantly different.
3. Medium sexual, group conformity and surrounding risk behaviors lead to premarital sexual relations at a percentage of 35.40 with a statistical significant level of .05

Department of Education Foundation Graduate School, Silpakorn University Academic Year 2008
Student's signature .....
Thesis Advisors' signature 1. .... 2. ....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงลงได้นั้น เนื่องจากได้รับความร่วมมือและการสนับสนุนจากบุคคลหลายฝ่าย อีกทั้งยังได้รับความกรุณาเอาใจใส่จากท่านคณาจารย์ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ คือ

อาจารย์ ดร. ลุง วิระนาวิน ประธานกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำในการตรวจแก้วิทยานิพนธ์ อีกทั้งความรู้ในด้านวิชาการในประเด็นต่างๆ

ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์คณิต เทียววิชัย และอาจารย์ ดร. นรินทร์ สังข์รักษา ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ได้คำปรึกษาแนะนำ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.ธีรศักดิ์ อุ่นอารมณ์เลิศ อาจารย์บุญทิพย์ สุริยวงศ์ คุณบวิวรรธน์ แสงพิทักษ์ และคุณมัลลิกา เสนีย์วงศ์ ณ อุยูชา ที่กรุณาเสียสละเวลาในการตรวจแก้เครื่องมือในการวิจัย พร้อมทั้งให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่องานวิจัย

ขอบคุณผู้บริหารสถานศึกษา คณาจารย์ และนักเรียน เขตการศึกษา 1 และเขตการศึกษา 2 ในจังหวัดนครปฐมทุกท่านซึ่งประกอบด้วย โรงเรียนศรีวิชัยวิทยา โรงเรียนราชินีบูรณะ โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย โรงเรียนวัดห้วยจรเข้มหาวิทยาลัย โรงเรียนกบตองวิทยา โรงเรียนกำแพงแสนวิทยา โรงเรียนวัดไร่จิงวิทยา โรงเรียนสามพรานวิทยา โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย นครปฐม โรงเรียนบางเลนวิทยา โรงเรียนบางหลวงวิทยา โรงเรียนจิวรายนบุญมีรังสฤษฎ์ โรงเรียนแหลมบัววิทยา และโรงเรียนภัทรญาณวิทยา ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล

และขอขอบคุณทุก ๆ ท่านที่เป็นกำลังใจให้การช่วยเหลือ และให้การสนับสนุนเป็นอย่างดียิ่ง อันได้แก่ เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ พัฒนศึกษา รุ่น 2 ทุกท่าน และขอขอบคุณครอบครัวอันเป็นที่รักยิ่งที่คอยห่วงใย และเป็นกำลังใจ ทั้งยังสนับสนุนด้านทุนทรัพย์ ตลอดระยะเวลาการศึกษา และทำวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จตามที่ตั้งใจไว้

ท้ายสุดนี้คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดามารดา คณาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่มอบสิ่งดี ๆ ในชีวิตให้ผู้วิจัยได้พบกับความสำเร็จอย่างที่ตั้งใจไว้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่ได้รับ	8
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับเพศ เพศสัมพันธ์ เพศศึกษา.....	9
แนวคิด ทฤษฎีพัฒนาการวัยรุ่น	18
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับค่านิยม การเลี้ยงดู แรงจูงใจ	25
แนวคิด ทฤษฎีการรับสื่อทางเพศ.....	39
แนวคิด ทฤษฎีสภาพแวดล้อม.....	46
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	48
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	52
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	53
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	53
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	56
การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ.....	58
การเก็บรวบรวมข้อมูล	59
การวิเคราะห์ข้อมูล	60

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
	ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล	63
	ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยทางสังคม.....	65
	ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการปฏิบัติตน	71
	ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อ การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างกัน	75
	ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมมีอิทธิพลต่อปัจจัยเสี่ยงต่อ การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	100
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะในการวิจัย	101
	สรุปผลการวิจัย.....	102
	อภิปรายผลการวิจัย.....	103
	ข้อเสนอแนะในการวิจัย	110
	ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	111
	บรรณานุกรม	112
	ภาคผนวก	118
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	119
	ภาคผนวก ข การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม.....	121
	ภาคผนวก ค ค่าความเชื่อมั่น	127
	ภาคผนวก ง แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	130
	ภาคผนวก จ หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ และหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	139
	ประวัติผู้วิจัย	142

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

สังคมในยุคปัจจุบันเป็นยุคกระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) ความเจริญก้าวหน้าทำให้สถานการณ์ต่างๆ เปลี่ยนไป ทำให้วัฒนธรรมไทยซึ่งเคยมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเกิดการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก วิถีชีวิตของคนที่มีสภาพความเป็นอยู่อย่างเรียบง่ายมีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองอย่างโดดเด่นเริ่มจางหายไป ปัจจุบันความคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณีในสังคมได้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยวัฒนธรรมตะวันตกได้เข้ามามีบทบาททำให้กระแสนิยมวัฒนธรรมตะวันตกเกิดขึ้น การที่กระแสวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามามากเกินไปทำให้สังคมไทยเกิดการเปลี่ยนแปลง ก้าวไปสู่ความทันสมัย การผสมผสานระหว่างความเป็นไทยกับความเป็นตะวันตกที่บางครั้งไม่กลมกลืนกันก่อให้เกิดปัญหาหลายๆ ประการตามมา หนึ่งในหลายๆ ปัญหาเหล่านี้ได้แก่ ปัญหาของวัยรุ่น ปัญหาต่างๆ ที่เกิด เช่น ด้านรูปแบบพฤติกรรม ด้านค่านิยม ด้านทัศนคติต่อเรื่องต่างๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านความคิดเห็นของวัยรุ่นไทยที่มีต่อเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์

ปัจจุบันพบว่าวัยรุ่นไทยส่วนใหญ่ ภายใต้การครอบงำของวัฒนธรรมตะวันตกเกิดความสนใจเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็นอย่างมาก วัยรุ่นบางคนมีความเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการแสดงออกถึงความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งวัยรุ่นควรกระทำเป็นอย่างยิ่งซึ่งเป็นความคิดที่ผิดแนวคิดเช่นนี้จึงก่อให้เกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยที่ยังไม่สมควรแก่เวลา ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาเป็นลูกโซ่ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) จัดแถลง “เช็ทซ์วัยรุ่นไม่ใช่แค่ห้อง” โดย นพ.สุริยเดว ทรีปาตี หัวหน้าคลินิกวัยรุ่น สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี กล่าวว่า สถิติการตั้งท้องที่เพิ่มสูงขึ้น ไม่ใช่ปัญหาเดียวของวัยรุ่นไทย แต่สิ่งที่น่าเป็นห่วงคือมีรายงานของยูนิเซฟพบว่า ช่วง 2-3 ปี ที่ผ่านมา วัยรุ่น 15-24 ปี มากกว่า 60% มีโอกาสเสี่ยงต่อการคิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หรือตั้งครรภ์ หลังจากมีเพศสัมพันธ์ภายใน 1 ปี โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงถึงแม้จะมีวิธีการป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัย ยาคุมกำเนิด แต่ก็เป็นการป้องกันภายหลังจากมีเพศสัมพันธ์มาแล้วเกิน 1 ปี ซึ่งมีวัยรุ่นเพียง 20% เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัย

จากสถานการณ์พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทย ซึ่งกำลังก้าวไกลในยุคไร้พรมแดนนี้ อาจมองได้ว่าเป็นปัญหาที่เกิดจาก การปรับตัว และการเรียนรู้เรื่องเพศ วัยรุ่นมักเรียนรู้จากครอบครัว และประสบการณ์ตรงของตัวเอง นอกจากนี้ยังเรียนรู้เพิ่มเติมจากสังคม ไม่ว่าจะเป็น โรงเรียน เพื่อน

สิ่งแวดล้อม และสื่อต่างๆ เพราะวัยรุ่นในปัจจุบันเติบโตมาในช่วงการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในขณะที่วงสังคมนอกบ้านของวัยรุ่นก็เป็นสังคมสมัยใหม่ มีการแข่งขันสูง วัยรุ่นสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้อย่างไม่มีข้อจำกัด (มหาวิทยาลัยมหิดล, สถาบันวิจัยประชากรและสังคม 2545 : 2) เหมือนกับที่ วิษุฒดา มาตันบุญ (2544 : 73) กล่าวว่าการผลิตสื่อเพื่อสื่อสารข้ามประเทศในเวลาอันรวดเร็ว ทำให้โลกแคบเข้า จึงทำให้เกิดการแพร่กระจายทางวัฒนธรรมจากซีกโลกหนึ่งไปยังอีกซีกโลกหนึ่ง มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของสมาชิกในสังคม เป็นช่องทางการสื่อสาร การแสดงออกพฤติกรรมทางเพศ การเลือกคู่ของวัยรุ่นที่มีแนวโน้มจะเป็นที่นิยมมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะวัยรุ่นนั้นมีแนวโน้มที่รับเอาการเปลี่ยนแปลงแบบอย่างจากต่างชาติได้มากกว่า เพราะมีความอยากรู้อยากลอง อยากรับสิ่งใหม่ๆ มาปฏิบัติ อันเนื่องมาจากแรงขับทางเพศของวัยรุ่นเอง ประกอบกับสิ่งแวดล้อมในสังคมเมืองเต็มไปด้วยสิ่งช่วยอารมณ์เพศ เช่น สถานบันเทิง หนังสือลามก ภาพยนตร์กระตุ้นทางเพศ ช่วยให้วัยรุ่นสามารถหาความรู้ และประสบการณ์ทางเพศได้อย่างอิสระ ดังงานวิจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

โครงการ คูเร็กซ์ โกลด์ เช็กซ์ เซอร์เวย์ (2005) พบว่า คนไทย ร้อยละ 51.0 มีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ได้ป้องกัน และไม่รู้ประวัติของคนที่มิเพศสัมพันธ์ด้วย (ค่าเฉลี่ยทั่วโลกร้อยละ 47) มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนมาแล้วเฉลี่ย 10.6 คน (ค่าเฉลี่ยทั่วโลก 9 คน) และร้อยละ 28.0 เคยมีเพศสัมพันธ์แบบ “วัน ไนต์ สแตนท์” หรือความสัมพันธ์แบบชั่วข้ามคืน จากรายงานการวิจัยของเอแบคโพล (2552) ทัศนศึกษานักเรียนชั้น ม.1 – ม. 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 1,843 ตัวอย่าง ดำเนินโครงการระหว่างวันที่ 4 – 12 กุมภาพันธ์ 2552 ผลการสำรวจพบว่า ร้อยละ 13.2 ระบุเคยมีประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์ร่วมหลับนอนกับคนอื่น ในขณะที่ร้อยละ 86.8 ระบุยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้เมื่อสอบถามว่าบุคคลที่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยในครั้งแรกคือใครนั้น พบว่า ร้อยละ 87.6 ระบุแฟน/คู่รัก ในขณะที่ร้อยละ 5.7 ระบุ เพื่อนต่างโรงเรียน/เพื่อนต่างสถาบัน ร้อยละ 3.8 ระบุ เพื่อนร่วมโรงเรียน/เพื่อนร่วมสถาบัน ร้อยละ 1.9 ระบุผู้ขายบริการทางเพศ ร้อยละ 1.0 ระบุเพื่อนใหม่ที่พบตามเชค ผับ สถานบริการ/สถานบันเทิง และเมื่อสอบถามถึงสถานการณ์หรือแรงผลักดันที่ทำให้มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกนั้นพบว่า ร้อยละ 62.7 ระบุเกิดจากความรู้สึกรัก/ชอบ รองลงมาคือร้อยละ 32.1 ระบุอยากลอง ร้อยละ 26.6 ระบุเป็นเพราะการอยู่ใกล้ชิดเพศตรงข้าม ร้อยละ 11.0 ระบุถูกบังคับ ล่อลวงโดยคน รู้จัก/ใกล้ชิด ร้อยละ 10.1 ระบุการดูหนังภาพยนตร์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกทางเพศ/ลามก อาทิ เว็บไซต์/วีซีดี ร้อยละ 8.3 ระบุเป็นเพราะการดื่มเหล้า/เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ตามลำดับ

นอกจากนี้ การศึกษาของ สหภาพ พุลเกษร (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า นักเรียน ร้อยละ 58.86 ตอบว่าเพื่อมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ หรือสถานบริการทาง

เพศ และการรับรู้เรื่องเพศศึกษา ส่วนใหญ่ได้รับรู้เรื่องเพศศึกษาจากสื่อภาพยนตร์ สื่อวิดีโอ หรือซีดี ร้อยละ 20.38 และร้อยละ 19.37 ตามลำดับ และข้อมูลจากแพทย์หญิงจันทร์เพ็ญ ชูประภาวงศ์ มุลินธิ สาธารณสุขแห่งชาติพบว่าวัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 15 ปี ส่วนวัยรุ่นหญิงในเมืองร้อยละ 50 มีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน และร้อยละ 66 มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนชาย และข้อมูลจาก นายบอล โกपाल ผู้แทนองค์การกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นในประเทศไทยมีอัตราการตั้งครรภ์และการทำแท้งสูง โดยมีจำนวนทำแท้งปีละประมาณ 300,000 ราย หรือคิดเป็นสัดส่วนเท่ากับ 1 ใน 3 รายของการเกิดมีชีพ (นลินี มกรเสน 2545)

“ทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นน่ากลัวมากขึ้น โดยจากการวิจัยของสวนดุสิตโพลพบว่า ร้อยละ 50 วัยรุ่นยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งได้ ร้อยละ 20 ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์กับกิ๊กในบางวันที่เหงา ที่น่าตกใจคือร้อยละ 15 ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์กับคนที่เพิ่งเจอกันในผับ หรือเชค ถึงวันนี้วัยรุ่นไทยมีเสรีนิยมทางเพศ ขณะที่วัยรุ่นอเมริกันช่วง 10 ปีก่อน ร้อยละ 70 มีเพศสัมพันธ์ก่อนจบมัธยมปลาย ทำให้เด็กวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 20 ปี ท้องก่อนวัยอันควรถึงปีละ 1 ล้านคน แต่เมื่อมีการรณรงค์ก็ลดเหลือร้อยละ 40-50 เท่ากับประเทศไทยในขณะนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเสรีทางเพศของวัยรุ่นไทยเท่ากับอเมริกาแล้วตอนนี้” (อมรวิชัย นาคทรพรพ 2549)

“ปัญหาสุขภาพทางเพศของเด็ก 15-19 ปี จากการศึกษาพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นไทย พบว่า เด็กชายเริ่มเป็นวัยรุ่นเมื่ออายุ 14 ปี เฉลี่ยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี แต่แต่งงานที่อายุเฉลี่ย 27.2 ปี ส่วนเด็กหญิงเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นอายุ 12.5 ปี เฉลี่ยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16 ปี แต่แต่งงานที่อายุเฉลี่ย 24 ปี เกิดช่องว่างระหว่างช่วงอายุการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกจนถึงการแต่งงานทำให้วัยรุ่นมีเซ็กซ์บ่อยและถี่ เกิดปัญหาการตั้งครรภ์ ท้อง แท้ง ทิ้ง ตามมา ซึ่งจากสถิติอัตราการคลอดที่โรงพยาบาลราชวิถีในปี 2004 พบว่า 40% ของหญิงที่มากลอดทั้งหมดเป็นมารดาวัยรุ่น” (สุริยเดว ทรีปาตรี 2549)

เพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ง่าย เพราะนักเรียน นักศึกษาเป็นวัยที่อยากรู้ อยากรลอง และอยากอยู่ใกล้ชิดกับเพื่อนต่างเพศ หรือคนรักตามลำพัง บางครั้งจึงอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ การมีเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะในวัยเรียน จะก่อให้เกิดผลกระทบตามมามากมายในหลายๆ ทางหากไม่ป้องกันให้ดีก็อาจจะทำให้เกิดการตั้งครรภ์ ซึ่งจะทำให้เสียการเรียน และก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต นอกเหนือจากการตั้งครรภ์แล้ว ปัญหาอีกประการหนึ่งคือการได้รับเชื้อต่างๆ เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ เป็นต้น

ปัญหาในวัยรุ่นที่พบมากในขณะนี้ คือการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การที่วัยรุ่นมีความคิดเห็นว่าเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องธรรมชาติ และเป็นเรื่องส่วนตัว ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะวัยรุ่นยังขาดความรู้ และขาดประสบการณ์ในเรื่องของความสัมพันธ์

ระหว่างเพศ ขาดความรู้เรื่องความแตกต่างระหว่างเพศ ด้านความรู้สึก เจตคติ ของคนทั้ง 2 เพศ เนื่องจาก โลกปัจจุบันนี้เข้าสู่ยุคข้อมูลข่าวสาร ค่านิยมทางสังคมถูกถ่ายทอดอย่างรวดเร็ว สื่อโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต ที่ออกมาอย่างมากมาย และ โง่งเง้งในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ รวมถึงสื่ออื่น ๆ ด้วยทั้ง ในรูปเอกสาร สิ่งพิมพ์ ซีดี วีดีโอลามกต่างๆ ล้วนหาซื้อได้อย่างง่ายดาย โลกยุคข้อมูลข่าวสารนี้จึงเปรียบเสมือนดาบสองคม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้ ความเข้าใจ และวิจารณญาณของผู้ใช้ข้อมูล

จากเหตุผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นไทยทั้งชาย และหญิง ปล่อยตัวปล่อยใจให้เป็นไปตามแรงขับทางเพศของฮอร์โมนและการเจริญเติบโต การเปลี่ยนแปลงในร่างกายซึ่งเป็นการทำงานของระบบร่างกายโดยธรรมชาติ ในที่สุดจึงทำให้วัยรุ่นต้องเผชิญกับความยุ่งยากและปัญหาโดยเฉพาะ ฝ่ายหญิง จะเป็นผู้รับภาระมากกว่าฝ่ายชาย อาทิเช่น การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งอาจลงเอยด้วยการทำแท้ง หรือการทอดทิ้งทารกแรกเกิด บางรายอาจถึงขั้นเสียชีวิตจากการทำแท้งเถื่อน เสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ มะเร็งปากมดลูก และโรคติดเชื้อระบบสืบพันธุ์

การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เป็นปัญหาสังคมอยู่ในปัจจุบัน ถึงแม้ว่าในระยะที่ผ่านมาสื่อต่างๆ ได้มีการตีแผ่ข่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่นอย่างต่อเนื่อง แต่ปัญหากลับไม่ได้ลดลง และดูเหมือนจะมีความรุนแรงมากขึ้นด้วยซ้ำ โดยสังเกตได้จากข่าวที่ว่านักเรียน ชาย หญิง กอดจูบ ลูบไล้กันตามสถานที่สาธารณะแบบไม่อายสายตาของประชาชนนอกจากนี้ยังมีอีกมากมาย โดยในสังคมทุกวันนี้มีจำนวนนักเรียนหญิงเสียตัวในวัยเรียนเพิ่มมากขึ้น ตามจริงแล้วการมีเพศสัมพันธ์ระหว่าง ชาย หญิง ไม่ใช่เรื่องผิดปกติ แต่การมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ยังไม่พร้อมนั้น จะเป็นตัวก่อสาเหตุของปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมายในภายหลัง ไม่ว่าจะเป็นการตั้งท้อง การทำแท้ง รวมถึงการติดเชื้อเอดส์ที่กำลังแพร่ระบาดอยู่ในหมู่ของนักเรียน นักศึกษา

ปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ที่เกิดขึ้นนี้มีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมทางสังคม ที่คนส่วนใหญ่มุ่งไปที่ประเด็นเด็กขาดความอบอุ่นจากครอบครัว จึงต้องออกไปหาความอบอุ่น หากความรักจากบุคคลภายนอก ประกอบกับสื่อลามกอนาจารจากภาพยนตร์ และวีดีโอที่กำลังระบาดอยู่ทั่วไปในทุกที่ นอกจากนี้ยังมีนักแสดงที่ถ่ายแบบด้วยการโชว์ร่างกายแต่ก็กลับได้รับการชื่นชมจากสังคม ก็ถือเป็นประเด็นปัญหาได้ สะท้อนให้เห็นว่าภาพสังคมไทยในปัจจุบันกำลังตกอยู่ในสภาพที่คนในสังคมขาดสติ คือแต่ละคนไม่รู้ว่าตนเองรู้สึกอย่างไร เพราะถูกสังคมควบคุมให้ทำตามกระแส ทำตามแฟชั่น ทั้งที่จริงๆ แล้วสิ่งที่ทำไปนั้นไม่ใช่ความต้องการที่แท้จริงของตนเอง ดังนั้นการป้องกันที่ดีที่สุดคือการพัฒนาให้ทุกคนมีวินัยชีวิต มีจิตสำนึกในทางที่ดี และรู้จักเลือกที่จะรับสิ่งต่าง ๆ เข้ามาใช้ เพราะคงไม่สามารถสกัดกั้นโลกยุคโลกาภิวัตน์ได้ ถ้าเด็กรู้จักเลือกที่จะรับแล้ว ปัญหาต่าง ๆ ก็จะไม่มีเกิดขึ้น ความจริงแล้วการพัฒนาเด็กให้รู้จักมีวินัยในชีวิต รู้จักคิดและคิดอย่างสมเหตุสมผล ประกอบด้วยความเชื่อมั่นในเหตุผล มีทักษะในการตัดสินใจ รู้จักสร้างแรงบันดาลใจ รู้จักความต้องการของตนเอง

โดยรู้จักและกำหนดชีวิตตนเองแทนการถูกกำหนดบังคับจากสภาพกระแสสังคมปัญหาต่าง ๆ ก็จะไม่เกิดขึ้นเหมือนทุกวันนี้ หรือถ้าเกิดขึ้นก็คงไม่รุนแรงสามารถที่จะแก้ไขสถานการณ์ต่างๆ ได้

ปรากฏการณ์ดังกล่าว ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มนักเรียน นักศึกษา เป็นกลุ่มที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ซึ่งแนวทางในการแก้ปัญหาอีกทางหนึ่งคือ สถาบันการศึกษา นักศึกษา ผู้ปกครอง และสื่อมวลชนต่างๆ ควรให้ความร่วมมือในการให้ความรู้ และปลูกฝังค่านิยมทางเพศที่ถูกต้องและเหมาะสมให้กับวัยรุ่น เพื่อช่วยให้อายุรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้อง และไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

เหตุผลข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เพราะเยาวชนถือเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศในอนาคตถ้าหากเยาวชนมีคุณภาพที่ดี หรือความสำนึกถึงความผิดชอบชั่วดี หรือการสร้างทัศนคติในการดำรงชีวิตที่ดีแล้ว ปัญหาต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาข้างต้นก็จะไม่เกิดตามมา ซึ่งในการทำวิจัยของผู้วิจัยนี้สอดคล้องกับเป้าหมายของสาขาวิชาพัฒนศึกษาใช้การศึกษาไปพัฒนาสังคมทุกด้าน ที่เป็นการแก้ปัญหาเชิงบูรณาการ รวมถึงใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือของการพัฒนาประเทศและสังคม จึงได้ทำการวิจัยในเรื่องดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐม
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน รายได้ที่ได้รับแต่ละเดือน สถานภาพทางครอบครัว การพักอาศัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เพื่อศึกษาปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ การอบรมเลี้ยงดู การคบเพื่อน สื่อต่าง ๆ ค่านิยมทางสังคม สภาพแวดล้อม ที่มีผลต่อปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

สมมุติฐานการวิจัย

1. ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน รายได้ที่ได้รับแต่ละเดือน สถานภาพทางครอบครัว การพักอาศัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแตกต่างกัน

2. ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ การอบรมเลี้ยงดู การคบเพื่อน การรับสื่อทางเพศ ค่านิยมทางสังคม สภาพแวดล้อม มีอิทธิพลต่อปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดนครปฐม จำนวน 13,005 คน

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้การศึกษารั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 388 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ลักษณะส่วนบุคคล

เพศ

อายุ

ระดับชั้นเรียน

รายได้ที่ได้รับแต่ละเดือน

สถานภาพทางครอบครัว

การพักอาศัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2 ปัจจัยทางสังคม

การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

การอบรมเลี้ยงดู

การคบเพื่อน

การรับสื่อทางเพศ

ค่านิยมทางสังคม

สภาพแวดล้อม

- 3.3 ตัวแปรตาม ได้แก่ ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ปัจจัยการปฏิบัติตน ได้แก่
- การดื่มสุราหรือของมีนเมา/ยาเสพติด
  - การเที่ยวสถานเริงรมย์
  - การปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม

นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง ปัจจัยหรือการกระทำ หรือการแสดงออกของนักเรียนที่ทำให้เพิ่มโอกาสเกิดการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น ได้แก่

- การดื่มสุราหรือของมีนเมา/ยาเสพติด
- การเที่ยวสถานเริงรมย์
- การปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม

การดื่มสุราหรือของมีนเมา/ยาเสพติด หมายถึง การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เป็นส่วนผสม เช่น สุรา เบียร์ ไวน์ รวมถึงยาเสพติดต่างๆ เช่น ยาไอ ยาเลิฟ ยาฆ่า

การเที่ยวสถานเริงรมย์ หมายถึง การไปในสถานที่เปิด โอกาสให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่เป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เช่น คอฟฟี่ช็อป คอกเทลเลาจ์ คาราโอเกะ โรงภาพยนตร์ สวนสาธารณะ ศูนย์การค้า ร้านอาหารที่มีนักร้องหรือวงดนตรี รวมทั้งสถานบริการทางเพศ เป็นต้น

การปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม หมายถึง การปฏิบัติต่อกันของนักเรียนกับเพศตรงข้ามที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การจับมือถือแขน การกอดจูบ รวมถึงการอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพังกับเพศตรงข้าม ในบริเวณที่แสงสว่างน้อย บริเวณที่ไกลตาผู้คน

การรับรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ หมายถึง การรับรู้เรื่องเพศศึกษาครอบคลุมเนื้อหา ด้านการตั้งครรรค์ การคุมกำเนิด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พัฒนาการทางเพศ ฯลฯ

การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง ความผูกพันใกล้ชิดของครอบครัว มีความห่วงใย และได้รับการเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ที่เกี่ยวข้องกันทางด้านกายภาพและทางจิตใจ

การคบเพื่อน หมายถึง การคบเพื่อนในกลุ่ม กลุ่มเพื่อนเป็นแรงสนับสนุนและเป็นแรงผลักดัน ทำให้บุคคลแสดงออกในด้านต่างๆ ในที่นี้รวมถึงการคบเพื่อนทั้งเพศชาย และเพศหญิง

การรับสื่อทางเพศ หมายถึง การอ่านหนังสือกระตุ่นอารมณ์ทางเพศ การอ่านหนังสือที่มีรูปเปลือย รูปโป๊ รวมถึงการดูภาพยนตร์ ซีดี อินเทอร์เน็ต

ค่านิยมทางสังคม หมายถึง ความเชื่อ หรือความคิดในเรื่องสังคม ที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคล ในสังคมนิยมชมชอบ เห็นว่ามีคุณค่า จึงยึดถือหรือนำมาปฏิบัติเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือ เข้าร่วมสังคม เช่น ความรักในเพื่อนมนุษย์ ความเอาใจใส่กับความสุข และสวัสดิภาพของเพื่อนมนุษย์ และสังคม การทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มบุคคล เป็นต้น

สภาพแวดล้อม หมายถึง สถานที่ บริเวณโดยรอบใกล้ที่อยู่อาศัย อาทิเช่น ศูนย์การค้า ร้านอาหาร หอพัก อพาร์ตเมนต์ โรงภาพยนตร์ สนามม้า เป็นต้น

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดนครปฐม
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดนครปฐมจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล
3. ทำให้ทราบถึงปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐม
4. นำงานวิจัยมาเป็นนโยบายยุทธศาสตร์สำหรับการแก้ปัญหา การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน สำหรับผู้เกี่ยวข้องต่างๆ

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดนครปฐม แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีดังนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับเพศ เพศสัมพันธ์ เพศศึกษา
2. แนวคิด ทฤษฎีพัฒนาการวัยรุ่น
3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับค่านิยม การเลี้ยงดู แรงจูงใจ
4. แนวคิด ทฤษฎีการรับสื่อทางเพศ
5. แนวคิด ทฤษฎีสภาพแวดล้อม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับเพศ เพศสัมพันธ์ เพศศึกษา

ความหมายของคำว่า “เพศ”

คำว่า “เพศ. ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Sex” ทำให้คนเราแต่ละคนที่มีความรู้สึกในเรื่องเพศแตกต่างกัน หรือมีความรู้เรื่องเพศแตกต่างกัน มองเรื่องเพศไปในทิศทางแตกต่างกัน คนส่วนมากมักจะพูดถึงเพศในความหมายของอวัยวะเพศ และการร่วมเพศ อย่างไรก็ตาม มีท่านผู้รู้หลายคนได้ให้ความหมายของคำว่าเพศไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2507 : 669) กล่าวไว้ว่า เพศ หมายถึง ลักษณะที่บอกให้รู้ว่าเป็นชาย หรือ หญิง

เวบสเตอร์ (Webster Dictionary Vol.3 1976 : 2081) กล่าวไว้ว่า เพศ หมายถึง เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังต่อไปนี้

1. การแบ่งสิ่งมีชีวิตโดยเฉพาะมนุษย์ออกเป็นเพศชาย และเพศหญิง
2. สัญชาติญาณทางเพศ ซึ่งจะแสดงออกมาในรูปของการร่วมเพศ หรือเพศสัมพันธ์
3. ลักษณะโครงสร้างของร่างกายของสิ่งมีชีวิต ซึ่งเกิดขึ้นมาจากการสืบพันธุ์ ของพ่อและแม่ โดยมีการแยกและรวมกันของโครโมโซมทางเพศ จนแสดงออกให้เห็นการเปลี่ยนแปลงว่าเป็นเพศชาย หรือเป็นเพศหญิง

4. พฤติกรรมระหว่างบุคคล โดยเฉพาะของเพศชาย และเพศหญิง ซึ่งอาจแสดงออกมา ระหว่างเพศเดียวกัน หรือต่างเพศ

เคอร์เคนดัล (Kirkendall, 1960 : 8) กล่าวไว้ว่า เพศ หมายถึงเรื่องดังต่อไปนี้

1. เป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้คนเรามีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จ ในชีวิต และสามารถกระทำ หรือแสดงพฤติกรรมออกมาเพื่อให้บรรลุความปรารถนา นั้น ๆ
2. แรงกระตุ้นที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อชาย และหญิง จนเกิดความพึงพอใจซึ่งกัน และกัน
3. ธรรมชาติที่แอบแฝงอยู่ในร่างกาย และจิตใจของมนุษย์อย่างลึกซึ้งและถาวร ซึ่งมักแสดง ออกมาตามธรรมชาติ
4. สิ่งที่กำหนดบทบาท กิริยาท่าทางและลักษณะในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เพศไม่ใช่สิ่งที่ บังคับลงไปว่าเพศใดสำคัญกว่ากัน
5. เพศเป็นตัวกำหนดที่สำคัญที่ทำให้ชีวิตมีการสืบต่อไปจากช่วงชีวิตหนึ่งไปยังอีกชีวิต หนึ่ง โดยอาศัยกระบวนการสืบพันธุ์

สรุป เพศเป็นได้หลายอย่าง คือ เป็นสัญชาตญาณ เป็นแรงกระตุ้น เป็นแรงขับ เป็นสิ่งบ่ง บอกลถึงความแตกต่างระหว่างเพศ เป็นธรรมชาติที่แอบแฝงอยู่ในจิตใจและร่างกาย เป็นธรรมชาติ อย่างหนึ่งที่ทำให้ชีวิตของสิ่งมีชีวิตสืบทอดตลอดไป

ความหมายของ “เพศสัมพันธ์”

เพศสัมพันธ์ เป็นเรื่องที่แยกออกจากกันได้ยาก และเป็นเรื่องธรรมดาในยุคปัจจุบัน บางคนก็ มีความคิดที่แตกต่างกันออกไป อาจจะเข้าใจในเรื่องเพศที่ผิดไปจากอื่น มีผู้ที่กล่าวถึงเรื่องเพศไว้หลาย อย่าง ดังนี้

1. เป็นแรงบีบให้คนเรามีความปรารถนาในความสำเร็จ สามารถแสวงพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุ ความปรารถนานั้น
2. เป็นสิ่งกระตุ้นที่ส่งผลต่อชาย และหญิงที่เกิดความพอใจด้วยกัน
3. เป็นตัวกำหนดที่ทำให้เกิดการสืบเชื้อสายต่อไปอีกรุ่นหนึ่ง

เพศสัมพันธ์เป็นขั้นตอนหนึ่งของการสืบพันธุ์ของมนุษย์ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากปัจจัยทาง ธรรมชาติของร่างกาย เพื่อการสืบเผ่าพันธุ์ของมนุษย์นั่นเอง เมื่อมีการร่วมเพศกันจนถึงจุดสุดยอดตัว อสุจิของชายหนุ่ม ก็หลั่งออกมาภายในช่องคลอดของหญิงสาว จากนั้นตัวอสุจิจะแหวกว่ายเข้าไปใน มดลูกเพื่อไปพบกับ “ไข่” ของหญิงสาว ตัวอสุจิที่แข็งแรงที่สุดเพียง 1 ตัว สามารถไขเข้าไปภายในไข่

ได้ และผสมกับไข่เกิดเป็นตัวอ่อน ของเด็กเราเรียกการผสมระหว่างตัวสุจิ และไข่ที่ว่า “ การปฏิสนธิ”

เพราะเพศสัมพันธ์ ทำให้มีการตั้งครรภ์ และกำเนิดชีวิตและพร้อมที่จะทำงานได้เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น นั่นคือ เมื่อหญิงสาวเริ่มมีประจำเดือนครั้งแรก และผู้ชายเริ่มมีการหลั่งน้ำสุจิ ในขณะที่หลับที่เรียกกันว่าฝันเปียกนั่นเอง ตามปกติคนเราจะมีเพศสัมพันธ์ที่สังคมยอมรับได้ก็ต่อเมื่อมีการตกลง ปลงใจอยู่ร่วมกันเป็นสามี ภรรยา หรือ เพราะจะเกิดผลตามมาอีกมากมาย เช่น การตั้งครรภ์ในวัยเรียน หรือขณะที่ยังไม่พร้อมเกิดโรคติดเชื้อทางเพศ การถูกมองอย่างดูถูกของสังคม การเลิกรากันอย่างรวดเร็ว และถ้าลงเอยด้วยการมีลูกก่อนอายุ 20 ปี มักจะพบว่ามีปัญหาในการเลี้ยงลูกมีปัญหาในชีวิตครอบครัว และมักหย่าร้างแยกทางกันในที่สุด ที่สำคัญคือปัญหาในการเลี้ยงลูก มีปัญหาในชีวิตครอบครัว และมักหย่าร้างแยกทางกันในที่สุด ที่สำคัญคือ วัยรุ่นจะเสียโอกาสในการศึกษา ในการเรียนรู้ชีวิตในวัยรุ่น และพลาดโอกาสที่จะมีอนาคตที่มีความสุข

เพศศึกษา

คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี โดย รองศาสตราจารย์ แพทย์หญิงสุวรรณา เรืองกาญจนเศรษฐ์ และอาจารย์สมร อริยานุชิตกุล ภาควิชากุมารเวชศาสตร์ ศูนย์สร้างเสริมสุขภาพวัยรุ่น คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ได้ให้ทัศนคติและแนวทางความเข้าใจอันนำไปสู่การสอน และการเรียนรู้ร่วมกันของทุกฝ่าย ดังนี้

เพศศึกษาคืออะไร

เพศศึกษา มิใช่การสอนเรื่องเพศสัมพันธ์ แต่เป็นการให้ความรู้ และสอนให้รู้จักบทบาทและคุณค่าของความเป็นชายและหญิงในสังคม

ส่วนครอบครัวศึกษา คือ บทบาทของพ่อแม่ในการสอนเพศศึกษาแก่ลูก

คำจำกัดความ (ซึ่งค่อนข้างยาวและยาก) เพศศึกษา คือ กระบวนการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นกรรมวิธีที่จะให้บุคคลได้เรียนรู้ธรรมชาติ ความเป็นจริงของชีวิตและสังคม เพื่อให้บุคคลมีความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมที่ถูกต้องในเรื่องเพศ ตลอดจนสามารถปรับตัวตามพัฒนาการชีวิตได้อย่างเหมาะสม

ทำไมต้องสอน

1. เรื่องเพศเป็นความจำเป็นที่จะต้องได้ทราบภายในขอบเขต เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของคนทุกคน โดยเฉพาะความเจริญทางจิตใจนั้น จะควบคู่กันไปกับความเจริญทางเพศ ความรู้สึกในเรื่องเพศย่อมมีอิทธิพลอย่างมากต่อสภาพของจิตใจและเป็นที่ยอมรับว่า ความแตกต่างเกี่ยวกับ

บุคลิกลักษณะย่อมจะมาจากสาเหตุอันหนึ่งคือ แรงผลักดันทางเพศ ดังนั้นการศึกษาเรื่องเพศและเรื่องจิตใจจำเป็นจะต้องดำเนินควบคู่กันตลอดไป

2. ความถี่ลับหรือการปกปิดในเรื่องเพศ อาจนำไปสู่ความเข้าใจผิด เช่น เครื่องครัด โดยเข้าใจว่าเรื่องเพศนั้นเป็นของหยาบโหลไม่ควรพูดถึงเลย หรือในทางตรงกันข้ามก็ละเลยจนเกินไป ไม่มีการควบคุมมารยาททางเพศ เป็นต้น ทั้งนี้อาจนำไปสู่ลักษณะผิดปกติทางจิตใจได้ นอกจากนี้ การที่เห็นอวัยวะเพศเป็นสิ่งซึ่งผิดแปลกกว่าอวัยวะอื่นของร่างกายก็เป็นข้อบกพร่องอย่างสำคัญยิ่งในเรื่องสุขวิทยาโดยทั่วไป

3. เพศศึกษายังนำไปสู่ความสมบูรณ์ในทางศีลธรรมและวัฒนธรรมของประชาชน เมื่อทุกคนรู้จักให้เกิดติและการปฏิบัติระหว่างเพศที่ถูกต้อง รู้จักประพฤตินให้อยู่ในขอบเขตในความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน

4. ปัจจุบันความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้ก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการสื่อสารสามารถพูดคุยติดต่อและทราบข้อมูลต่าง ๆ ได้ทั่วโลกภายในพริบตา จนทำให้โลกของเราแคบลงทุกวัน ดังนั้นข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั้งที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของเรา สามารถแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง จนไม่สามารถจะหาวิธีการใดมาสกัดกั้นเอาไว้ได้ ดังนั้นจึงควรให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้องแก่เยาวชนของเราก่อนที่จะรับรู้จากแหล่งอื่นที่มีลักษณะชั่วร้ายและเร้าอารมณ์มุ่งไปทางด้านการค้าและกำไร โดยไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อเป็นการเตรียมเยาวชนให้ฉลาด รู้จักการเลือกคิดเลือกตัดสินใจ และเลือกปฏิบัติแต่ในทางที่ถูกที่ควร และเป็นที่ยอมรับของสังคมไทย

ควรสอนตั้งแต่เมื่อใด

เริ่มสอน ชดเชลา อบรมบ่มนิสัยตั้งแต่ยังเล็ก เริ่มรู้ความ ถ้าจะมาเริ่มสอนตอนวัยรุ่นนั้นก็สายเสียแล้ว เพราะค่านิยมต่าง ๆ ถูกปลูกฝังไปเรียบร้อยแล้ว

ใครควรเป็นผู้สอน

แน่นอนทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเด็ก ครูคนแรกของเด็ก คือ พ่อ แม่ ต่อมาคือหมอเด็ก และเมื่อถึงวัยเรียนก็คือครู แท้ที่จริงแล้วเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น เด็กวัยรุ่นเรียนรู้จากเพื่อนและสื่อต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น หากเขาได้รับการปลูกฝังให้รู้จักบทบาทและคุณค่าต่างทางเพศที่เหมาะสมมาตั้งแต่เด็กร่วมกับการมีความนับถือตนเอง (self-esteem) และทักษะชีวิตสิ่งเหล่านี้จะเป็นภูมิคุ้มกันให้เขาได้เป็นอย่างดีในช่วงวัยรุ่นให้เขาสามารถแยกแยะได้ว่าความรู้ สื่อและสิ่งชั่วร้ายจากภายนอกสิ่งใดเหมาะสมและสิ่งใดไม่เหมาะสมได้ในระดับหนึ่ง

สอนอย่างไร

ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้สอน ถ้าเป็นพ่อแม่ ก็ให้สอนโดยการเป็นแบบอย่างที่ดี สอนง่าย ๆ โดยสอดแทรกเข้าไปในชีวิตความเป็นอยู่ประจำวัน มิใช่เรียกลูกมานั่งฟังบอกว่าวันนี้จะเลกเซอร์เรื่องเพศศึกษา

สำหรับหมอเด็ก บทบาทในเรื่องนี้อาจจะน้อยเกินไป มักจะเน้นไปในเรื่องการเลี้ยงดู สุขอนามัยชายหญิง และการป้องกันพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศ ในช่วง 5 ปีแรกในคลินิกตรวจสุขภาพเด็ก แต่หลังจากนั้นเรื่องเพศศึกษาคูเหมือนจะค่อย ๆ เลือนหายไป

สำหรับครูมีหลักสูตรการสอนในโรงเรียน แต่ก็มักจะขึ้นกับความถนัดของครูว่าจะเน้นหรือไม่ โดยทั่วไปจะสอนเฉพาะสรีระทางชีววิทยาว่าชายหญิงเป็นอย่างไร ยังขาดการสอดแทรกเรื่องของบทบาทคุณค่า และค่านิยมทางเพศต่อสังคมและวัฒนธรรม แต่ไม่ว่าจะเป็นใครสอนก็ตาม จะต้องให้เหมาะสมกับการพัฒนาการและวัยของเด็ก

แนวคิดหลักในการพัฒนาการเรียนรู้อะไรเรื่อง เพศศึกษา ตามหลักสูตรใหม่ของกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงสาธารณสุข มี 7 ด้าน คือ

1. พัฒนาการทางเพศ (Human sexual development) หมายถึง ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศตามวัย ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม
2. สุขอนามัยทางเพศ (Sexual health) หมายถึง ความรู้ความเข้าใจและสามารถดูแลสุขภาพอนามัยทางเพศได้ตามวัย เช่น การดูแลรักษาอวัยวะในระบบสืบพันธุ์ อนามัยการเจริญพันธุ์ ความเข้าใจต่างๆ ในเรื่องเพศ
3. พฤติกรรมทางเพศ (Sexual behavior) หมายถึง การแสดงออกถึงพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมกับเพศและวัย
4. สัมพันธภาพ (Interpersonal relation) หมายถึง การสร้างและรักษาความสัมพันธ์กับบุคคลในสังคม การสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับเพื่อนเพศเดียวกัน และต่างเพศ การเลือกคู่ การเตรียมตัวก่อนสมรส และการสร้างครอบครัว
5. ทักษะส่วนบุคคล (Personal and communication skills) หมายถึง ความสามารถในการจัดการสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการปฏิเสธ ทักษะการขอความช่วยเหลือ ทักษะการจัดการกับอารมณ์ ทักษะการตัดสินใจและแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ
6. สังคมและวัฒนธรรม (Society and culture) หมายถึง ค่านิยมในเรื่องเพศที่เหมาะสมสอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมไทย และการปรับตัวต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยเฉพาะจากสื่อที่ยั่วยุต่างๆ

7. บทบาททางเพศ (Gender role) หมายถึง การสร้างเอกลักษณ์ทางเพศที่เหมาะสม ความเสมอภาคทางเพศและบทบาททางเพศที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในสังคมอย่างสมดุล

" เรื่องเพศ " เป็นเรื่องธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ทุกคน ดังนั้น มนุษย์จึงมีสิทธิที่จะรับรู้ เข้าใจ และเป็นสุขกับเพศตนเองภายใต้จริยธรรมของสังคม และสิทธิของบุคคลอื่น ความสนใจเรื่องเพศ ก็เป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์อายุตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไปทุกคน ซึ่งจะเห็นได้จากสิ่งที่เด็กเล็กๆ เริ่มที่จะถามเรื่องเพศ และเมื่อโตขึ้นเด็กจะพยายามหาความรู้เพิ่มจากสิ่งต่าง ๆ รอบตัว หลายคนเรียนรู้จากสื่อที่ไม่เหมาะสม เช่น การ์ตูนหนังสือปลุกใจ นวนิยายทางเพศ โทรทัศน์หรือภาพยนตร์ ฯลฯ สื่อส่วนใหญ่ เหล่านี้มักสร้างขึ้นเพื่อกระตุ้นความรู้สึกทางเพศและสร้างอารมณ์เพศ มากกว่าที่จะให้ความรู้ทางเพศอย่างถูกต้อง และบางครั้งอาจทำให้เรียนรู้ผิด ๆ เช่นความวิปริตทางเพศต่าง ๆ ปัจจุบันนักจิตวิทยาพัฒนาการยอมรับกันทั่วไปว่าการเรียนรู้ทางเพศตามหลักวิชาการ จากพ่อแม่หรือครูเป็นสิ่งที่เหมาะสม เพื่อให้เด็กในวัยต่าง ๆ มีความรู้ เข้าใจ และมีทัศนคติที่ถูกต้องต่อเรื่องเพศ จะได้ปฏิบัติตัวได้ตามความเหมาะสมตามพัฒนาการทางเพศ และป้องกันปัญหาทางเพศที่อาจเกิดขึ้น

ลักษณะของความรู้เรื่องเพศ

การจัดการเนื้อหา หรือความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษานั้น สามารถศึกษาได้หลายแนวทาง เนื่องจากเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม บุคลิกภาพ และความสำนึกรับผิดชอบ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางเพศของมนุษย์

การจัดการเนื้อหาเรื่องเพศศึกษา โดยมีพัฒนาการทางเพศเป็นพื้นฐาน และในการศึกษานั้นสามารถแบ่งเนื้อหาได้ 4 ลักษณะ คือ (Mace 1973 : 35-42, อ้างใน สุภาศิริ การิกาญจน์ 2541 : 24)

1. ลักษณะทางชีววิทยา (Biological Aspect) การเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับกายวิภาค และสรีระวิทยา ของกระบวนการสืบพันธุ์ จากวัยเด็ก ไปสู่วัยผู้ใหญ่ และระบบชีววิทยาทั่ว ๆ ไป เป็นสิ่งสำคัญที่จะเชื่อมโยงข้อเท็จจริงเหล่านี้กับหน้าที่ต่าง ๆ ของร่างกาย ความรู้สึกทางเพศ ตลอดจนพฤติกรรม และความรู้สึกของตนเองในความเป็นชายและหญิง การศึกษาพัฒนาการทางด้านชีววิทยา สำหรับนักเรียนควรครอบคลุมในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1.1 การเจริญเติบโตของอวัยวะสืบพันธุ์ในเพศชาย และเพศหญิง ความเหมือนและความแตกต่าง

1.2 ตัวกำหนดลักษณะทางพันธุกรรมเกี่ยวกับเพศ

1.3 กระบวนการปฏิสนธิ

1.4 ความแตกต่างในระบบต่อมไร้ท่อของเพศที่แตกต่างกัน

1.5 ระบบสืบพันธุ์เพศชาย

- 1.6 ระบบสืบพันธุ์เพศหญิง
- 1.7 การมีประจำเดือน
- 1.8 การตั้งครรภ์
- 1.9 การคลอดบุตร
- 1.10 การเปลี่ยนแปลงของเต้านมและการให้นมบุตร
- 1.11 การตอบสนองทางเพศของชายและหญิง
- 1.13 โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
- 1.14 การเบี่ยงเบนทางเพศ

2. ลักษณะทางจิตวิทยา (Psychological Aspect) เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าพัฒนาการของมนุษย์ตลอดชีวิต จะเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ และความต้องการทางเพศ เพศศึกษาจึงรวมความเข้าใจในเรื่องการเจริญเติบโตของร่างกายและบุคลิกภาพ เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์

เพศศึกษา ช่วยให้คนตระหนักในความสำคัญของตน คือช่วยให้เด็กมีความตระหนักในความเป็นหญิง หรือเป็นชาย เมื่อเด็กมีอายุ 3 ปี เด็กสามารถจำได้ว่าลักษณะใดเป็นลักษณะของเพศชายหรือเพศหญิง เขาจะเรียนรู้จากพฤติกรรม และการแสดงออกของพ่อและแม่เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น เด็กหญิงมีพัฒนาการทางเพศที่เข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กชาย ซึ่งทั้งเด็กหญิง และเด็กชายจะเริ่มสนใจเพื่อนต่างเพศ การแต่งกาย การเข้าสังคม และสนใจกับตนเอง

การแสดงออกทางเพศจะมีความแตกต่างกัน เพศชายจะแสดงออกได้มากกว่าเพศหญิง เนื่องจากเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น เพศหญิงจะมีข้อห้ามมากกว่าเพศชาย ทำให้การแสดงออกของเพศหญิงจะอยู่ในรูปของการสนใจในการเข้าสังคม สนใจการแต่งตัว และภาพลักษณ์ของตนเอง ในขณะที่เพศชายสนใจภาพโป๊ของผู้หญิง เรื่องตลกทางเพศ ภาพยนตร์ หรือเพลงที่เกี่ยวกับความรักใคร่เล่นหา เป็นต้น แต่แรงขับทางเพศของผู้ชายไม่ถูกยับยั้ง จึงไม่เป็นเรื่องแปลกที่ผู้ชายจะมีปฏิกิริยาได้ง่าย เมื่อถูกกระตุ้นด้วยภาพ หรือเสียง ในขณะที่เพศหญิงจะมีปฏิกิริยาจากบทโรแมนติคในภาพยนตร์ บทกลอน หรือเรื่องราวเกี่ยวกับความรัก ในบรรยากาศที่สลัว ๆ กับเพลงรักที่แว่วหวาน ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความสนใจ และความรักในตัวบุคคลมากกว่าความสนใจเรื่องทางเพศ เพศหญิงส่วนใหญ่จะมีความสนใจกิจกรรมทางเพศในบางเวลา โดยเฉพาะก่อนมีประจำเดือน เพราะมีความสัมพันธ์กับการขยายตัวของอวัยวะสืบพันธุ์ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาที่พบได้ในช่วงการมีประจำเดือน เพศชายจะมีความเพ้อฝันในเรื่องเพศมากกว่าเพศหญิง ซึ่งจะเกิดในช่วงการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ในขณะที่เพศสัมพันธ์ความ

แตกต่างกันทำให้เพศชายมีความฝันถึงเรื่องเพศดีกว่าเพศหญิง นอกจากนี้ เพศหญิงจะมีความทนต่อการไม่ต้องมีเพศสัมพันธ์ได้ดีกว่าเพศชาย ในสถานการณ์ที่ต้องมีการแยกจากกัน

3. ลักษณะทางสังคม (Social Aspect) เด็กมีการเรียนรู้มาตั้งแต่เกิด โดยเรียนรู้จากแม่ของเขา และผู้ใหญ่อื่น ๆ ที่คอยให้เขาคีมนม เล่น และดูแลเขา เด็กจะเรียนรู้ความรู้สึกเกี่ยวกับความโกรธ ความกลัว เรียนรู้ว่าเขาเป็นเด็กหญิงหรือเด็กชาย ซึ่งพ่อแม่จะดูแลเขาตามลักษณะเพศ ความเป็นชาย และความเป็นหญิง เป็นสิ่งแรกที่เริ่มภายในบ้าน เด็กจะมีการเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาททางเพศ โดยเรียนรู้เกี่ยวกับเสื้อผ้าของเด็กหญิง ลักษณะงาน การละเล่น ลักษณะบุคลิกภาพ เช่นเด็กหญิงร้องไห้ได้ แต่เด็กชายจะต้องไม่ร้องไห้ เด็กหญิงจะเล่นเสี่ยงต่ออันตรายน้อยกว่าเด็กชาย เด็กหญิงจะมีเสียงดังและสกปรกน้อยกว่าเด็กชาย เด็กหญิงต้องการที่จะเรียนการทำอาหาร การเย็บปักถักร้อย และการดูแลเด็ก เป็นต้น ในทำนองเดียวกัน เด็กชายจะถูกสอนให้เป็นผู้ปกป้อง รู้จักผจญภัยและมีความรับผิดชอบอย่างสูง และในกระบวนการขัดเกลาทางสังคมนี้ เด็กชายจะเรียนรู้การแก้ปัญหา รู้จักเข้มแข็ง กล้าตัดสินใจ และคอยดูแลคนที่อ่อนแอและผู้ที่ยากกว่า การเรียนรู้ความรับผิดชอบทั้งหมดนี้เป็นสิ่งดี ถ้าเรียนรู้ร่วมกันกับเด็กหญิง เด็กจะมีทักษะ ทักษะคติเกี่ยวกับตนเองและเพศตรงข้าม

เด็กจะเลียนแบบพ่อแม่ผู้ที่มีเพศเดียวกับตนเอง เมื่อเด็กเข้าโรงเรียน กระบวนการขัดเกลาทางสังคมของเด็กจะโตขึ้น เด็กจะมีบุคลิกที่เป็นแบบอย่างทางเพศที่เหมาะสมเพิ่มมากขึ้น เด็กจะมีเพื่อนทั้งหญิง และชายมากขึ้น เด็กจะเข้ากลุ่มกับเพื่อนเพศเดียวกัน ซึ่งช่วยให้เด็กเรียนรู้เพศตัวเองดีขึ้น พ่อแม่ไม่ต้องการให้ลูกชายมีลักษณะเป็นเด็กหญิง และไม่ต้องการให้ลูกสาวมีลักษณะเหมือนเด็กชาย การศึกษาส่วนใหญ่พบว่าในครอบครัวที่ขาดพ่อ จะทำลายพัฒนาการบทบาททางเพศของเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง เนื่องจากเด็กหญิงมีแม่ซึ่งเป็นเพศเดียวกันเป็นแบบอย่าง อย่างไรก็ตาม มีการศึกษาที่สนับสนุนบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของพ่อ เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อพัฒนาการทางเพศของลูกสาว ความเป็นชายของพ่อจะทำให้ลูกสาวมีพัฒนาการบทบาททางเพศที่เหมาะสม ในสถานการณ์แต่ละวัน ถ้าเด็กขาดการปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่หรือเด็กที่ถูกทดแทนด้วยพ่อแม่ที่มีเพศเดียวกับตนเอง เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นเด็กมีแนวโน้มที่จะมองหาผู้ที่อยู่ในอุดมคติซึ่งมีความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านกีฬา ภาพยนตร์ หรือดนตรี เพื่อเป็นตัวแบบในการเลียนแบบ

4. ลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Aspect) พัฒนาการของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ เมื่อบทบาททางเพศเปลี่ยนไปตามพัฒนาการทางเพศด้านจิตวิทยาของแต่ละบุคคล รวมทั้งทัศนคติของคนทั่วไปและสังคม เพศศึกษาในลักษณะนี้จะช่วยให้เกิดความเข้าใจ ยอมรับการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการของบทบาททางเพศทั้งเพศเดียวกัน และเพศตรงข้าม รวมทั้งพัฒนาการทางทัศนคติและพฤติกรรมที่เกิดจากการมีสัมพันธ์ภาพกับบุคคล

อื่น ซึ่งจะช่วยให้อหญิงและชาย ยอมรับความแตกต่างในรูปแบบชีวิตเพศ (Sexual Life-style) ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล จะมีรูปแบบแตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ศาสนา และบรรทัดฐานของสังคมนั้น ๆ

สุชาติ โสุมประยูร และวรรณิ โสุมประยูร (2531 : 6-7) ได้แบ่งเพศศึกษา ซึ่งมีลักษณะเนื้อหาที่ประกอบกันเป็นความรู้ไว้ 4 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะทางชีววิทยา (Biological Aspect)
2. ลักษณะทางสุขวิทยา (Hygienic Aspect)
3. ลักษณะทางจิตวิทยา (Psychological Aspect)
4. ลักษณะทางสังคมวิทยา (Sociological Aspect)

ลักษณะทางชีววิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับกายวิภาค และสรีรวิทยาของร่างกายของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ เช่น โครงสร้างและหน้าที่ของอวัยวะต่าง ๆ ในระบบสืบพันธุ์ของเพศชายและเพศหญิง ลักษณะทางพันธุกรรมที่เกี่ยวกับเพศ ความเจริญเติบโตทางเพศในด้านร่างกาย (Bio-sexual Development หรือ Physical Development) การมีหนดครา ขนรักแร้ เสี่ยงแตก การมีประจำเดือน การสืบพันธุ์หรือการร่วมประเวณี การปฏิสนธิ การตั้งครรภ์ การคลอดบุตร เป็นต้น

ลักษณะทางสุขวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับสุขภาพ การระวังรักษาร่างกายให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือความผิดปกติทางเพศ เช่น ข้อควรระวังรักษา และสุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศ ข้อควรปฏิบัติขณะมีประจำเดือน การตรวจโลหิตก่อนการแต่งงาน กามโรค ความผิดปกติของอวัยวะเพศ เป็นต้น

ลักษณะทางจิตวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับจิตใจ และอารมณ์ เช่น ความเจริญเติบโตทางเพศในด้านจิตใจ (Psycho-Development) การเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจ และอารมณ์เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น แรงขับทางเพศ การระบายอารมณ์ทางเพศ ทศนคติต่อเพศตรงข้าม ความรัก ความต้องการ หรือความรู้สึกทางเพศ ความผิดปกติทางด้านจิตใจ และอารมณ์ เป็นต้น

ลักษณะทางสังคมวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับการปรับตัวให้เข้ากับสังคม และมาตรฐานความประพฤติ หรือกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น ความเจริญเติบโตทางเพศในด้านสังคม (Socio-sexual Development) ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การมีเพศสัมพันธ์ อิทธิพลของเหตุการณ์ และสิ่งแวดล้อม การเกี่ยวพาราณี การเลือกคู่ครอง การแต่งงาน ชีวิตสมรส หรือชีวิตครอบครัว การวางแผนครอบครัว ประเพณี และวัฒนธรรมต่าง ๆ

จะเห็นได้ว่าความรู้เรื่องเพศศึกษาที่เกี่ยวกับ ลักษณะชีววิทยา ลักษณะสุขวิทยา ลักษณะจิตวิทยา และลักษณะทางสังคม มีความสำคัญ และมีประโยชน์มิให้วัยรุ่นในสังคมมีพฤติกรรมทาง

เพศที่เป็นอันตรายต่อผู้อื่น สามารถปรับตัวตามขั้นตอนของชีวิต มีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และพฤติกรรมที่ดีในเรื่องเพศ และเป็นการสร้างคุณภาพชีวิตของวัยรุ่นให้ดีขึ้น ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าวิจัยได้ให้ความหมาย ความรู้เรื่องเพศศึกษา หมายถึง การศึกษา ความรู้เรื่องเพศศึกษา ทั้ง 4 ลักษณะ โดยเน้นในขอบข่ายของการตั้งครรภ์ การคุมกำเนิด การลดแรงขับทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ดังนั้นการเรียนรู้เรื่องเพศสัมพันธ์จึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะเพศศึกษานั้นมีประโยชน์ในการป้องกันมิให้บุคคลในสังคมมีพฤติกรรมทางเพศที่เป็นอันตรายต่อผู้อื่น และแม้ว่าจะไม่ได้เป็นการป้องกันอย่างสมบูรณ์ แต่ก็เชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งในการลดปัญหาที่เกี่ยวกับการมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และพฤติกรรมทางเพศที่ผิด ๆ ลงได้

2. แนวคิดทฤษฎีพัฒนาการวัยรุ่น

พัฒนาการของวัยรุ่น

พัฒนาการของวัยรุ่นจะแบ่งเป็น 3 ช่วง คือ วัยแรกรุ่น (10-13ปี) วัยรุ่นตอนกลาง (14-16 ปี) และวัยรุ่นตอนปลาย (17-19 ปี) ทั้งนี้เพื่อจะชี้ให้เห็นถึงลักษณะที่เด่นเป็นพิเศษของวัยรุ่นแต่ละช่วง ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในด้านความรู้สึกนึกคิด และความสัมพันธ์กับบิดามารดาโดยแบ่งดังนี้

1. วัยแรกรุ่น (10-13ปี) เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทุกระบบ โดยจะมีความคิดหมกมุ่นกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ซึ่งจะส่งผลกระทบไปยังจิตใจ ทำให้อารมณ์หงุดหงิดและแปรปรวนง่าย

2. วัยรุ่นตอนกลาง(14-16 ปี) เป็นช่วงที่วัยรุ่นจะยอมรับสภาพร่างกายที่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นหนุ่มเป็นสาวได้แล้ว มีความคิดที่ลึกซึ้ง (abstract) จึงหันมาใฝ่หาอุดมการณ์และหาเอกลักษณ์ของตนเอง เพื่อความเป็นตัวของตัวเอง และพยายามเอาชนะความรู้สึกแบบเด็กๆ ที่ผูกพันและอยากจะทำพ่อกับแม่

3. วัยรุ่นตอนปลาย(17-19 ปี) เป็นเวลาของการฝึกฝนอาชีพ ตัดสินใจที่จะเลือกอาชีพที่เหมาะสม และเป็นช่วงเวลาที่ จะมีความผูกพันแน่นแฟ้น (intimacy) กับเพื่อนต่างเพศ สภาพทางร่างกายเปลี่ยนแปลงเติบโตโดยสมบูรณ์เต็มที่ และบรรลุนิติภาวะในเชิงกฎหมาย

การเปลี่ยนแปลงในวัยรุ่น มี 3 ทางใหญ่ๆ คือ

1. การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย
2. การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ สังคม

3. การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ

ลักษณะทั่วไปของวัยรุ่น

การที่เด็กผู้ชายผู้หญิงเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นเร็วช้าต่างกัน โดยที่เด็กผู้หญิงจะเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายก่อนเด็กผู้ชายประมาณ 2 ปี ซึ่งจะทำให้ในชั้นประถมตอนปลาย หรือชั้นมัธยมต้นจะพบว่าวัยรุ่นหญิงจะมีร่างกายสูงใหญ่ เป็นสาวน้อยแรกเริ่ม ในขณะที่พวกเด็กผู้ชายยังคงเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ทำให้ทั้งสองฝ่ายเกิดความสับสนและวิตกกังวลได้ เด็กผู้หญิงอาจกังวลว่าตนเองไม่หยุดสูงเสียดใจ ในขณะที่เด็กผู้ชายก็เกิดความกังวลว่าทำไมตัวเองจึงไม่สูงใหญ่

การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย

1. ขนาดและความสูง : ในวัยเด็กทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายจะมีความกว้างของไหล่และสะโพกใกล้เคียงกัน แต่เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ผู้ชายจะมีอัตราเร็วในการเจริญเติบโตของไหล่มากที่สุด ทำให้วัยรุ่นผู้ชายจะมีไหล่กว้างกว่า ในขณะที่วัยรุ่นผู้หญิงมีอัตราการเจริญเติบโตของสะโพกมากกว่าผู้ชาย นอกจากนี้การที่วัยรุ่นนี้มีการเจริญเติบโตสูงใหญ่ได้รวดเร็ว โดยเฉพาะที่ คอ แขน ขา มากกว่าที่ลำตัว จะทำให้วัยรุ่นรู้สึกที่ตัวเองมีรูปร่างเก้งก้างน่ารำคาญ และการเจริญเติบโตหรือการขยายขนาดของร่างกายในแต่ละส่วน อาจเกิดขึ้นไม่พร้อมกัน หรือไม่เป็นไปตามขั้นตอน เช่น ร่างกายซิกซายและซิกซาวเจริญเติบโตมีขนาดไม่เท่ากันในระยะแรกๆ ซึ่งเป็นเหตุทำให้เด็กตกอยู่ในความวิตกกังวลสูงได้ จึงควรให้ความมั่นใจกับวัยรุ่นนี้

2. ไขมันและกล้ามเนื้อ : เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงมีความหนาของไขมันที่สะสมอยู่ใต้ผิวหนังใกล้เคียงกัน จนกระทั่งอายุประมาณ 8 ปี จะเริ่มมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว วัยรุ่นชายจะมีกำลังของกล้ามเนื้อมากกว่าวัยรุ่นผู้หญิง พลังกำลังของกล้ามเนื้อจะแข็งแรงขึ้น หลังจากนั้นวัยรุ่นชายจะมีไขมันใต้ผิวหนังบางลง พร้อมกับมีกล้ามเนื้อเพิ่มมากขึ้นและแข็งแรงขึ้น ซึ่งจะทำให้วัยรุ่นชายดูผอมลง โดยเฉพาะที่ขา น่อง และแขน สำหรับวัยรุ่นหญิงถึงแม้ว่าจะมีการเพิ่มขึ้นของกล้ามเนื้อ แต่ขณะเดียวกันจะมีการสะสมของไขมันใต้ผิวหนังเพิ่มขึ้นอีก โดยที่น้ำหนักจะเพิ่มได้ถึงร้อยละ 25 ของน้ำหนัก โดยเฉพาะไขมันที่สะสมที่เต้านมและสะโพก ประมาณร้อยละ 50 ของวัยรุ่นหญิงจะรู้สึกไม่พอใจในรูปลักษณ์ของตน และมักคิดว่าตัวเอง "อ้วน" เกินไป มีวัยรุ่นหลายคนพยายามลดน้ำหนักจนถึงขั้นที่มีรูปร่างผอมแห้ง

3. โครงสร้างใบหน้า ช่วงนี้กระดูกของจมูกจะโตขึ้น ทำให้ดั้งจมูกเป็นสันขึ้น กระดูกขากรรไกรบนและ ขากรรไกรล่างเติบโตเร็วมากในระยะนี้ เช่นเดียวกับกล่องเสียง ลำคอ และกระดูกอัยลอยด์ และพบว่าในวัยรุ่นชายจะเจริญเติบโตเร็วกว่าวัยรุ่นหญิงชัดเจน เป็นเหตุให้วัยรุ่นชายเสียงแตก

4. การเปลี่ยนแปลงของระดับฮอร์โมน ทั้งฮอร์โมนการเติบโต (growth hormone) และฮอร์โมนจากต่อมไร้ท่อที่มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโต รวมทั้งฮอร์โมนทางเพศ นอกจากระดับฮอร์โมนจะมีผลโดยตรงต่อการเจริญเติบโตทางร่างกาย และอวัยวะเพศในวัยรุ่นแล้ว ตัวของมันเองยังส่งผลถึงความรู้สึกทางอารมณ์และจิตใจ ปฏิบัติการการเรียนรู้ ฯลฯ ในวัยรุ่นอีกด้วย วัยรุ่นที่จะผ่านช่วงวิกฤตนี้ได้ นอกจากจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพร่างกายที่เปลี่ยนไปแล้ว ยังต้องเข้าใจและควบคุมอารมณ์ความรู้สึกที่พลุ่งพล่านขึ้น จากการเปลี่ยนแปลงของระดับฮอร์โมนต่างๆ อีกด้วย โดยเฉพาะต่อมไทมัสได้ฝ่อแห้ง และต่อมเหงื่อจะทำหน้าที่เพิ่มมากขึ้น เป็นสาเหตุทำให้เกิดปัญหาเรื่อง "สิว" และ "กลิ่นตัว" แต่เนื่องจากวัยนี้ จะให้ความสนใจเกี่ยวกับร่างกายที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และมีความระแวงระวังตัวเองมาก จึงทำให้วัยรุ่นพยายามที่จะรักษา "สิว" อย่างเอาเป็นเอาตาย ทั่วๆ ที่ "สิว" จะเป็นปัญหาในช่วงวัยนี้แค่ระยะสั้นๆ เท่านั้น

5. การเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศ วัยรุ่นหญิงมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วในช่วงระยะ 1 ปี ก่อนที่จะมีประจำเดือน โดยเฉพาะการเจริญเติบโตของเต้านม ซึ่งเริ่มมีการขยายในขนาดเมื่ออายุประมาณ 8-13 ปี และจะใช้เวลา 2-2 ปีครึ่ง จึงจะเจริญเติบโตเต็มที่ ในช่วงอายุ 11-13 ปี วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ (ร้อยละ 80) จะมีรูปร่างเป็นสาวเต็มตัว ดังนั้นในชั้นประถมตอนปลายหรือมัธยมต้น จะเห็นว่าวัยรุ่นสาวจะมีรูปร่างสูงใหญ่เป็นสาวน้อยแรกเริ่ม ในขณะที่พวกผู้ชายยังคงเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ทั่วๆ ที่เด็กผู้หญิงเคยตัวเล็กกว่าเด็กผู้ชายมาตลอด ทำให้เด็กสับสนและเป็นกังวลกับสภาพร่างกายได้

การมีรอบเดือนครั้งแรก จะมีเมื่ออายุประมาณ 12-13 ปี การที่มีประจำเดือนแสดงให้เห็นว่ามดลูกและช่องคลอดได้เจริญเติบโตเต็มที่ แต่ในระยะ 1-2 ปี แรกของการมีประจำเดือน มักจะเป็นการมีประจำเดือนโดยไม่มีไข่ตก รอบเดือนในช่วงปีแรกจะมาไม่สม่ำเสมอ หรือขาดหายไปได้ และเมื่อมีประจำเดือนแล้ว พบว่าเด็กผู้หญิงยังสูงต่อไปอีกเล็กน้อยไปได้อีกระยะหนึ่ง และจะเติบโตเต็มที่เมื่อประมาณอายุ 15-17 ปี การมีรอบเดือนครั้งแรกอาจทำให้รู้สึกพอใจและภูมิใจที่เป็นผู้หญิงเต็มตัว หรืออาจจะรู้สึกในทางลบ คือ หวั่นไหว หวาดหวั่นหรือตกใจได้เช่นกัน โดยทั่วไปการมีรอบเดือนครั้งแรก จะเพิ่มความใกล้ชิดระหว่างวัยรุ่นหญิงกับมารดาถ้าเคยไว้วางใจกันมาก่อน แต่วัยรุ่นหญิงบางคนจะปกปิดไม่กล้าบอกใคร เพราะเข้าใจไปว่าอวัยวะเพศผิดปกติ หรือเป็นผลจากการสำรวจตัวของวัยรุ่นเอง ในช่วงนี้วัยรุ่นจะกังวลหมกมุ่นกับรูปร่างหน้าตา และมักใช้เวลาอยู่หน้ากระจกนานๆ เพื่อสำรวจรูปร่าง ส่วนเว้าส่วนโค้งหรือใช้กระจกส่องดูบริเวณอวัยวะเพศด้วยความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งก็ไม่ใช่พฤติกรรมที่ผิดปกติแต่อย่างใด

สำหรับวัยรุ่นชาย ซึ่งจะเริ่มมีการเจริญเติบโตของลูกอัณฑะ เมื่อเข้าสู่ช่วงอายุ 10-13 ปี ครึ่ง และจะใช้เวลานาน 2 - 4 ปี กว่าที่จะเติบโตและทำงานได้อย่างสมบูรณ์ ในขณะที่รูปร่างภายนอกจะมี

การเจริญเติบโตเปลี่ยนแปลงช้ากว่าวัยรุ่นหญิง ประมาณ 2 ปี คือ ประมาณอายุ 12-14 ปี ในขณะที่เพื่อนผู้หญิงที่เคยตัวเล็กกว่า กลับเจริญเติบโตแซงหน้า ทำให้วัยรุ่นชายมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับรูปร่าง ความสูง ได้มาก เมื่อเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางช่วงวัย 14-16 ปี ลูกอ้วนทะเลาะเจริญเติบโตและทำงานได้เต็มที่จึงสามารถพบภาวะผื่นเป็ยกได้ บางคนเข้าใจผิดคิดว่าผื่นเป็ยกเกิดจากการสำรวจความใคร่ด้วยตัวเอง หรือเป็นความผิดอย่างแรง หรือทำให้สภาพจิตผิดปกติ หรือบางรายวิตกกังวลไปกับจินตนาการหรือความฝัน เพราะบางครั้งจะเป็นความคิด ความฝันเกี่ยวข้องกับคนในเพศเดียวกัน ซึ่งก็ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดปกติอย่างไร

การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ สังคม

ผลจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายจะทำให้เกิดผลกระทบต่ออารมณ์และจิตใจได้อย่างตรงไปตรงมา ทั้งความวิตกกังวล หงุดหงิด หมกมุ่น ไม่พอใจในรูปร่างที่เปลี่ยนไป

1. ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย เด็กผู้ชายที่เข้าสู่วัยรุ่นช้า จะมีความวิตกกังวลสูงเกี่ยวกับความแข็งแรงของร่างกาย ซึ่งอาจจะไม่มั่นใจในความเป็นชาย รู้สึกว่าตัวเองไม่สมบูรณ์มักถูกล้อเลียน กลั่นแกล้งจากเพื่อนๆ ที่รูปร่างใหญ่โตกว่า มีความภาคภูมิใจในตนเองในระดับต่ำและรู้สึกว่าตัวเองมีปมด้อยฝังใจไปได้อีกนาน วัยรุ่นหญิงที่โตเร็วกว่าเพื่อนในวัยเดียวกัน (early mature) มักจะรู้สึกอึดอัดและรู้สึกเคอะเขิน ประมาณอายุต่อสายตาและคำพูดของเพศตรงข้าม ในขณะที่สภาพอารมณ์ จิตใจยังเป็นเด็ก

2. ความวิตกกังวลกับอารมณ์เพศที่สูงขึ้น การเปลี่ยนแปลงของระดับฮอร์โมนทางเพศ ซึ่งจะส่งผลทำให้วัยรุ่นเกิดอารมณ์เพศขึ้นมาได้บ่อย วัยรุ่นหลายคนที่มีกิจกรรมส่วนตัวที่เบี่ยงเบนความสนใจ ทำให้สามารถควบคุมอารมณ์ได้อย่างดี โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่ชอบเล่นกีฬากลางแจ้งเป็นประจำวัยนี้จะมีความสนใจ อยากรู้ อยากเห็นอยู่แล้วเป็นทุน และเมื่อมาผสมกับการที่มีระดับฮอร์โมนทางเพศเพิ่มสูงขึ้น จะทำให้เด็กเรียนรู้ที่จะหัดสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง อยากรู้ อยากเห็นกิจกรรมทางเพศผู้ใหญ่ควรเข้าใจถึงความรู้สึกนึกคิดร่วมกับความอยากรู้ อยากเห็นของวัยรุ่น ควรให้ความรู้ในเรื่องเพศที่ถูกต้อง และถือว่าความรู้สึกในวัยนี้เป็นเรื่องธรรมดา เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งการที่วัยรุ่นจะสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้น ไม่มีอันตรายต่อร่างกาย และไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรม ถ้ากระทำอย่างระมัดระวังเป็นส่วนตัว และไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เป็นต้น

3. ความวิตกกังวลกลัวการเป็นผู้ใหญ่ วัยนี้จะมีความคิดวิตกกังวล กลัวจะไม่ใช่ที่ยอมรับจากคนรอบข้าง มักจะ กลัวความรับผิดชอบ ซึ่งจะรู้สึกว่าเป็นภาระที่หนักหนา ยุ่งยาก บางครั้งอยากจะเป็นเด็ก อยากแสดงอารมณ์สนุกสนาน ร่าเริง เบิกบาน

4. ความวิตกกังวลในความงดงามทางร่างกาย ไม่ว่าจะวัยรุ่นหญิงหรือชายก็จะมีความรู้สึก ต้องการให้คนรอบข้าง ชื่นชมเกี่ยวกับรูปลักษณ์ภายนอกของตน สมเพศ สมวัย นั้นเป็นเพราะว่าเด็ก จะตำหนิว่าความสวยงามทางกายเป็นแรงจูงใจ ทำให้คนยอมรับ ทำให้เพื่อนยอมรับเข้าไปในกลุ่มได้ ง่าย เป็นวิถีทางหนึ่งที่จะเข้าสู่สังคมและเป็นที่ยอมรับของเพศตรงข้าม ช่วงนี้ก็จะเห็นว่าวัยรุ่นจะสนใจ สนใจ พิถีพิถันในการเลือกเสื้อผ้า การหวีผม เอาใจใส่ต่อการออกกำลังกาย สนใจคุณค่าทางอาหาร เครื่องประดับ สุขภาพอนามัย การวางตัวให้สมบทบาททางเพศ การวางตัวในสังคม และความสนใจ ในแต่ละเรื่องอาจอยู่ได้ไม่นาน

การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจ

1. ความรักและความห่วงใย ความรู้สึกอยากที่จะถูกรัก และก็ยังอยากได้รับความเอาใจใส่ ห่วงใยจากบุคคลที่มีความสำคัญต่อเด็ก แต่มักจะมีข้อแม้ว่าจะต้องไม่ใช่การแสดงออกของพ่อแม่ที่ทำ กับเขาราวกับเด็กเล็กๆ ไม่ต้องการความเจ้ากี้เจ้าการ ไม่ต้องการให้แสดงความห่วงใยอยู่ตลอดเวลา

2. เป็นอิสระอยากทำอะไรได้ด้วยตัวของตัวเอง อยากทำในสิ่งที่ตัวเองคิดแล้วว่าดี อยากมีส่วนร่วม ในการตัดสินใจ อยากที่จะทำตัวห่างจากพ่อแม่ ห่างจากคำสั่งการเจริญเติบโตในการทำงานของสมอง ทำให้เด็กวัยนี้เริ่มมีความคิดอ่านเป็นของตนเอง เริ่มมีความคิดแบบนามธรรม (abstract thinking) การ แยกจากพ่อแม่ในเกือบทุกรูปแบบ บางครั้งอาจทำให้วัยรุ่นเกิดความรู้สึกสับสน สองจิตสองใจ และ อาจมีความรู้สึก "สูญเสีย" ในความรัก ความเอาใจใส่จากพ่อแม่ แต่ถ้าพวกเขาขอรับการดูแลหรือ ขอมทำตามคำสั่งของพ่อแม่ ก็จะไปขัดกับความต้องการที่จะเป็นเด็กโต เป็นอิสระของตนเองที่ ต้องการพึ่งพาตนเอง การให้การเลี้ยงดูจึงต้องอาศัยความเข้าใจ และเคารพในสิทธิส่วนบุคคลด้วย

3. ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการที่ ยอมรับในสิ่งที่มาจากตัวของตัวเขาทำให้ พวกเขามั่นใจในตัวเอง พ่อแม่คงต้องส่งเสริมให้เด็กได้ช่วยเหลือตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ตาม วัย เพราะในการฝึกเด็กนั้น นอกจากจะทำให้เด็กได้ใช้มือได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว ยังช่วยทำให้เด็กได้ หัดคิด หัดตัดสินใจในการกระทำสิ่งต่างๆ ด้วย

4. อยากรู้, อยากเห็น, อยากลอง การลองผิดลองถูก และคอยสังเกตดูจากปฏิกิริยาของคน รอบข้าง เพื่อตัดสินใจว่าสิ่งที่ทำนั้น ดีเลวเป็นอย่างไรวัยที่โตขึ้น เมื่อความสามารถเพิ่มขึ้น ร่างกาย เจริญเติบโตขึ้นมา สิ่งรอบตัวต่างๆ ที่น่าสนใจ และท้าทายความสามารถก็จะเริ่มเข้ามาเพื่อทดลองการ สนับสนุนส่งเสริมเด็กให้คงสภาพอยากรู้ อยากเห็น อยากลองและได้มีโอกาสทดลองสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ในขอบเขตที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นตามวัย จะทำให้เด็กก้าวเข้าสู่วัยรุ่นด้วยความภาคภูมิใจที่ตนเอง เคยมีประสบการณ์ต่างๆ มาบ้างสิ่งเหล่านี้จะมาเสริมความภาคภูมิใจในตนเองดังนั้นจะเห็นว่าการ ฝึกสอนและให้โอกาสเด็กได้ทดลองทำในสิ่งที่ถูกต้อง ควรฝึกสอนมาตั้งแต่เด็ก และควรค่อยๆ สอน

ถึงอันตรายในหลายสิ่งหลายอย่างที่มีอยู่ในสังคม และวิธีการแก้ไข เรียนรู้ทั้งสิ่งที่ดีและเลว การฝึกให้เด็กได้ลองในสิ่งที่น่าลอง แต่เสนอให้หัดยังตัวเองในสิ่งที่อันตรายจึงเป็นวิธีที่สำคัญมาตั้งแต่วัยเรียน แต่ในทางตรงกันข้ามในกลุ่มวัยรุ่นที่ไม่เคยถูกฝึกให้ลองคิด ลองทำก่อน จะเกิดความสับสน วุ่นวายใจ ขาดความรู้ ขาดทักษะ ขาดการฝึกฝน ขาดการลองทำผิดทำถูกมาก่อน จึงทำให้กลุ่มนี้ตกอยู่ในกลุ่มที่มีอันตรายสูง และในกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่ปล่อยให้ปล่อยปละละเลย หรือไม่เคยสอนให้ยับยั้งชั่งใจมาก่อน นึกอยากทำอะไรก็จะทำ ไม่เคยต้องผิดหวัง ไม่เคยสนใจว่าการกระทำของตัวเองจะส่งผลกระทบต่อผู้คนรอบข้างอย่างไร

5. ความถูกต้อง ยุติธรรม โดยเฉพาะเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลาง มักจะถือว่าความยุติธรรมเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นจึงให้ความสำคัญอย่างจริงจังกับความถูกต้อง ยุติธรรมตามทัศนะของตนเป็นอย่างยิ่ง และอยากจะทำอะไรหลายๆ อย่าง เพื่อเรียกร้องความยุติธรรม ทั้งในแง่บุคคลและสังคมส่วนรวม จึงมักจะเห็นภาพวัยรุ่นถกเถียงกันเรื่องของสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว

6. ความตื่นเต้น ทำท่าย ความต้องการหาประสบการณ์แปลกๆ ใหม่ๆ เกือบความจำเจซ้ำซาก วัยรุ่นกลุ่มนี้จะสร้างความตื่นเต้นทำท่ายกับการที่กระทำผิดต่อกฎเกณฑ์ต่างๆ ของทางบ้าน และกฎของสังคมนั้นเป็นเพราะว่าเป็นความตื่นเต้นและความรู้สึกที่ถูกทำท่าย แนวทางการเลี้ยงดูเด็กฝึกให้เด็กได้มีโอกาสทำงานที่ทำท่ายความสามารถที่ละน้อยอยู่ตลอดเวลา จะส่งผลทำให้เด็กได้พัฒนาความเชี่ยวชาญขึ้นมาได้ แก้ปัญหาได้

7. ต้องการการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของบ้าน ของกลุ่มเพื่อน พื้นฐานการเลี้ยงดูที่ยอมรับและมีความรักความผูกพันระหว่างพ่อแม่เด็ก จะมีผลทำให้เด็กเกิดความรู้สึก ดังที่กล่าวมานี้ อย่างง่ายดาย จากการฝึกฝนให้โอกาสเด็กในการตัดสินใจลงมือกระทำหรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และรับฟังพยายามทำความเข้าใจตาม ถ้าเบี่ยงเบนก็ช่วยแก้ไข ถ้าถูกต้องก็ชมเชยและชื่นชม สิ่งเหล่านี้จะไปกระตุ้นให้เด็กเกิดความรู้สึกเป็นที่ยอมรับจากบุคคลภายในบ้าน ซึ่งจะส่งผลทำให้เด็กอยากเป็นที่ยอมรับจากเพื่อน จากครูและจากคนอื่นๆ ต่อๆ ไป จึงเป็นเหตุผลงูใจกระทำผิดมากชิ้นๆ

แต่ในกรณีตรงกันข้าม ถ้าเด็กคนใดเกิดมาในครอบครัวที่ยุ่งเหยิง ทำให้พ่อแม่ไม่มีปัญหาพอที่จะดูแลเด็ก กลับจะต้องส่งเด็กมาฝากให้ญาติเลี้ยงเป็นภาระ ไม่มีใครเป็นธุระจัดการอะไรให้อ่างออกนอกหน้า ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ค่อยอยากจะรับรู้ รับฟังเรื่องของเด็ก ถึงเวลาจะนานก็ไม่รู้ว่าใครจะให้ความอบอุ่นเมตตาหรือรักได้ มีความรู้สึกโดดเดี่ยว ไม่เป็นที่ต้องการของใครแม้แต่คนเดียวในบ้านไม่ว่าจะถูกหรือทำผิด ทำดีหรือทำชั่วก็ไม่มีคนเห็นคนทัก หากคนที่หวังดีจริงจงในการแนะนำตักเตือนอดทนช่วยฝึกสอนก็ไม่มี ในลักษณะเช่นนี้เด็กจะมีชีวิตที่เลือนลอย ไม่รู้สึกตัวตัวเองเป็นสมาชิกภายใน

บ้าน เป็นคนหนึ่งภายในครอบครัว ไม่มีใครรับฟังปัญหา หรือไม่รู้ว่าจะปรึกษาใคร เมื่อเติบโตไปโรงเรียนก็มักจะพวพหาเอาความรู้สึก โดดเดี่ยว ว่าห่วยนี่ไปที่โรงเรียน ความที่ทักษะไม่ได้ถูกฝึกสอนมา ตั้งแต่ที่บ้านจึงทำให้ผลการเรียนไม่ดี และมักจะแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน

ปัญหาการปรับตัวในวัยรุ่น

ความขัดแย้งในจิตใจของวัยรุ่น ที่ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นสิ่งที่ปกติธรรมดาของการเจริญพัฒนาไปเป็นผู้ใหญ่ แต่จะไม่รุนแรงมีผลกระทบต่อ การเรียน การงานหรือด้านสังคม ในกรณีที่ปัญหารุนแรงส่งผลกระทบต่อด้านต่างๆ นั้น จึงจะจัดว่ามีปัญหาในการปรับตัว พบได้ร้อยละ 10-15 ของวัยรุ่นทั่วไป โดยเฉพาะปฏิกิริยาต่อการรับบทบาทหน้าที่ของความ เป็นผู้ใหญ่ รู้สึกว่าการดูแลรับผิดชอบตัวเองเป็นภาระที่หนักหน่วงยากที่จะรับเอาไว้ได้เกิดความ เกร็งเครียด บางรายมีอาการวิตกกังวล กลุ่มใจ ท้อแท้ ทานอาหารไม่ได้ นอนไม่หลับ คิดพ่อแม่ ครู หรือเพื่อนเหมือนเด็กเล็ก หรือมีอาการแสดงออกมาทางร่างกาย เช่น ปวดหัว ปวดท้อง หรือมีอาการ ณ์เฉียว วู่วาม ก้าวร้าว ต่อต้าน ซึ่งอาการเหล่านี้จะมีอยู่ไม่นาน ในที่สุดจะสามารถพัฒนาต่อไปได้ใน ที่สุด ชีวิตนี้แท้จริงมีปัญหาที่ทำให้เราต้องปรับตัว และแก้ไขความขัดแย้งประจำวันอยู่ตลอดเวลาแต่ ในระยะวัยรุ่นซึ่งมีลักษณะพิเศษเพราะเกิดผลต่อเนื่องลูกกลมได้ง่าย ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นมีอารมณ์ อ่อนไหวง่าย อยากเป็นอิสระ อยากเป็นผู้ใหญ่ ไม่อยากฟังเหตุผลของใคร เจ้าทิฐิ อวดดี ถือดี แต่ใน ขณะเดียวกันก็ยังขาดความเชี่ยวชาญในการแก้ไขปัญหา ในการพูด การทำงาน จึงทำให้พลั้งพล้ำได้ ง่าย วัยรุ่นผู้เข้าใจปัญหาประจำวัยของตน และสามารถปรับตัวดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสม คือ วัยรุ่นที่มี ความสุข มีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในอนาคต

การสร้างบุคลิกภาพ

1. การค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง

พัฒนาทางด้านความนึกคิด ค้นหาสิ่งต่างๆ ทั้งท่าทาง คำพูด การแสดงออก การแต่งกาย การ เข้าสังคม วัยรุ่นที่สามารถผ่านพ้นภาวะวิกฤติในการค้นหาตัวเองได้อย่างไม่ยุ่งยากนัก มักจะมีลักษณะ ดังต่อไปนี้ คือ เป็นผู้ที่ใช้สติปัญญาเผชิญกับเหตุการณ์ในชีวิตมากกว่าการใช้อารมณ์ เป็นผู้ที่เลือก เผชิญหน้ากับปัญหา มากกว่าเป็นผู้ที่จะยอมหลีกเลี่ยงปัญหา เป็นผู้ที่มีเท่าทันธรรมชาติของตนมาก่อน เป็นผู้ที่ไม่มีความรู้สึกที่ตนเอง โดดเดี่ยวมีหนทางที่จะไปขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นได้

2. การเอาชนะตัวเอง การควบคุมพฤติกรรม อารมณ์ให้ออกมาในรูปแบบที่เหมาะสมใน ระยะแรกๆ จะพบลักษณะสองจิตสองใจระหว่างความอยากเป็นเด็กต่อไปกับความอยากเป็นผู้ใหญ่ จากความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่นมักจะมองว่าสถานะผู้ใหญ่หมายความว่า ฟังตนเองได้ ตัดสินใจได้ถูก ต้องการที่จะเอาชนะใจตนเองนั้น เป็นสิ่งที่เด็กควรจะได้รับ การเรียนรู้ ได้รับ โอกาสในการฝึกฝนมา

ตั้งแต่เด็กๆ ที่ละเล็กทีละน้อย ผ่านการที่พ่อแม่กำหนดขอบเขตต่างๆ ในชีวิต แต่ในวัยเด็กที่ไม่เคยเรียนรู้ที่จะยับยั้งชั่งใจมาก่อน ไม่เคยเอาชนะตัวเองโดยการทำให้เหมาะสมได้เลย หรือถูกเลี้ยงดูให้เอาแต่ใจตัวเอง อยากได้อะไรก็ได้ อยากทำอะไรก็จะทำ ครึ่งเติบโตเข้าวัยรุ่นมีอิสระมากขึ้น ก็จะเห็นพฤติกรรมที่ไม่ยังคิดได้บ่อยๆ และบางครั้งกลับเป็นอันตรายทั้งต่อตนเองและผู้อื่นอีกด้วย

3. การแยกตัวเองเป็นอิสระ คำว่าอิสระในสายตาของวัยรุ่น ก็คือ มีสิทธิและเสรีภาพเท่าที่บุคคลหนึ่งพึงจะมี ซึ่งรวมทั้งการแสดงความคิดเห็น การตัดสินใจในเหตุการณ์ต่างๆ ขณะเดียวกันพวกเขาจะสังเกตดูการยอมรับจากพ่อแม่คนข้างเคียงด้วย

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับค่านิยม การเลี้ยงดู แรงจูงใจ

ค่านิยมทางสังคม

ค่านิยมทางสังคม หมายถึง ความเชื่อ หรือความคิดในเรื่องสังคม ที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลในสังคมนิยมชมชอบ เห็นว่ามีคุณค่า จึงยึดถือหรือนำมาปฏิบัติเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือเข้าร่วมสังคม เช่น ความรักในเพื่อนมนุษย์ ความเอาใจใส่กับความสุข และสวัสดิภาพของเพื่อนมนุษย์ และสังคม การทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มบุคคล เป็นต้น

การพัฒนาาระบบค่านิยมเกี่ยวกับเพศของบุคคล พัฒนาการนี้จะสัมพันธ์กับพัฒนาการเกี่ยวกับการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง นอกจากวัยรุ่นจะต้องค้นหาความเป็นตัวตนของตนเองมีเอกลักษณ์อย่างไรแล้ววัยรุ่นก็จะพัฒนาเพื่อค้นหาหาความเชื่อเกี่ยวกับ ค่านิยมทางเพศว่าตนเองมีความคิดความเชื่ออย่างไร มีใครเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับตน การที่ระบบค่านิยมเกี่ยวกับเพศของวัยรุ่นจะเป็นอย่างไรนั้น มักได้รับอิทธิพลจากค่านิยมในครอบครัว ศาสนา และค่านิยมจากเพื่อนสนิทว่าจะเลือกมองเรื่องเพศเป็นเรื่องที่เน้นความซื่อตรงต่อกัน เป็นสิ่งที่ต้องสงวนไว้สำหรับสัมพันธ์ภาพของความรักที่จริงจัง เป็นสัญลักษณ์แห่งความรักหรือเป็นวิธีการที่จะทำให้ได้มาซึ่งความต้องการ และความสุขทางเพศโดยไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมา หรือเป็นความสัมพันธ์ที่ผิวเผินไม่จริงจัง และไม่มีข้อผูกมัดใดๆ ต่อกัน พัฒนาการเกี่ยวกับระบบค่านิยมทางเพศนี้ ส่งผลในระยะยาวถึงการมีทัศนคติต่อการใช้ชีวิตคู่ และเพศสัมพันธ์กับคู่ครองเมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ หากพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นได้รับการส่งเสริมให้เจริญไปในทางที่ถูกต้อง วัยรุ่นก็จะสามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความเข้าใจตนเองและรับรู้ว่าอารมณ์เพศและเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมชาติที่บุคคลจะต้องดูแลควบคุมตนเอง และมีความรับผิดชอบกับพฤติกรรมทางเพศของตน การขัดขวางพัฒนาการเหล่านี้ให้หยุดชะงัก โดยการปกปิดทำให้เป็นเรื่องลึกลับ น่ารังเกียจ หรือเบี่ยงเบนความเข้าใจให้ผิดๆ ทำให้เกิดความหวาดกลัว จะก่อให้เกิดความความสับสนและอับอาย เมื่อต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงทางเพศและเกิดอารมณ์ทางเพศขึ้น

ทำให้วัยรุ่นหาทางออกโดยการแอบเรียนรู้อยู่ ด้วยวิธีผิดๆ และมีโอกาสถูกชักจูงให้ทดลองตอบสนองความต้องการทางเพศของตนที่เสี่ยงต่ออันตรายด้านสุขภาพได้ง่ายขึ้น

ค่านิยมทางเพศ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ การให้คุณค่าเรื่องเพศ ค่านิยมจะเป็นแนวทางของการประพฤติปฏิบัติและแสดงออกในเรื่องเพศของบุคคล วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้เพื่อความเหมาะสมกับวิถีการดำเนินชีวิตและความต้องการของคนในสังคม เราจะได้ชัดเจนว่าในสังคมไทยตั้งแต่ดั้งเดิมมีค่านิยมทางเพศที่ค้ำจุนที่ควรรักษาไว้ในปัจจุบันวัยรุ่นจำนวนหนึ่งมีการติดต่อสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในลักษณะของคู่อริ ซึ่งวัยรุ่นบางราย การมีคู่อรินับเป็นปัญหา เพราะเป็นวัยที่ต้องศึกษาเล่าเรียนต้องอาศัยเงินจากพ่อแม่ ทุกคนต้องใช้เงินอย่างจำกัดและพอดีกับฐานะของตนเอง แต่เมื่อมีคู่อริ จะต้องใช้เงินเพิ่มขึ้นในการเอาใจคู่อริ ซึ่งเป็นค่านิยมที่ผิดๆ ตามอย่างเพื่อนในทางที่ผิด นอกจากนี้ในการคบเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่นบางคู่ในปัจจุบันอาจประพฤติตนเลียนแบบภาพยนตร์ หรือการแสดงออกของวัยรุ่นตะวันตก มีการแสดงความรักกันอย่างเปิดเผย ซึ่งจะพาตนเองไปสู่สถานการณ์เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และความปลอดภัยของตนเองได้

ค่านิยมทางเพศในสังคมไทย

ค่านิยมทางเพศที่ไม่ถูกต้อง

ในสมัยก่อนเรื่องเพศถูกมองว่าเป็นของต่ำ สกปรก เป็นเรื่องต้องห้ามที่ไม่ควรนำมาพูดในวงสนทนา เรื่องเพศเป็นเรื่องระหว่างชายและหญิงคู่หนึ่งเท่านั้น จึงทำให้การให้ความรู้ในเรื่องเพศถูกจำกัดด้วยค่านิยมดังกล่าวไปด้วย ซึ่งส่งผลเสียหลายประการ เพราะเมื่อคนขาดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องเพศแล้วก็ไม่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างถูกต้อง และก่อให้เกิดปัญหาตามมามากมายทั้งที่ปัญหาเหล่านั้นเป็นปัญหาที่สามารถป้องกันได้ เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่สามารถป้องกันได้โดยการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งนำไปสู่การทำแท้ง หรือการมีลูกนอกกฎหมาย ดังนั้น ค่านิยมนี้จึงควรปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน เนื่องจากในความเป็นจริงบุคคลในสังคมได้รับข้อมูลข่าวสารในเรื่องเพศจากแหล่งต่างๆ โดยปราศจากคำแนะนำที่ถูกต้องจากผู้ปกครอง ครูอาจารย์จะก่อให้เกิดผลเสียตามมามากมาย เพราะเด็กและเยาวชนอาจถูกชักจูงหรือเกิดความเข้าใจผิดจากข่าวสารที่ได้รับจากแหล่งต่างๆ ดังกล่าวได้ เพราะข่าวสารที่เผยแพร่จากแหล่งเหล่านั้นอาจมีทั้งถูกต้องและไม่ถูกต้อง มีความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมต่อเด็กและเยาวชนได้ ค่านิยมนี้จึงควรถูกปรับเปลี่ยนให้ถูกต้อง คือ การสนทนาเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นเรื่องที่สามารถทำได้โดยเปิดเผย แต่เป็นการสนทนาในทางสร้างสรรค์

นอกจากค่านิยมดังกล่าวแล้ว ค่านิยมที่ไม่ถูกต้องอีกประการหนึ่งของสังคมไทยคือการให้ความสำคัญของเพศชายและเพศหญิงไม่เท่าเทียมกันในเรื่องเพศ กล่าวคือ การมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน โดยทั่วไปสังคมมักมองว่าหากเกิดขึ้นกับฝ่ายชายไม่ใช่เรื่องเสียหายรุนแรงเหมือนที่เกิดขึ้นกับฝ่ายหญิง ทั้งนี้อาจเนื่องจากสรีระตามธรรมชาติ การตั้งครรภ์จะเกิดขึ้นกับฝ่ายหญิง ทำให้สังคมมองว่าฝ่ายชายไม่ได้รับผลกระทบอะไรมากนักหากมีเพศสัมพันธ์กันขึ้น ซึ่งค่านิยมนี้เป็นค่านิยมที่ไม่ถูกต้องควรปรับเปลี่ยน เพราะค่านิยมดังกล่าวจะก่อให้เกิดผลกระทบตามมามากมาย เช่น การล่า่อนทางเพศ ซึ่งจะนำไปสู่การแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคที่มีความรุนแรง เช่น โรคเอดส์ รวมทั้งการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ เพราะแม้ว่าฝ่ายชายจะไม่ได้เป็นผู้อุ้มท้องแต่ก็ต้องได้รับความเดือดร้อนและมีส่วนรับผิดชอบในการที่ทำให้ฝ่ายหญิงตั้งครรภ์ และอาจได้รับโทษทางกฎหมายอีกด้วย

ค่านิยมทางเพศที่ถูกต้อง

แม้ว่าในวัฒนธรรมไทยจะมีค่านิยมทางเพศที่ไม่ถูกต้องอยู่บ้างแต่ก็เป็นส่วนน้อย ส่วนใหญ่ค่านิยมทางเพศในสังคมไทยจะเป็นค่านิยมที่เหมาะสม สอดคล้องกับวิถีการดำเนินชีวิตของบุคคลในสังคมและเป็นแนวปฏิบัติเพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นตามมาอีกด้วย ตัวอย่างค่านิยมทางเพศที่เหมาะสมในสังคมไทย ซึ่งเราควรประพฤติปฏิบัติและดำรงรักษาไว้คือ ค่านิยมการรักษานวลสงวนตัวโดยเฉพาะฝ่ายหญิง

การรักษานวลสงวนตัว หมายถึง การทะนุถนอมดูแลตนเองให้บริสุทธิ์ อยู่ในวัยหนุ่มสาวให้ยาวนานที่สุด เมื่อมีความรักก็ไม่แสดงออกอย่างเปิดเผยต่อสาธารณชน แสดงกิริยาสุภาพเหมาะสมแต่งกายสุภาพ ไม่ล่อแหลมช่วยวนให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมขึ้น ไม่ชิงสุกก่อนหามจนกว่าจะถึงวัยอันควรที่จะแต่งงานด้วยความพร้อมทั้งปวง คือ พร้อมด้วยวัย พร้อมด้วยวุฒิภาวะ จบการศึกษามิงานทำ พร้อมที่จะรับผิดชอบครอบครัว ยินยอมพร้อมใจกันทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงซึ่งเป็นค่านิยมของคนในสังคมว่าถ้าทำเช่นนี้ครอบครัวจะไม่มีปัญหา และยังยึดถือปฏิบัติกันมาจนถึงปัจจุบัน ครอบครัวที่ปฏิบัติได้ดังนี้จะไม่มีปัญหาเกิดขึ้นในสังคม

สังคมไทยแต่ดั้งเดิมให้ค่านิยมของการมีครอบครัวอย่างถูกต้องไว้สูงมาก มีกระบวนการทางสังคมในการป้องกันสิ่งที่จะก่อให้เกิดความเสื่อมเสียที่อาจเกิดขึ้นในเรื่องเพศ เช่น การพบปะติดต่อกันระหว่างชายหญิงก็จะไม่กระทำสองต่อสองในที่ลับตา แต่จะทำอย่างเปิดเผยในโอกาสต่าง ๆ ในวันสำคัญทางประเพณี เช่น วันลอยกระทง วันสงกรานต์ รวมทั้งขึ้นตอนทางสังคมก่อน

จะไปถึงการใช้ชีวิตร่วมกันก็มีหลายขั้นตอน เช่น การคู่ตัว การคู่ขอ การหมั้นหมาย และการแต่งงาน ซึ่งแต่ละขั้นตอนจะมีโอกาสและเวลาที่ทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงรวมทั้งญาติพี่น้องของทั้งสองฝ่ายได้พิจารณาไตร่ตรองความเหมาะสมของการใช้ชีวิตคู่ ของบุคคลทั้งสอง ซึ่งก็จะทำให้การเป็นครอบครัวมีความมั่นคงไม่ตัดสินใจอย่างวู่วาม ขาดสติ หรือจำเป็นต้องตัดตัดสินใจเพราะสถานการณ์บังคับ ดังนั้น เราจึงควรรักษาค่านิยมที่ดีนี้ไว้ โดยการที่ฝ่ายหญิงควรจะรักษานวลสงวนตัว จนกว่าจะถึงวัยอันสมควรดังคำกล่าวโบราณว่า "เมื่อสุกงอมหอมหวานจึงควรหล่น" ฝ่ายชายก็ควรมีความรับผิดชอบให้เกียรติฝ่ายหญิงโดยการไม่หลอกลวง ไม่ฉวยโอกาสหรือข่มเหงน้ำใจ เพราะหากเรากระทำเช่นนั้น เราจะมั่นใจได้อย่างไรว่าผู้หญิงที่จะมาเป็นภรรยาของเราในอนาคตจะไม่ถูกกระทำเช่นเดียวกับที่เราทำจากผู้ชายคนอื่น ๆ หากทั้งเพศชายและเพศหญิงปฏิบัติตามค่านิยมที่เหมาะสมของสังคมไทยก็จะทำให้ในอนาคตเราจะได้ใช้ชีวิตครอบครัวอย่างมีคุณค่างดงามตามธรรมเนียมปฏิบัติของสังคม

นอกจากค่านิยมรักษานวลสงวนตัว ซึ่งเป็นค่าที่ดีและควรดำรงไว้แล้ว ค่านิยมอีกประการหนึ่งที่เราควรรักษา คือ ค่านิยมรักเดียวใจเดียว และหากเรามีครอบครัวก็ควรยึดมั่นในค่านิยมการมีภรรยาหรือสามีคนเดียว แม้ว่าการใช้ชีวิตร่วมกันอาจมีปัญหาบ้าง เนื่องจากทั้งสองฝ่ายต้องปรับตัวเข้าหากัน เมื่อเกิดปัญหาขึ้นเราก็ควรร่วมกันหาทางออกอย่างเหมาะสม ไม่ควรแก้ปัญหาโดยการทอดทิ้งอีกฝ่ายหนึ่งไปมีคนอื่น เพราะผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้มีเพียงเฉพาะคู่สามีภรรยาเท่านั้น แต่บุคคลที่ต้องได้รับผลกระทบโดยที่เขาไม่ได้มีความผิดก็คือ บุตรธิดา รวมทั้งพ่อแม่ ญาติพี่น้องทั้งสองฝ่ายที่ต้องเป็นทุกข์กับการตัดสินใจแก้ไขปัญหาก็ไม่เหมาะสมของเราด้วย ในฐานะที่เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม เรามีหน้าที่ในการจรโลงวัฒนธรรมที่ดี และเหมาะสมไว้ เพื่อให้ทุกคนได้ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่าและมีความสุข

ค่านิยมในการรักษานวลสงวนตัว

การรักษานวลสงวนตัว หมายถึง การทะนุถนอมดูแลตนเองให้บริสุทธิ์ อยู่ในวัยหนุ่มสาวให้ยาวนานที่สุด เมื่อมีความรักก็ไม่แสดงออกอย่างประเจิดประเจ้อต่อสายตาผู้อื่น แสดงกิริยาสุภาพเหมาะสม แต่งกายสุภาพ ไม่ล่อแหลมช่วยวนให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมขึ้น ไม่ชิงสุกก่อนห่าม จนกว่าจะถึงวัยอันควรที่จะแต่งงานด้วยความพร้อมทั้งปวง คือ พร้อมด้วยวัย พร้อมด้วยวุฒิภาวะ จบการศึกษามีงานทำ พร้อมทั้งจะรับผิดชอบครอบครัว ยินยอมพร้อมใจกันทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ซึ่งเป็นค่านิยมความเชื่อของคนสมัยก่อนว่าถ้าทำเช่นนี้ครอบครัวจะไม่มีปัญหา และยัง

ยึดถือและปฏิบัติต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน และครอบครัวที่ปฏิบัติดังนี้จะไม่มีปัญหาในครอบครัวในสังคม แต่ยังมีคนอื่นอีกเป็นจำนวนมากที่คิดว่าค่านิยมแบบเดิมนั้นคร่ำครึไม่ทันสมัย จึงมีการเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตกที่คิดว่ามีความโก้เก๋ เช่น แสดงความรักหรือแต่งกายล่อแหลมต่อสายตาผู้อื่นในสังคม พุดจาเชยชูชวน หรือแสดงกิริยาแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ทำให้เกิดปัญหาในสังคมมากมาย เช่น มีการมั่วสุมร่วมกิจกรรม มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิด ๆ มีคดีถูกข่มขืนอนาจารเกิดคดีฆาตกรรมทางเพศ เกิดอาชญากรในวัยเด็กวัยเรียนมากมาย ดังนั้นค่านิยมในการก่อกวนสงวนตัวยังถือว่าเป็นค่านิยมที่ควรอนุรักษ์ไว้ ช่วยแก้ปัญหาสังคม ช่วยสร้างคนให้มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ

การปรับตัวและการวางตัวต่อเพศตรงข้าม

การปรับตัว หมายถึง กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของมนุษย์ เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนต้องการ เป็นหนทางในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขในสังคม การปรับตัวควรเริ่มต้นที่การปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเอง สร้างมนุษยสัมพันธ์ ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตน เช่น นักเรียนมีหน้าที่สำคัญคือการเรียนครูมีหน้าที่ให้การศึกษอบรม ฯลฯ ควรปรับปรุงบุคลิกภาพให้สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้โดยง่าย เช่น ดูแลสุขภาพทางกายให้แข็งแรง รูปร่างสมส่วน ใบน้ำอ่อนโยน วาจาสุภาพ เครื่องแต่งกายสะอาด อารมณ์ สังคม ทำให้รู้จักเลือกที่จะปฏิบัติต่อบุคคลแตกต่างกัน ควรให้อภัย เมตตากรุณา มีการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น ผูกมิตร อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ยกตนข่มท่าน รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มองจุดดีผู้อื่น ไม่มองจุดด้อยของผู้อื่น บุคคลที่มีความเข้าใจในหลักการข้างต้น จะสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้โดยง่าย

การปรับตัวต่อเพศตรงข้าม

การปรับตัวต่อเพศตรงข้าม เป็นลักษณะพื้นฐานให้มนุษย์เพศชาย และหญิงได้ศึกษาและใช้เวลาในการคบหาสมาคม ตลอดจนสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเพศได้อย่างเหมาะสมและวางตนได้ถูกต้อง โดยอาศัยความรู้ ความเข้าใจ ในความแตกต่างทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สถานะทางสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม อันเป็นแนวทางในการแสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างชายหญิงให้สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ดี

บทบาทของครอบครัวต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่ค่อนข้างยุ่งยากทั้งต่อตัววัยรุ่นเองและต่อผู้เป็นพ่อแม่ ปัญหาระหว่างวัยมักจะเกิดขึ้นได้ง่าย หากพ่อแม่ยึดมั่นกับรูปแบบและประสบการณ์ตนเองมากเกินไป และบังคับให้วัยรุ่นปฏิบัติตามกรอบของตน ดังนั้นพ่อแม่จึงต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติหรือทำที่ที่มีต่อลูก ให้เป็นไปตามวัยของเขาและต้องไวต่อความรู้สึก ความต้องการของบุตรวัยรุ่น การห้ามปรามจำกัดขอบเขต ต้องอยู่ในระดับพอเหมาะพอควร ในลักษณะที่จริงจังหนักแน่น และไม่ใช้การลงโทษที่รุนแรง ถ้ามากเกินไปวัยรุ่นจะมองว่า พ่อแม่ไม่เข้าใจหรือไม่ไว้วางใจในตัวเขา หากน้อยไปเขาก็จะคิดว่าพ่อแม่ไม่สนใจแยแส พ่อแม่จึงต้องให้โอกาสแก่วัยรุ่นให้ดูแลรับผิดชอบตนเองบ้าง ไม่ตีกรอบเฉพาะในครอบครัวมากเกินไปจนเด็กรู้สึกอึดอัด เพราะเด็กต้องการเรียนรู้จากสังคมภายนอกมากขึ้น เพื่อความอยู่รอดในการดำรงชีวิตให้โอกาสเด็กมีเสรีภาพส่วนตัวบ้าง ไม่เข้าไปยุ่งวุ่นวายมากเกินไป

การที่พ่อแม่จะควบคุมบุตรวัยรุ่น ได้ดีก็ต้องพยายามใกล้ชิดเด็ก ตั้งแต่เขายังเล็ก จะทำให้เข้าใจนิสัยใจคอของเขา และมีความผูกพันใกล้ชิดกันและกันเมื่อเขามีปัญหาที่จะมาหาเราเสมอ ดังนั้นพ่อแม่จึงควรดูแลเอาใจใส่ลูกในเรื่องต่อไปนี้

การกิน เด็กวัยนี้ต้องการอาหารเพิ่มขึ้น เนื่องจากอยู่ในวัยเจริญเติบโตเร็วอีกครั้ง จึงต้องให้อาหารที่มีประโยชน์เพียงพอต่อความต้องการ มิฉะนั้นจะเกิดปัญหาทางรูปร่าง

การนอนและการออกกำลังกายให้พอเหมาะ

การขับถ่าย ซึ่งมักไม่เป็นปัญหาในวัยนี้

การป้องกันโรค อุบัติเหตุ และการรักษา ควรกระทำอย่างสม่ำเสมอ

ให้โอกาสทำกิจกรรมต่างๆ ตามความสามารถ รวมทั้งมีการพักผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสม

แนะนำการศึกษาและอาชีพ

ให้โอกาสในการคบเพื่อนต่างเพศ ศึกษาเพศตรงข้าม

ให้โอกาสรับผิดชอบ และปฏิบัติงานเพื่อชื่อเสียงของตนเอง

อบรมด้านความรับผิดชอบ ให้มีศีลธรรม คุณธรรม และควบคุมตนเองให้ดี ฝึกให้เด็กมีความกล้าหาญ เสียสละและบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม

พัฒนาการของมนุษย์เป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยปฏิบัติการร่วมระหว่างร่างกายจิตใจ และสังคมที่หล่อหลอมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและแสดงออกเป็นบุคลิกภาพที่ปรับตัวได้ในที่สุด

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจิตใจ ได้แก่

1. ปัจจัยทางชีวภาพ ปัจจัยทางชีวภาพที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการในวัยเด็ก ได้แก่

1.1 พันธุกรรม ได้แก่ สิ่งที่สืบทอดทางพันธุกรรมจากบิดามารดา

1.2 ประสบการณ์ในช่วงต้นของชีวิต ตั้งแต่อยู่ในครรภ์และแรกคลอด ๑ สัปดาห์ พบว่าเด็กมีความแตกต่างกันในพื้นฐานของจิตใจ ได้แก่ ความสนใจ การตอบสนอง และการแสดงออกของพฤติกรรมต่างๆ

1.3 ปฏิกริยาระหว่างเด็กกับผู้เลี้ยงดู พฤติกรรมของทารกที่ตอบสนองแบบพื้นฐานจะค่อยๆ เปลี่ยนพฤติกรรมที่ละเอียดอ่อนและสื่อความหมายเฉพาะมากขึ้น

1.4 การตอบสนองและการเปลี่ยนแปลงของสารเคมีในสมอง จะทำให้มีการพัฒนาและมีความสามารถในการแยกแยะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับปฏิกริยาของเด็กต่อสิ่งแวดล้อม และปฏิกริยาของสิ่งแวดล้อมต่อเด็ก

2. ปัจจัยทางสังคมและสภาพแวดล้อม ปัจจัยทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการในวัยเด็ก ได้แก่

2.1 สถานภาพทางการเมือง ระบบการปกครองของสังคมมีส่วนสัมพันธ์กับการอบรมเด็ก

2.2 สถานภาพทางเศรษฐกิจ ประเทศที่ยากจนหรือประเทศที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจย่อมมีผลกระทบต่อการศึกษาของเด็กทั้งทางร่างกายและจิตใจ

2.3 สภาพทางภูมิศาสตร์ การอาศัยอยู่ในเมืองหรือชนบท ทำให้ความเป็นอยู่และการดำเนินชีวิตของบุคคลในครอบครัวต่างกัน พัฒนาการของเด็กก็คล้อยตามไปด้วย

2.4 บ้านที่อยู่อาศัย คุณภาพในการอยู่ร่วมกันของสมาชิกในบ้าน ได้แก่ การที่บ้านอยู่แบบแออัดหรืออยู่เป็นส่วนสัดส่วนเฉพาะตน ย่อมทำให้เกิดผลต่อการเจริญเติบโตของเด็ก

2.5 การย้ายบ้านบ่อย ทำให้เด็กต้องคอยปรับตัวต่อที่อยู่ใหม่ อาจมีความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันมาก

2.6 ชนชั้นทางสังคม ย่อมมีผลต่อการอบรมเด็กที่แตกต่างกันได้

2.7 การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ย่อมมีผลต่อความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว

2.8 ค่านิยม ค่านิยมของสังคม ย่อมเป็นแบบแผนในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก

2.9 วัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี มีผลต่อประสบการณ์ในชีวิตของเด็ก

2.10 สถาบันส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน สถาบันการศึกษา และสถาบันสงเคราะห์เด็ก

2.11 ชนกลุ่มน้อยต่างๆ ชนกลุ่มน้อยที่มีความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา อาจมีปัญหาในการดำเนินชีวิต ซึ่งมีผลกระทบต่อปรับตัวของเด็ก

3. ปัจจัยทางครอบครัวและวิธีอบรมดูแลเด็ก การอบรมเลี้ยงดูเด็ก คือ การกระตุ้นและการตอบสนองแก่เด็กเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์ที่เขาได้รับในชีวิตอันจะนำไปสู่พัฒนาการในการปรับตัวจากทารก ให้เติบโตเป็นเด็กวัยรุ่น และผู้ใหญ่ในที่สุด

ปัญหาพฤติกรรมในวัยรุ่น

ปัญหาความสัมพันธ์กับพ่อแม่

ปัญหาความสัมพันธ์กับพ่อแม่ วัยนี้จะแสดงพฤติกรรมที่แสดงความเป็นตัวของตัวเองค่อนข้างมาก การพูดจาไม่ค่อยเรียบร้อย อารมณ์แปรปรวนเปลี่ยนแปลงง่าย ความรับผิดชอบซึ้นๆ ลงๆ เอาแต่ใจตัวเอง ทำให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือครูอาจารย์หงุดหงิดไม่พอใจได้มากๆ ถ้าใช้วิธีการจัดการไม่ถูกต้อง เช่น ใช้วิธีดุว่ากล่าว ตำหนิ หรือลงโทษรุนแรง จะเกิดปฏิกิริยาต่อต้าน เป็นอารมณ์ต่อกัน ไม่ได้ช่วยเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมวัยรุ่น

วิธีการจัดการกับปัญหาพฤติกรรมเหล่านี้ เริ่มต้นจากการทำความเข้าใจความต้องการของวัยรุ่น มีการตอบสนองโดยประนีประนอมยืดหยุ่น แต่ก็ยังคงมีขอบเขตพอสมควร พยายามจูงใจให้ร่วมมือมากกว่าการบังคับกันตรงๆหรือรุนแรง สร้างความสัมพันธ์ที่ดีไว้ก่อน อย่าหงุดหงิดกับพฤติกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ

ปัญหาการใช้สารเสพติด

ปัญหาการใช้สารเสพติด (substance use disorders) ตามธรรมชาติของวัยรุ่นจะมีความอยากรู้อยากเห็นอยากลองมาก ถ้าขาดการยับยั้งชั่งใจด้วย การที่อยู่ในกลุ่มที่ใช้สารเสพติด หรือเพื่อนใช้สารเสพติด จะมีการชักชวนให้ใช้ร่วมกัน บางคนไม่กล้าปฏิเสธเพื่อน บางคนใช้เพื่อให้เหมือนเพื่อนๆ เมื่อลองแล้วเกิดความพอใจก็จะติดได้ง่าย

ปัจจุบันปัญหาสิ่งเสพติดนับว่าเป็นปัญหาที่ร้ายแรงในประเทศไทยและทั่วโลก ซึ่งโทษภัยก่อให้เกิดการทำลายสุขภาพ สังคม เศรษฐกิจ และประเทศชาติ โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา และเยาวชน ที่นับวันมีการติดสารเสพติดเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ดังนั้นการศึกษาถึงภัยของสารเสพติด จึงควรรู้ถึงวิธีการหลีกเลี่ยง ป้องกันและการรักษาการติดสารเสพติด ตลอดจนสามารถเลือกแนวทางในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันตนเองจากอันตรายของสารเสพติด

สารเสพติด คือ สารธรรมชาติหรือสารสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายโดยวิธีใดก็ตามติดต่อกันระยะเวลาหนึ่งแล้วจะมีผลต่อร่างกายและจิตใจของผู้เสพทำให้ผู้เสพมีความต้องการสิ่งนั้นต้องเพิ่มปริมาณขึ้น เมื่อถึงเวลาที่เกิดความต้องการแล้วไม่ได้เสพจะเกิดอาการขาดยา โดยแสดงอาการในลักษณะต่าง ๆ และเมื่อใช้เป็นเวลานานจะทำลายสุขภาพผู้เสพทั้งร่างกายและจิตใจ

สุรา เป็นยาเสพติดที่มีแอลกอฮอล์ โดยนำพืชที่มีน้ำตาล เช่น ข้าว อ้อย หรือผลไม้ มาหมัก จนกระทั่งเกิดแอลกอฮอล์ขึ้น แล้วนำไปกลั่นเมื่อคั้นสุรา แอลกอฮอล์จะถูกดูดซึมเข้าสู่กระแสเลือด ผ่านไปยังประสาทส่วนกลาง ถ้าดื่มบ่อย ๆ หรือดื่มติดต่อกันเป็นเวลานาน ก็ทำให้ติดสุราจนต้องดื่มเป็นประจำเมื่อถึงเวลาที่เคยดื่มคนที่ติดสุราจะมีขนคิ้วแดง ใบหน้าบวม มีมือสั่น เนื้อตัวสกปรก การแต่งกายไม่เรียบร้อยและถ้าไม่ได้ดื่มก็จะมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน หงุดหงิด ฝันร้าย ประสาทหลอน ฯลฯ

สารระเหยเป็นสารประกอบอินทรีย์เคมี พวกไฮโดรคาร์บอนที่ได้จากน้ำมันปิโตรเลียม และก๊าซธรรมชาติสารเหล่านี้อยู่ในรูปของตัวทำละลาย เช่น พลาสติก แล็กเกอร์ ทินเนอร์ น้ำยาล้างเล็บ น้ำมันก๊าด เป็นต้น

พฤติกรรมทางเพศ

พฤติกรรมทางเพศครอบคลุมทั้งพฤติกรรมที่อยู่ภายใน (covert behavior) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้แสดงออกมาให้เห็น อาทิเช่น ความ คิด คำนิยม ซึ่งมีผลอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมที่ดูแสดงออกมาให้เห็นได้ชัดเจน (overt behavior) เช่น การคบเพื่อนต่างเพศ จนกระทั่งถึง การมีความสัมพันธ์ทางเพศ การศึกษาโดยทั่วไป พบว่า เด็กชายและเด็กหญิงวัยรุ่น มีแนวโน้มการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศที่ แตกต่างกัน เด็กชาย 95% มีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbate) ขณะที่เด็กหญิงมีอัตราของพฤติกรรมนี้ประมาณ 60% นอกจากนี้สภาวะทางสังคมยังส่งต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายหญิงอีกด้วย วัยรุ่นในประเทศตะวันตกเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศ ตั้ง แต่ระยะวัยรุ่นตอนต้นหรือวัยรุ่นตอนกลาง (Katchadourian, 1990) การศึกษาโดย (Brook Advisory Service) ในสหราชอาณาจักร เมื่อปี 1998 สะท้อนว่าวัยรุ่น 20% มีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 16 ปี และส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 17 ปี สภาพการณ์เช่นนี้สอดคล้อง กับที่พบในยุโรปในภาพรวม จากการศึกษาของ (Capaldi และคณะ 1996) ระยะเวลาที่วัยรุ่นชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกจะสัมพันธ์กับองค์ ประกอบดังนี้

การเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงทางสรีระร่างกายของวัยรุ่นเร็ว

สถานภาพสมรสของพ่อแม่ เช่น การหย่าร้างและมีคู่อุปการะใหม่ของพ่อแม่

การมีพฤติกรรมก้าวร้าวเกรงรุนแรง

การใช้สารเสพติด

ในส่วนของการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นนั้น พบว่า หลังมีการคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ แพร่หลายและใช้บริการ ได้ง่ายขึ้นในปี 1975 มีผลให้การตั้งครรภ์ ลักษณะนี้ลดลงชัดเจน อย่างไรก็ตาม ในกรณีของวัยรุ่น ที่ตั้งครรภ์นั้น ได้พบปัจจัยที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องดังนี้

การด้อยการศึกษา

ความยากจน

ปัญหาอารมณ์

การเป็นบุตรของมารดาวัยรุ่น

สิ่งที่พบได้ชัดเจนอีกประการหนึ่งในประเทศตะวันตก คือ เมื่อมีการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นแล้ว วัยรุ่น ที่มาจากย่านยากไร้ขาดแคลนมีแนวโน้ม สูงที่จะคงสภาพการตั้งครรภ์ต่อไปจนให้กำเนิดทารก ในขณะที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา อย่างไรก็ดี แม้อันภาวะปัจจุบัน พ่อ แม่ ในประเทศส่วนใหญ่ยังมีแนวโน้มที่จะห่วงใยต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับเพศและเพศสัมพันธ์ในลูกสาวมากกว่าในลูกชาย ข้อ สังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่งคือ แม้ว่าค่านิยมของสังคมที่มีต่อเพศหญิงในประเทศต่าง ๆ จะมีความแตกต่างหลากหลายแต่แนวคิดที่ มองเห็นบทบาทเพศชายเปรียบเสมือนผู้ล่า (predator) นั้น กลับเกิดขึ้นอย่างคล้ายคลึงกันในทุกภูมิภาคของโลก ด้วยคำอธิบายทางชีวสังคมและเหตุผลต่าง ๆ นานา นอกจากนี้ ยังพบว่า เพศหญิงและเพศชายยังมีค่านิยมหรือแบบแผนความคิดในเรื่องเพศสัมพันธ์ที่แตกต่าง กัน (Zani 1991) รายงานว่า เพศชายมักรับรู้ประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกของตนในฐานะสิ่งที่พึงพอใจและภาคภูมิใจในขณะที่เพศหญิงมัก มีความรู้สึกวิตกกังวลอย่างยิ่ง (Gordon and Gilgmn, 1987) อย่างไรก็ดีตาม (Durkin 1995) ได้เสนอว่าค่า นิยมตลอดจนแบบแผนความคิดนี้ อาจมีการเปลี่ยนแปลงนั่นคือ ความแตกต่างเช่นนี้ได้ลดลงเรื่อย ๆ ในช่วงเวลาที่ผ่านมา

เพศศึกษากับพฤติกรรมทางเพศ

การมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ทั้งในส่วนของความตระหนักรู้ในตน (Self-awareness) ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ความรับผิดชอบในตนเอง (Self-responsibility) รวมถึงการเรียนรู้การชะลอความพึงพอใจ (delayed gratification) ทั้งนี้ หากวัยรุ่นได้มีความรู้ความเข้าใจถึงอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีผลต่อการดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง จะช่วยให้วัยรุ่นมี พฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมได้มากขึ้น ความรู้ความเข้าใจดังกล่าว ควรรวมถึงองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้

พัฒนาการทางเพศ (human sexuality development)

สุขอนามัยทางเพศ (sexual health)

พฤติกรรมทางเพศ (sexual behavior)

สัมพันธภาพ (relation)

ทักษะที่จำเป็นของบุคคล (personal skill)

สังคมและวัฒนธรรม (Social and culture)

บทบาททางเพศ (Gender role)

การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม เกิดจากอิทธิพลของสถาบันครอบครัว เนื่องจากครอบครัวมีบทบาทในการถ่ายทอดคุณลักษณะ ค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติ ผู้สมาชิกทุกคนซึ่งจะส่งผล ต่อการดำเนินชีวิต นอกจากนี้เพื่อนยังเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีอิทธิพลมากเนื่องจากวัยรุ่นต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน การเลียนแบบเพื่อน การถ่ายทอดความรู้ที่ผิดในเรื่องเพศและการมีค่านิยมในเรื่องเพศ มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ ของวัยรุ่น รวมทั้งอิทธิพลของสังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในการยอมรับวัฒนธรรมข้ามชาติ โดยการเผยแพร่ ของสื่อ และเทคโนโลยีสารสนเทศ ล้วนแล้วแต่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิตทั้งสิ้นอิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิต

เด็กจะมีพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสมเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับสภาพความเป็นอยู่และการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ดังนี้

1. สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว เช่น ครอบครัวที่อบอุ่นทุกคนช่วยเหลือและเอื้ออาทรต่อกันครอบครัวแตกแยก พ่อแม่พี่น้องทะเลาะวิวาทกัน ย่อมทำให้ขาดความรัก และความอบอุ่น
2. พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของบุคคลในครอบครัว การปฏิบัติตนทางเพศของพ่อแม่ มีผลต่อพฤติกรรมเลียนแบบของบุตร
3. สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว ครอบครัวที่มีสภาพเศรษฐกิจไม่ดีมีจำนวนไม่น้อยที่ส่งเสริมให้บุตรหลานมีอาชีพขายบริการทางเพศเพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว
4. ระดับการศึกษาของครอบครัว มีอิทธิพลโดยตรงต่อพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิตของเด็กพ่อแม่ที่มีการศึกษาย่อมเข้าใจที่จะให้ความรู้ในเรื่องเพศศึกษาแก่ลูกตั้งแต่อายุน้อย
5. การอบรมเลี้ยงดู วัฒนธรรมไทยอบรมเลี้ยงดูบุตรในเรื่องเพศ การแสดงออกทางเพศ และบทบาททางเพศ บิดามารดา เป็นผู้ถ่ายทอด พ่อแม่จึงควรให้ความรู้ที่ถูกต้องทางเพศศึกษาแก่ลูก ควรใช้เหตุผลในการเลี้ยงดูและเปิดโอกาสให้ลูกซักถาม เมื่อลูกเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น พ่อแม่ควรเอาใจใส่ให้มาก
6. การเลียนแบบบทบาท เด็กผู้หญิงมักเลียนแบบพฤติกรรมจากแม่และเด็กผู้ชายจะเลียนแบบจากพ่อ

อิทธิพลของเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิต มีดังนี้

1. ความต้องการให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์ชอบการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มความต้องการให้เพื่อนยอมรับวัยรุ่นจึงมักประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่เพื่อนในกลุ่มเห็นชอบและยกย่องซึ่งอาจจะมีทั้งพฤติกรรมที่ดีและไม่ดี
2. การเลียนแบบเพื่อน วัยรุ่นมักมีความนิยมชมชอบผู้ที่ตนเองชื่นชอบ จึงมักเลียนแบบทั้งรสนิยมค่านิยม กิริยาท่าทาง การพูดจา การแต่งกาย การใช้สัญลักษณ์ประจำกลุ่ม

3. การถ่ายทอดความรู้ที่ผิด ๆ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีแรงขับทางเพศสูง ทำให้อยากรู้ อยากเห็นอยากทดลอง เกี่ยวกับเรื่องเพศ หากผู้ปกครองไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ในสิ่งที่ถูกต้อง เด็กย่อมแสวงหาความรู้และประสบการณ์เองจากเพื่อน ซึ่งอาจเป็นการถ่ายทอดความรู้และ ประสบการณ์ที่ผิดก่อให้เกิดปัญหาแก่ตัวเองและสังคมได้

อิทธิพลของสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิต

1. สภาพของสังคมไทยเริ่มเปลี่ยนไป จากที่เคยอยู่รวมกันกับญาติผู้ใหญ่กลายเป็น ครอบครัวเดี่ยวความรัก ความอบอุ่น ความผูกพัน ในบ้านจะลดลง แม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เพื่อจุนเจือครอบครัว ไม่มีเวลาคอยดูแลลูก นอกจากนี้สิทธิมนุษยชนส่งเสริมความเท่าเทียมกัน ระหว่างหญิงชาย ทำให้ผู้หญิงมีอิสระในการดำเนินชีวิต การคบหาเพื่อนต่างเพศ การเที่ยวเตร่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศและการดำเนินชีวิตของคนในสังคมมากขึ้น

2. ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่นของไทยซึ่งเป็นสิ่งที่ดีงาม และปฏิบัติ สืบต่อกันมาแต่ครั้งโบราณ นับเป็นเอกลักษณ์ไทยซึ่งไม่เหมือนแห่งใดในโลก ทำให้สังคมไทยสงบ สุขุมานาน ซึ่งทุกคนควรภาคภูมิใจและรักษาไว้ไม่ให้สูญหาย

3. อิทธิพลของวัฒนธรรมข้ามชาติ ที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งในปัจจุบัน วัฒนธรรมข้ามชาติกำลังมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนไทย เช่น วัฒนธรรมการกิน การ นอน การเข้าสังคม การแต่งกายเป็นต้น ซึ่งบางอย่างก็ก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศ เช่น การแต่งกาย ล่อแหลม การเที่ยวเตร่กับเพื่อนต่างเพศในยามวิกาล นอกจากจะเป็นการทำลายขนบธรรมเนียม ประเพณีอันดีงามของไทย และยังก่อให้เกิดปัญหาสังคมอีกด้วย

4. สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ เนื่องจากโลกปัจจุบันเป็นโลกแห่ง ข่าวสารข้อมูล ซึ่งวัยรุ่นสามารถหาความรู้และข้อมูลได้อย่างรวดเร็วจากสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ ต่าง ๆ ที่มีอยู่เป็นจำนวนมากซึ่งมีทั้งคุณประโยชน์และโทษอย่างมหันต์ วัยรุ่นจึงต้องรู้จักเลือกใช้สิ่ง เหล่านี้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองให้มากที่สุด

แรงจูงใจ (Motivation)

แรงจูงใจ คือพลังผลักดันให้คนมีพฤติกรรม และยังกำหนดทิศทางและเป้าหมายของ พฤติกรรมนั้นด้วย คนที่มีแรงจูงใจสูงจะให้ความพยายามในการกระทำไปสูเป้าหมายโดยไม่ลดละ แต่ คนที่มีแรงจูงใจต่ำจะไม่แสดงพฤติกรรมหรือไม่ก็ล้มเลิกการกระทำก่อนบรรลุเป้าหมาย

แรงจูงใจของมนุษย์มีมากมายหลายอย่าง เราถูกจูงใจให้มีการกระทำหรือพฤติกรรม หลาย รูปแบบเพื่อหาน้ำและอาหารมาดื่มกิน สนองความต้องการทางกาย แต่ยังมีความต้องการมากกว่านั้น

เช่น ต้องการความสำเร็จ ต้องการเงิน คำชมเชย อำนาจ และในฐานะที่เป็นสัตว์สังคม คนยังต้องการมี
อารมณ์ผูกพันและอยู่รวมกลุ่มกับผู้อื่น แรงจูงใจจึงเกิดขึ้นได้จากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก

ปัจจัยสำคัญของแรงจูงใจ

ปัจจัยทั้งหลายที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในมนุษย์ จำแนกกว้าง ๆ ได้ 4 ประเภท คือ

1. ปัจจัยพื้นฐานทางชีวภาพ (biological factors) เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ เพศ อุณหภูมิ
ที่เหมาะสม

2. ปัจจัยทางอารมณ์ (emotional factors) เช่น ความตื่นตระหนก กลัว โกรธ รัก เกลียด และ
อารมณ์อื่น ๆ ที่จูงใจให้คนมีพฤติกรรมตั้งแต่เอือมเพื่อเพื่อเผ่นถึงการมาผู้อื่น

3. ปัจจัยทางความคิด (cognitive factors) คนเราจะกระทำหรือแสดงพฤติกรรมที่คิดว่า
เหมาะสมและเป็นไปได้ และตามความคาดหวังว่าคนอื่นจะสนองตอบการกระทำของตนอย่างไร

4. ปัจจัยทางสังคม (social factors) ได้แก่ จากปฏิกิริยาและผลที่ผู้อื่นได้รับ จากตัวอย่างใน
โทรทัศน์ หรือจากกฎระเบียบทางสังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น

ทฤษฎีแรงจูงใจ

แรงจูงใจทางเพศไม่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการมีชีวิตเหมือนความหิว แต่สัตว์ชนิดใดก็ตามจะ
สูญพันธุ์ในมิช้านานถ้าไม่มีแรงจูงใจที่จะสืบพันธุ์กัน สัตว์ต่างชนิดกันมีปัจจัยในแรงจูงใจทางเพศ
และพฤติกรรมทางเพศต่างกันมาก ปัจจัยที่สำคัญ ๆ ได้แก่ ลักษณะทางชีวภาพ พฤติกรรมการเรียนรู้
สิ่งแวดล้อมทางกายภาพและสิ่งแวดล้อมทางสังคม เช่น นกทะเลทรายชนิดหนึ่ง จะมีพฤติกรรมทาง
เพศได้ต่อเมื่อ มีฮอร์โมนเพศ มีคู่ และสภาพอากาศที่เหมาะสมด้วย พบว่านกพวกนี้ไม่สนใจเรื่องเพศ
เลยตลอดฤดูร้อน แต่เมื่อถึงฤดูฝน เพียง 10 นาทีหลังฝนห่าแรกตกลงมา นกชนิดนี้จะมีการจับคู่ผสม
พันธุ์กันอย่างเป็นการเป็นงาน

พฤติกรรมซึ่งนำไปสู่การจับคู่กันของมนุษย์ในวัฒนธรรมต่าง ๆ มีกระบวนการเหมือนกัน คือ
เริ่มด้วยการพยายามสบตาและจ้องมองตากัน พูดจากระเช้าเข้าแห่ วงเวียนที่จะได้เห็นหน้าอีกฝ่าย
หนึ่ง หาทางที่จะได้อยู่ใกล้ชิดกัน ส่งยิ้มให้แก่กัน เปิดเผยบางส่วนของร่างกาย เบียดสัมผัสกัน
เหมือนไม่ตั้งใจ แสดงสีหน้าและท่าทางให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้ถึงความต้องการ

หญิงและชายมีลำดับของความรู้สึทางเพศ (sexual response cycle) พื้นฐานคล้ายกัน จาก
excitement, plateau, orgasm และ resolution แต่หญิงมีความซับซ้อนมากกว่า (Masters & Johnson,
1966)

ฮอร์โมน: ปัจจัยทางชีวภาพต่อแรงขับทางเพศ

ฮอร์โมนเพศหญิงคือเอสโตรเจน (estrogens) และ โปรเจสติน (progestines) ที่สำคัญได้แก่ เอสตราไดออล (estradiol) กับ โปรเจสเตอโรน (progesterone) ฮอร์โมนเพศชายคือแอนโดรเจน (androgen) ตัวหลักได้แก่ เทสโทสเตอโรน (testosterone) หญิงและชายมีฮอร์โมนเพศทั้งสองเพศอยู่ในกระแสเลือด แต่ชายมีฮอร์โมนเพศชายสูงกว่า และหญิงมีฮอร์โมนเพศหญิงสูงกว่า

ฮอร์โมนเพศมีผลต่อร่างกายคือ ผลทางโครงสร้าง (organizational effect) คือมีการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวรในสมองที่ทำให้หญิงและชายมีโครงสร้างบางส่วนต่างกัน โดยเฉพาะในไฮโปทาลามัส ส่วนที่เรียกว่า sexually dimorphic regions ซึ่งมีผลมาตั้งแต่วัยเด็กแต่อยู่ในระดับต่ำ และผลทางพฤติกรรม (activational effect) เกิดขึ้นเมื่อระดับฮอร์โมนสูงขึ้น โดยเฉพาะในวัยพิวเบอร์ตี อิทธิพลของฮอร์โมนเพศทำให้เริ่มสนใจพฤติกรรมทางเพศและเพศตรงข้าม

ปัจจัยทางสังคมต่อพฤติกรรมทางเพศ

การแสดงความต้องการทางเพศของมนุษย์ มีปัจจัยทางสังคมและการเรียนรู้เกี่ยวข้องอยู่ค่อนข้างมาก เช่น การเรียนรู้ในวัยเด็กทำให้เด็กรับรู้บทบาทของเพศของตน รู้ว่าควรปฏิบัติอย่างไรจึงเหมาะสม นอกจากนี้ยังเรียนรู้เจตคติต่อเรื่องเพศตามวัฒนธรรมที่เด็กเติบโตมาอีกด้วย เช่น เห็นเรื่องเพศเป็นเรื่องปรกติธรรมดา หรือเห็นเป็นเรื่องหยาบคายที่ไม่ควรพูดถึง เป็นต้น

อาการเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ (sexual dysfunction)

เป็นอาการที่แสดงว่าไม่มีความต้องการทางเพศ หรือไม่สามารถตอบสนองความต้องการได้ อาการในผู้ชายเรียกว่า erectile disorder อวัยวะเพศไม่แข็งตัว หรือแข็งตัวได้ไม่นานพอตามที่ต้องการ ซึ่งอาจเกิดจากสาเหตุทางกาย เช่น ความเหนื่อย ความดันโลหิตสูง โรคเบาหวาน ผลข้างเคียงจากฤทธิ์ยาหรือแอลกอฮอล์ ถือเป็นอาการชั่วคราว หรือเกิดจากสาเหตุทางจิตใจซึ่งเป็นสาเหตุหลักของอาการนี้ เช่น ความวิตกกังวล พบมากถึง 95% ในจำนวนผู้มีอาการนี้ ส่วนอาการที่เป็นในผู้หญิงเรียกว่า arousal disorder ไม่สามารถรู้สึกเป็นสุขทางเพศได้ หรือไร้ความรู้สึก เกิดจากสาเหตุทางจิตใจ เช่น มีทัศนคติเป็นลบในเรื่องเพศจากการอบรมของพ่อแม่หรือคำสอนทางศาสนา มีความรู้สึกไม่พอใจในสัมพันธภาพกับคู่ของตัวเอง

รูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศของมนุษย์สามารถแบ่งได้เป็น 3 พวก คือ 1) heterosexual มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มิเพศตรงข้ามกับตน คนส่วนใหญ่อยู่ในพวกนี้ 2) homosexual มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ที่มิเพศเดียวกับตน 3) bisexual เป็นพวกที่ชมชอบในความสัมพันธ์กับทั้งสองเพศ ไม่ว่าจะชอบแบบไหนก็เป็นส่วนหนึ่งใน sexual orientation ของคนเรา sexual orientation มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ

1. sexual identity หมายถึงความรู้สึกรับว่าตนเองเป็นหญิงหรือชาย คนที่ร่างกายเป็นเพศหนึ่งอาจรู้สึกว่าเป็นเพศตรงกันข้ามได้ มีผู้ชาย 1/20,000 คน ที่รู้สึกว่าแท้จริงตนเป็นหญิง และมีผู้หญิง 1/50,000 คน ที่รู้สึกว่าแท้จริงตนเป็นชาย

2. gender role หมายถึงลักษณะการทำงานหรืออาชีพ รูปร่างลักษณะภายนอก พฤติกรรมกิริยาท่าทางที่สัมพันธ์กับเพศซึ่งจำแนกว่าเป็นหญิงหรือชาย ถูกกำหนดโดยการเรียนรู้ ประเพณีและสังคม วัฒนธรรม มากกว่าชีวภาพ

3. sexual preference หมายถึงความชอบทางเพศ มีความพอใจในเพศใด ไม่ว่าความพอใจหรือชอบนั้นจะนำไปสู่ความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่

4. แนวคิด ทฤษฎีการรับสื่อทางเพศ

ทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร (Media exposure)

การสื่อสารนั้นจัดได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ นอกเหนือจากปัจจัยสี่ที่มีความจำเป็นต่อความอยู่รอดของมนุษย์ ซึ่งได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค แม้ว่าการสื่อสารจะไม่ได้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับความเป็นความตายของมนุษย์เหมือนกับปัจจัยสี่ แต่การที่จะให้ได้มาซึ่งปัจจัยสี่เหล่านั้น ย่อมต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมืออย่างแน่นอน มนุษย์ต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมใดๆ ของตน และเพื่ออยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ในสังคม การสื่อสารเป็นพื้นฐานของการติดต่อของกระบวนการสังคม ยิ่งสังคมมีความสลับซับซ้อนมาก และประกอบด้วยคนจำนวนมากขึ้นเท่าใดการสื่อสารก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้เพราะการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และสังคมจะนำมาซึ่งความสลับซับซ้อน หรือความสับสนต่าง ๆ จนอาจก่อให้เกิดความไม่เข้าใจและไม่แน่ใจแก่สมาชิกของสังคม ดังนั้น จึงต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือเพื่อแก้ไขปัญหา ดังกล่าว (ยุพดี จิตติกุลเจริญ, 2537:3)

ข่าวสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้ประกอบการตัดสินใจในกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ความต้องการข่าวสารจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อบุคคลนั้นต้องการข้อมูลในการตัดสินใจหรือไม่แน่ใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นข่าวสารยังเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เปิดรับมีความทันสมัย สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ของโลกปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น ดังที่ชาร์ลส์ เค. อัทกิน (Charles k. Atkin 1973:208) ได้กล่าวไว้ว่า บุคคลที่เปิดรับข่าวสารมาก ย่อมมีหูตากว้างไกล มีความรู้ความเข้าใจในสภาพแวดล้อมและเป็นคนทันสมัยทันเหตุการณ์กว่าบุคคลที่เปิดรับข่าวสารน้อย

อย่างไรก็ตาม บุคคลจะไม่รับข่าวสารทุกอย่างที่ผ่านมาสู่ตนทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อตน ดังนั้น ข่าวสารที่หลั่งไหลผ่านเข้ามาไปยังบุคคลจากช่องทาง ต่าง ๆ นั้น มักจะถูกคัดเลือกลดเวลา ข่าวสารที่น่าสนใจ มีประโยชน์และเหมาะสมตามความนึกคิดของผู้รับสาร จะเป็นข่าวสารที่ก่อให้เกิดความสำเร็จในการสื่อสาร (กิติมา สุรสนธิ 2533 : 46-47)

การเลือกสรรข่าวสารของบุคคลเป็นสิ่งที่อธิบายถึงพฤติกรรมกาสื่อสารของแต่ละบุคคลว่า ความแตกต่างกันทางสภาพส่วนบุคคลหรือสภาพจิตวิทยามีผลต่อการเปิดรับข่าวสาร โดยมีกระบวนการเลือกสรร (Selective Process) ที่แตกต่างกัน

โจเซฟ ที แคลปเปอร์ (JT, Klapper 1960: 19-25) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการเลือกรับข่าวสารหรือเปิดรับข่าวสารเปรียบเสมือนเครื่องกรองข่าวสารในการรับรู้ของมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วย การกลั่นกรอง 4 ขั้นตอนตามลำดับดังต่อไปนี้

1. การเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) เป็นขั้นแรกในการเลือกช่องทางการสื่อสารบุคคล จะเลือกเปิดรับสื่อและข่าวสารจากแหล่งสารที่มีอยู่ด้วยกันหลายแหล่ง เช่นการเลือกซื้อหนังสือพิมพ์ฉบับใดฉบับหนึ่ง เลือกเปิดวิทยุกระจายเสียงสถานีใดสถานีหนึ่งตามความสนใจและความต้องการของตน อีกทั้งทักษะและความชำนาญในการรับรู้ข่าวสารของคนเรานั้นก็ต่างกัน บางคนถนัดที่จะฟังมากกว่าอ่าน ก็จะชอบฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์มากกว่าอ่านหนังสือเป็นต้น

2. การเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) ผู้เปิดรับข่าวสารมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข่าวจากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง โดยมักเลือกตามความคิดเห็น ความสนใจของตน เพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่และหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ความ เข้าใจหรือ ทัศนคติเดิมที่มีอยู่แล้ว เพื่อไม่ให้เกิดภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุลหรือมีความไม่สบายใจ ที่เรียกว่า ความไม่สอดคล้องทางด้านความเข้าใจ (Cognitive Dissonance)

3. การเลือกรับรู้และตีความหมาย (Selective Perception and Interpretation) เมื่อบุคคลเปิดรับข้อมูลข่าวสารแล้ว ก็เชื่อว่ารับรู้ข่าวสารทั้งหมดตามเจตนารมณ์ของ ผู้ส่งสารเสมอไปเพราะคนเรามักเลือกรับรู้และตีความหมายสารแตกต่างกันไปตามความสนใจ ทัศนคติ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ ความคาดหวัง แรงจูงใจ สภาวะทางร่างกาย หรือสภาวะทางอารมณ์และจิตใจ ฉะนั้นแต่ละคนอาจตีความเฉพาะข่าวสารที่สอดคล้องกับลักษณะส่วนบุคคลดังกล่าว นอกจากจะทำให้ข่าวสารบางส่วนถูกตัดทิ้งไปยังมีการบิดเบือนข่าวสารให้มีทิศทางเป็นที่น่าพอใจของแต่ละบุคคลด้วย

4. การเลือกจดจำ (Selective Retention) บุคคลจะเลือกจดจำข่าวสารในส่วนที่ตรงกับ ความสนใจ ความต้องการ ทัศนคติ ฯลฯ ของตนเอง และมักจะลืมหรือไม่นำไป ถ่ายทอดต่อในส่วนที่ตนเอง

ไม่สนใจ ไม่เห็นด้วย หรือเรื่องที่ขัดแย้งด้านกับความคิดของตนเอง ข่าวสารที่คนเราเลือกจดจำไว้นั้น มักมีเนื้อหาที่จะช่วยส่งเสริมหรือสนับสนุนความรู้สึกนึกคิด ทศนคติ ค่านิยม หรือความเชื่อของแต่ละคนที่มีอยู่เดิมให้มีความมั่นคงชัดเจนยิ่งขึ้นและเปลี่ยนแปลงยากขึ้น เพื่อนำไปใช้เป็นประโยชน์ในโอกาสต่อไป ส่วนหนึ่งอาจนำไปใช้เมื่อเกิดความรู้สึกขัดแย้งและมีสิ่งที่ไม่สบายใจขึ้น

สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเปิดรับข่าวสารของบุคคลนั้น ทอดด์ ฮันท์ และ เบรนท์ ดี รูเบน (Todd Hunt and Brent d. Ruben 1993:65, อ้างถึงในประมะ สตะเวทิน 2541: 122-124) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกเปิดรับข่าวสารของบุคคลไว้ดังนี้

ความต้องการ (Need) ปัจจัยที่สำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งในกระบวนการเลือกของมนุษย์คือความต้องการ ความต้องการทุกอย่างของมนุษย์ทั้งความต้องการทางกายและใจทั้งความต้องการระดับสูงและความต้องการระดับต่ำ ข้อมเป็นตัวกำหนดการเลือกของเรา เราเลือกตอบสนองความต้องการของเรา เพื่อให้ได้ข่าวสารที่ต้องการ เพื่อแสดงรสนิยม เพื่อการยอมรับในสังคม เพื่อความพอใจ ฯลฯ

1. ทศนคติและค่านิยม (Attitude and Values) ทศนคติ คือความชอบและมีใจโน้มเอียง (Preference and Predisposition) ต่อเรื่องต่าง ๆ ส่วนค่านิยม คือหลักพื้นฐานที่เรายึดถือ เป็นความรู้สึกที่ว่าเราควรจะทำหรือไม่ควรทำอะไรในการมีความสัมพันธ์กับ สิ่งแวดล้อมและคนซึ่งทศนคติและค่านิยมมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการเลือกใช้สื่อมวลชน การเลือกข่าวสาร การเลือกตีความหมายและการเลือกจดจำ

2. เป้าหมาย (Goal) มนุษย์ทุกคนมีเป้าหมาย มนุษย์ทุกคนกำหนดเป้าหมายในการดำเนินชีวิตทั้งในเรื่องอาชีพ การเข้าสมาคม การพักผ่อน เป้าหมายของกิจกรรมต่าง ๆ ที่เรากำหนดขึ้นนี้จะมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้สื่อมวลชน การเลือกข่าวสาร การเลือกตีความหมาย และการเลือกจดจำเพื่อสนองเป้าหมายของตน

3. ความสามารถ (Capability) ความสามารถของเราเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งรวมทั้งความสามารถด้านภาษามีอิทธิพลต่อเราในการที่จะเลือกรับข่าวสาร เลือกตีความหมาย และเลือกเก็บเนื้อหาของข่าวนั้นไว้

4. การใช้ประโยชน์ (Utility) กล่าวโดยทั่วไปแล้ว เราจะให้ความสนใจและใช้ความพยายามในการที่จะเข้าใจ และจดจำข่าวสารที่เราสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

5. สติลาในการสื่อสาร (Communication Style) การเป็นผู้รับสารของเรานั้นส่วนหนึ่ง ขึ้นอยู่กับสติลาในการสื่อสารของเรา คือ ความชอบหรือไม่ชอบสื่อบางประเภท ดังนั้นบางคนจึงชอบฟังวิทยุ บางคนชอบดูโทรทัศน์ บางคนชอบอ่านหนังสือพิมพ์ ฯลฯ

6. สภาพ (Context) สภาพในที่นี้หมายถึง สถานที่ บุคคล และเวลาที่อยู่ในสถานการณ์ การสื่อสาร สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อการเลือกของผู้รับสาร การมีคนอื่นอยู่ด้วย มีอิทธิพลตรงต่อการเลือกใช้สื่อและข่าวสาร การเลือกตีความหมายและเลือกจดจำข่าวสาร การที่เราต้องถูกมองว่าเป็นอย่างไร การที่เราคิดว่าคนอื่นมองเราอย่างไร เราเชื่อว่าคนอื่นคาดหวังอะไรจากเรา และการที่คิดว่าคนอื่นคิดว่าเราอยู่ในสถานการณ์อะไร ล้วนแต่มีอิทธิพลต่อการเลือกของเรา

7. ประสบการณ์และนิสัย (Experience and Habit) ในฐานะของผู้รับสาร ผู้รับสารแต่ละคนพัฒนานิสัยการรับสารอันเป็นผลมาจากประสบการณ์ในการรับข่าวสารของเรา เราพัฒนาความชอบสื่อชนิดใดชนิดหนึ่ง รายการประเภทใดประเภทหนึ่ง ดังนั้นเราจึงเลือกใช้สื่อชนิดใดชนิดหนึ่ง สนใจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตีความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง และเลือกจดจำเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

ส่วน ขวัญเรือน กิติวัฒน์ (2531: 23-26) มีความเห็นว่า ปัจจัยที่ทำให้บุคคลมีการ เปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกันคือ

1. ปัจจัยด้านบุคลิกภาพและจิตวิทยาส่วนบุคคล มีแนวคิดที่คนเราแต่ละคนมีความ แตกต่างเฉพาะตัวบุคคลอย่างมากในด้านโครงสร้างทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน การดำรงชีวิตในสภาพ แวดล้อมที่แตกต่างไม่เหมือนกัน ซึ่งส่งผลกระทบถึงระดับ สติปัญญา ความคิด ทักษะสติ ตลอดจนกระบวนการของการรับรู้ การสนใจ

2. ปัจจัยด้านสภาพความสัมพันธ์ทางสังคม เนื่องจากคนเรามักจะยึดติดกับกลุ่มสังคมที่ตนสังกัดอยู่เป็นกลุ่มอ้างอิง (Reference Group) ในการตัดสินใจที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมใดๆ ก็ตาม นั่นคือ มักจะคล้อยตามกลุ่มในแง่ความคิด ทักษะสติ และพฤติกรรมเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม

3. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมนอกระบบการสื่อสาร เชื่อว่าลักษณะต่างๆ ได้แก่ เพศ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ ทำให้เกิดความคล้ายคลึงของการเปิดรับเนื้อหาของการสื่อสาร รวมถึงการตอบสนองต่อเนื้อหาดังกล่าวไม่แตกต่างกันด้วย

นอกจากนี้ วิลเบอร์ ชรามม์ (Wilbur Schramm 1973:121-122) ยังได้ชี้ให้เห็นถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเลือกรับข่าวสารของบุคคลดังนี้

1. ประสบการณ์ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้รับส่งสารแสวงหาข่าวสารที่แตกต่างกัน
2. การประเมินสาระประโยชน์ของข่าวสารที่ผู้รับสารแสวงหาเพื่อตอบสนอง จุดประสงค์ของตนอย่างหนึ่งอย่างใด
3. ภูมิหลังที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมีความสนใจแตกต่างกัน
4. การศึกษาและสภาพแวดล้อมทำให้มีความแตกต่างในพฤติกรรมการเลือก รับสาร

5. ความสามารถในการรับสาร ซึ่งเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจที่ทำให้ พฤติกรรมการเปิดรับสารแตกต่างกัน

6. บุคลิกภาพ ทำให้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ การโน้มน้าวใจ และ พฤติกรรมของผู้รับสาร

7. อารมณ์ สภาพทางอารมณ์ของผู้รับสาร จะทำให้เข้าใจความหมายของ ข่าวสาร หรืออาจเป็นอุปสรรคต่อความเข้าใจความหมายของข่าวสารได้

8. ทัศนคติ จะเป็นตัวกำหนดท่าทีของการรับและตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือ ข่าวสารที่ได้พบเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารนั้น

วิลเบอร์ ชแรมม์ (Wilbur Scharm,) กล่าวถึงหลักการทั่วไปของการเลือกความสำคัญของข่าวสารว่าขึ้นอยู่กับการใช้ความพยายามน้อยที่สุด (Least effect) และผลที่จะได้ (Promise of reward) ซึ่งอยู่ในรูปของสูตรการเลือกรับข่าวสารดังนี้

$$\text{การเลือกรับข่าวสาร} = \frac{\text{สิ่งตอบแทนที่คาดหวัง}}{\text{ความพยายามที่ต้องใช้}}$$

จากสูตรนี้จะเห็นได้ว่า คนเรามีแนวโน้มที่จะเปิดรับข่าวสารที่ใช้ความพยายามน้อย เช่น ข่าวสารต่างๆ ที่อยู่ใกล้ตัว สามารถเลือกรับได้ง่ายและมีสาระประโยชน์ต่อตนเอง ในการเลือกนั้นอาจมีสาเหตุอื่นๆ อีก เช่น ประสบการณ์ต่างกัน ความสามารถในการประเมินสาระประโยชน์ของข่าวสาร ตลอดจนสภาวะทางสังคมและจิตใจของแต่ละคนด้วย

สำหรับความหมายของการเปิดรับข่าวสารนั้น แซมมวล เบคเกอร์ (Samuel L. Becker, 1972) ได้ให้ความหมายของการเปิดรับข่าวสารโดยจำแนกตามพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารคือ

1. การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking) กล่าวคือ บุคคลที่จะแสวงหา ข้อมูลเมื่อต้องการให้มีความคล้ายคลึงกับบุคคลอื่นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือเรื่องต่างๆ ไป

2. การเปิดรับข้อมูล (Information Receptivity) กล่าวคือ บุคคลจะเปิดรับ ข่าวสารเพื่อทราบข้อมูลที่ตนเองสนใจ อยากรู้ สนใจ หากมีข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับตนเองก็จะให้ความสนใจใฝ่อ่านหรือดูหรือฟังเป็นพิเศษ

3. การเปิดรับประสบการณ์ (Experience Receptivity) กล่าวคือ บุคคลที่จะเปิดรับข่าวสาร เพราะต้องการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเพื่อผ่อนคลายอารมณ์

สำหรับเหตุผลในการที่มนุษย์เลือกสนใจหรือตั้งใจรับข่าวสารอย่างไรจากสื่อใดนั้นมี นักวิชาการหลายท่านที่มีความเห็นสอดคล้องกันดังนี้

ไฟรด์สัน (Friedson) ไรเลย์ (Riley) และฟลาวเวอร์แมน (Flowerman, 1951) มีความเห็น แนวเดียวกันว่า แรงจูงใจที่ต้องการเป็นที่ยอมรับของสมาชิก ภายในสังคมจะเป็นสิ่งที่ช่วยกำหนด ความสนใจเปิดรับสื่อจากสื่อต่าง ๆ ก็เพื่อตอบสนองความต้องการของตน ซึ่งปรากฏการณ์นี้เมอร์ตัน (Merton) ไรท์ (Wright) และวอปลิส (Waples) เรียกว่า “พฤติกรรมในการแสวงหาข่าวสาร” นักวิชาการเหล่านี้มีความเห็นตรงกันว่า ผู้รับข่าวสารจะเลือกรับข่าวสารจากสื่อใดนั้นย่อมเป็นไปตาม บทบาทและสถานภาพทางสังคมของผู้รับสารก็เพื่อนำไปเป็นหัวข้อในการสนทนาซึ่งจะทำให้ผู้รับ สารรู้สึกว่าคุณเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

ในเรื่องของวัตถุประสงค์ของการเลือกรับข่าวสาร หรือการบริโภคข่าวสารของผู้รับสาร นั้น สุรพงษ์ โสธนะเสถียร ก็ได้จำแนกวัตถุประสงค์ของการเลือกเปิดรับข่าวสารไว้ 4 ประการ คือ (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2533: 40-44)

1. เพื่อการรับรู้ (Cognition) คือผู้รับสารต้องการสารสนเทศ (Information) เพื่อสนองต่อ ความต้องการและความอยากรู้
2. เพื่อความหลากหลาย (Diversion) เช่น การเปิดรับสื่อเพื่อแสวงหาความ เร้าใจ ตื่นเต้น สนุกสนาน รวมทั้งการพักผ่อน
3. เพื่ออรรถประโยชน์ทางสังคม (Social Utility) หมายถึง การต้องการสร้างความคุ้นเคย หรือการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เช่นการใช้ภาษาร่วมสมัย เพื่อหลีกเลี่ยงงานประจำหรือหลีกเลี่ยงคน รอบข้าง
4. การผละสังคัม (Withdrawal) เป็นการเปิดรับสื่อหรือเข้าหาสื่อ เพื่อ หลีกเลี่ยงงานประจำ หรือหลีกเลี่ยงคนรอบข้าง

แม็คคอมบ์ และ เบคเกอร์ (McCombs and Becker 1979: 51-52) ได้ให้แนวคิดว่า โดยทั่วไปบุคคลแต่ละคนมีการเปิดรับข่าวสาร หรือการเปิดรับสื่อ เพื่อตอบสนองความต้องการ 4 ประการคือ

1. เพื่อให้เรียนรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ (Surveillance) บุคคลสามารถติดตามความเคลื่อนไหว และสังเกตเหตุการณ์ต่าง ๆ รอบตัวจากการเปิดรับข่าวสาร ทำให้คนเป็นที่ทันเหตุการณ์ ทันสมัย
2. เพื่อการตัดสินใจ (Decision) การเปิดรับข่าวสารทำให้บุคคลสามารถกำหนดความเห็น ของตนต่อสภาวะ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ รอบตัว เพื่อการตัดสินใจโดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวข้อง ชีวิตประจำวัน

3. เพื่อพูดคุยสนทนา (Discussion) บุคคลสามารถนำข้อมูลข่าวสารที่ได้รับไปใช้ในการพูดคุยกับผู้อื่นได้

4. เพื่อการมีส่วนร่วม (Participation) เพื่อรับรู้และมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ความเป็นไปต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมรอบ ๆ ตัว

อย่างไรก็ตามแม้ว่าบุคคลจะมีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน มีวัตถุประสงค์ในการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน และมีความต้องการในการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกันนั้น แต่โดยทั่วไปแล้วบุคคลจะทำการเปิดรับข่าวสารอยู่ 3 ลักษณะ (ดวงฤทัย พงศ์ไพฑูรย์, 2544: 13-14) คือ

1. การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน โดยผู้รับสารมีความคาดหวังจากสื่อมวลชนว่า การบริโภคข่าวสารจากสื่อมวลชนจะช่วยตอบสนองความต้องการของเขาได้ ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติหรือเปลี่ยนลักษณะนิสัย เปลี่ยนพฤติกรรมบางอย่างได้โดยการเลือกบริโภคสื่อมวลชนนั้นจะขึ้นอยู่กับความต้องการ หรือแรงจูงใจของผู้รับสารเอง เพราะบุคคลแต่ละคนย่อมมีวัตถุประสงค์และความตั้งใจในการใช้ประโยชน์แตกต่างกันไป

2. การเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคล โดยสื่อบุคคล หมายถึง ตัวบุคคลผู้ที่นำข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยอาศัยการติดต่อระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication) ที่จะมีปฏิริยาโต้ตอบระหว่างกัน โรเจอร์สและชูเมกเกอร์ (Rogers and Shoemaker, 1971) กล่าวว่าในกรณีที่ต้องการให้บุคคลใดเกิดการยอมรับสารนั้นควรที่จะใช้การสื่อสารระหว่างบุคคล โดยใช้สื่อบุคคลเป็นผู้เผยแพร่ข่าวสาร สื่อบุคคลนี้จะมีประโยชน์อย่างมากในกรณีที่ผู้ส่งสารหวังผลให้ผู้รับสารมีความเข้าใจกระจ่างชัดเจนและตัดสินใจรับสารได้อย่างมั่นใจยิ่งขึ้น ซึ่งการสื่อสารระหว่างบุคคลนี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ (เสถียร เขยประทับ 2525)

2.1 การติดต่อโดยตรง (Direct Contact) เป็นการเผยแพร่ข่าวสารเพื่อสร้างความเข้าใจหรือชักจูงโน้มน้าวใจกับประชนโดยตรง

2.2 การติดต่อโดยกลุ่ม (Group Contact of Community Public) โดยกลุ่มจะมี อิทธิพลต่อบุคคลส่วนรวม ช่วยให้การสื่อสารของบุคคลบรรลุเป้าหมายได้เพราะเมื่อกลุ่มมีความสนใจมุ่งไปในทิศทางใด บุคคลส่วนใหญ่ในกลุ่มก็จะมี ความสนใจในทางนั้นด้วย

3. การเปิดรับข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจ โดยสื่อเฉพาะกิจ หมายถึง สื่อที่ถูกผลิตขึ้นมา โดยมีเนื้อหาสาระที่เฉพาะเจาะจงและมีจุดมุ่งหมายหลักอยู่ที่ผู้รับสารเฉพาะกลุ่ม (ปรมะ สตะเวทิน 2532: 99 อ้างถึงใน เกศินี จุฑาวิจิตร, 2540: 135) ตัวอย่างของ สื่อเฉพาะกิจเช่น จุลสาร แผ่นพับ ไปสเตอร์ โบปปลิว คู่มือ นิทรรศการ เป็นต้น ดังนั้น การเปิดรับข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจนี้ ผู้รับสารจะได้รับข้อมูลข่าวสารหรือความรู้เฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง

จากแนวความคิดเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารนี้ จะเห็นได้ว่าข่าวสารเป็นปัจจัยสำคัญ ในการนำมาประกอบการตัดสินใจของบุคคล ยิ่งบุคคลเกิดความไม่แน่ใจเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเท่าใด บุคคลย่อมต้องการเปิดรับข่าวสารมากขึ้นเท่านั้น โดยไม่จำกัดว่าจะทำการเปิดรับ ข่าวสารจากสื่อใด ไม่ว่าจะเป็น สื่อมวลชน สื่อบุคคล หรือสื่อเฉพาะกิจ แต่ทั้งนี้บุคคลจะทำการเปิดรับข่าวสารเฉพาะ เรื่องที่ตนให้ความสนใจเท่านั้นเนื่องจากข่าวสารในปัจจุบันมีมากเกินไปจนที่ ผู้รับสารจะรับไว้ทั้งหมด ได้ จึงทำให้เกิดกระบวนการเลือกรับข่าวสารขึ้น อย่างไรก็ตามบุคคล แต่ละคนก็จะมีเกณฑ์ในการเลือกรับข่าวสารที่แตกต่างกันตามลักษณะส่วนบุคคล, สภาพแวดล้อมในสังคมนั้น ๆ และ วัตถุประสงค์หรือความต้องการที่จะเปิดรับข่าวสารของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันย่อมทำให้มี พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกันได้ด้วย

5. แนวคิด ทฤษฎีสภาพแวดล้อม

ปัจจัยทางสภาพแวดล้อม สภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยภายนอกที่เป็นตัวผันแปรพัฒนาการและการเจริญเติบโตของเด็กไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ สภาพแวดล้อมทาง กายภาพ (Physical Environment) ได้แก่ บ้าน โรงเรียน ของเล่น อาหาร บรรยากาศ เป็นต้น และ สภาพแวดล้อมทางสังคม (Social Environment) ได้แก่ ครอบครัว ญาติ พี่น้อง ครู วัฒนธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เป็นต้น สภาพแวดล้อมประเภทเดียวกัน อาจมีผลต่อเด็กแต่ละคนไม่เท่ากัน และเด็กคนหนึ่งอาจตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมเดียวกันในลักษณะที่แตกต่างจากคนอื่นได้ เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กในการรับรู้และตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ แตกต่างกัน อิทธิพลของสภาพแวดล้อมต่อพัฒนาการและการเตรียมความพร้อมของเด็กปฐมวัย มีดังนี้

1. สถานภาพของครอบครัว จุดเริ่มต้นของชีวิตเด็กทุกคนมาจากครอบครัว “ครอบครัว” จึงเป็นสภาพแวดล้อมอันดับแรกที่มีความใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด ลักษณะครอบครัว โครงสร้าง ขนาดจำนวนสมาชิกในครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว ฐานะเศรษฐกิจและสังคม จึงมีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างมาก เด็กที่เติบโตมาในครอบครัวขยายที่มีสมาชิกในครอบครัวหลายคน มักได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างอบอุ่นใกล้ชิด แต่ก็อาจเกิด ความสับสนในบทบาทของสมาชิกแต่ละคนได้ ครอบครัวเดี่ยวแม้จะมีขนาดเล็กก็มีความเป็น ตัวของตัวเองใน การอบรมดูแลเด็กไปในทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบทบาทของพ่อและแม่ ในการให้เวลาที่มีคุณภาพและเห็น ความสำคัญของการส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว ทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจและสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่ในขณะที่ครอบครัวที่มีปัญหาขัดแย้งหรือแตกแยก เด็กจะรู้สึกกระทบกระเทือนจิตใจ ขาดความอบอุ่นและไม่แน่ใจในบทบาทของตนเอง ก็อาจทำให้

พัฒนาการหยุดชะงักได้ ระดับฐานะเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ รวมทั้งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็ก มีผลต่อความสามารถในการตอบสนองความต้องการของเด็กได้ถูกต้องและเหมาะสม ครอบครัวที่มีรายได้น้อย มีโอกาสจำกัดที่จะตอบสนองความต้องการที่จำเป็นของเด็กให้ได้เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าพ่อแม่มีการศึกษาน้อยและขาดความเข้าใจรวมถึงขาดความสนใจเกี่ยวกับการอบรมดูแลเด็กอย่างเหมาะสมด้วยแล้ว เด็กมักถูกทอดทิ้งและละเลยความต้องการตามพัฒนาการเด็ก ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียทั้งทางร่างกาย อารมณ์และจิตใจ สังคมและสติปัญญาทำให้เกิดปัญหาพัฒนาการหยุดชะงักหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้

2. ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู พ่อแม่เป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการอบรมเลี้ยงดูเด็กให้เจริญเติบโตอย่างเต็มที่และมีความพร้อม ทั้งทางร่างกายและจิตใจจนสามารถที่จะปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ได้ โดยเฉพาะช่วงต้นของชีวิตและวัยก่อนเรียน ดังนั้น การอบรมเลี้ยงดูเด็กในเบื้องต้นจึงเป็นการวางรากฐานการดำเนินชีวิตให้กับเด็ก และมีอิทธิพลต่อการสร้างบุคลิกภาพและพฤติกรรมแก่เด็ก โดยที่เด็กจะเรียนรู้ก่านิยม ทักษะคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมต่างๆ ที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ในสังคมจากการสั่งสอนและชี้แนะของพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นส่วนใหญ่ วิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่ไม่เหมาะสมย่อมทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือมีปัญหาได้ เช่น เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวมักมีสาเหตุมาจากการขาดความรัก ความเอาใจใส่ การอบรมสั่งสอนความอบอุ่นในครอบครัว ซึ่งอาจส่งผลให้พัฒนาการตามวัยของเด็กหยุดชะงักหรือล้มเหลวได้

3. ภาวะโภชนาการ การได้รับสารอาหารที่ร่างกายต้องการเป็นปัจจัยสำคัญในการปูพื้นฐานสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กปฐมวัยให้ดำเนินไปตามปกติ หากเด็กได้รับสารอาหารไม่เพียงพอกับ ความต้องการของร่างกายก็ย่อมส่งผลกระทบต่อภาวะโภชนาการและพัฒนาการในด้านต่างๆ ได้ ในช่วงปฐมวัยนี้ ร่างกายมีการเจริญเติบโตและพัฒนาไปหลายด้านพร้อมกัน โภชนาการที่เหมาะสมจะช่วยให้พัฒนาการและการเตรียมความพร้อมของเด็กปฐมวัยในด้านต่างๆ เป็นไปอย่างราบรื่น เนื่องจากร่างกายสามารถทำงานตามหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ ภาวะโภชนาการจึงเป็นสัญญาณแสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์หรือบกพร่องทางด้านสุขภาพของ เด็กได้ เด็กที่มีภาวะทางโภชนาการดีจะสามารถเจริญเติบโตได้สมบูรณ์ตามเกณฑ์มาตรฐานของพัฒนาการที่สมวัย ในทางตรงข้าม เด็กที่ได้รับสารอาหารไม่ครบถ้วนหรือมีภาวะทางโภชนาการบกพร่องจะเป็นเด็กที่สุขภาพอ่อนแอ ภูมิคุ้มกันทางโรคต่ำ ติดเชื้อโรคได้ง่าย ร่างกายเจริญเติบโตช้ามีสัดส่วนและสภาพร่างกายผิดปกติ ทำให้พฤติกรรมและพัฒนาการในด้านอื่นๆ ผิดไปจากเด็กที่มีสุขภาพปกติ

4. สภาพสังคม การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจในปัจจุบันมีการแข่งขันกันอย่างสูง มีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมทางสังคมจากเดิมที่เป็นสังคมแห่งการเอื้อเฟื้อ แต่ในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงเป็นการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม ตลอดจนมีปัญหาสังคมต่างๆเกิดขึ้น นานาประการ ครอบครัวต้องปรับวิถีการดำเนินชีวิตใหม่ เวลาส่วนใหญ่ต้องทุ่มเทให้กับการทำงาน เพื่อหารายได้ เด็กจึงได้รับการเลี้ยงดูจากสถานรับเลี้ยงเด็กตั้งแต่ วัยเยาว์ ความผูกพันใกล้ชิดกับ ครอบครัวเริ่มลดน้อยลง เด็กที่อยู่ในครอบครัวยากจนมักขาดโอกาสที่จะพัฒนาศักยภาพของตน ด้วยความไม่พร้อมและทัศนคติของพ่อแม่ ส่วนในครอบครัวปานกลางจะเครียดกับการที่พ่อแม่คาดหวัง และกระตุ้นให้เรียนรู้มากเกินไป ในขณะที่เด็กที่มีครอบครัวฐานะดีมักถูกตามใจและปล่อยปละละเลย ทำให้เด็กขาดการอบรมสั่งสอนเท่าที่ควร ผลกระทบของสภาพสังคมและค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงไป ด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวิชาการสมัยใหม่นี้ ทำให้พ่อแม่เรียนรู้วิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็ก มากขึ้นกว่าเมื่อก่อน แต่ในเวลาเดียวกันสถานะแวดล้อมที่พ่อแม่เคยใช้เวลาถ่อมเกลาลักษณะนิสัย บางประการของเด็กกับตัวเด็กลดน้อยลง ซึ่งจะสังเกตเห็นได้ว่าเด็กที่มีปัญหาครอบครัวหรือ พฤติกรรมที่เป็นปัญหามากขึ้น เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว อารมณ์รุนแรง ขาดความอดทนซึ่งอาจทวี ความรุนแรงเป็นปัญหาสังคมต่อไปได้

5. สื่อมวลชน ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำให้การติดต่อ สื่อสารเป็นไป ได้อย่างรวดเร็วและทันเหตุการณ์ สื่อมวลชนเข้ามามีอิทธิพลต่อการได้รับข้อมูลข่าวสารใน ชีวิตประจำวันของเด็กเป็นอย่างมาก ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาการและพฤติกรรมของเด็กที่ละน้อย โดยเฉพาะในช่วงปฐมวัยที่เด็กมีความสามารถในการรับรู้ เรียนรู้ และเลียนแบบสิ่งรอบตัวได้อย่าง รวดเร็ว เมื่อเด็กได้รับการถ่ายทอดสิ่งใดและเป็นสิ่งที่เร้าความสนใจ เด็กมักจะจดจำและทำตามทันที โดย สะท้อนออกมาในคำพูดและการกระทำอย่างเด่นชัด เพราะเด็กวัยนี้ เป็นวัยที่ชอบการแสดงออกอย่าง เปิดเผย อยากรู้ อยากเห็น และสามารถใช้ภาษาได้ดีขึ้น ความเหมาะสมของการได้รับเนื้อหาสาระจาก สื่อประเภทต่างๆจะช่วยกระตุ้นและส่งเสริมพัฒนาการ รวมทั้งการเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆได้ เป็นแบบอย่างดี

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในสังคมไทยยังให้ค่านิยม ยกย่อง ความเป็นชายชาตรี ว่าต้องมีประสบการณ์ทางเพศเป็น เลิศ ในขณะที่เดียวกันค่านิยมในสังคมกลับกำหนดบทบาททางเพศของผู้หญิงไว้ตรงข้ามกับผู้ชายว่าคุณ สตรีจะต้องไม่ข้องแวะเรื่องเพศ ดังนั้นจึงส่งผลต่อปัจจัยทางเพศของวัยรุ่นที่แตกต่างกัน ดังงานวิจัย ต่อไปนี้

ชวลีพร อินทรไพบุลย์ (2536) ศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นอายุ 16-19 ปี จำนวน 906 ราย พบว่านักเรียนวัยรุ่นที่บิดามารดามีสถานภาพการสมรสที่แตกต่างกัน คือ อยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่ หรือหย่าขาดจากกัน บิดาหรือมารดา หรือทั้งสองฝ่ายถึงแก่กรรม มีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน

จรรยา ดวงแก้ว (2539) ศึกษาความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าเมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศพบว่า เพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กับคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ในแต่ละพฤติกรรมเสี่ยง พบว่าเพศมีความสัมพันธ์ทางสถิติกับการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และการกอดจูบกับคู่อรักหรือเพศตรงข้าม และ ระดับชั้นที่กำลังศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่ กับแต่ละตัวแปร พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศพบว่ามีความสัมพันธ์ทางสถิติที่ระดับ .05 กับการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เท่านั้น ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ไม่พบความสัมพันธ์ และพบว่า นักเรียนที่อยู่ระดับสูงกว่าไปเที่ยวสถานเริงรมย์มากกว่า คือ ร้อยละ 47.2 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบร้อยละ 38.7 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไปเที่ยวสถานเริงรมย์ร้อยละ 25.5 ตามลำดับ และค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับกับพฤติกรรมเสี่ยง พบว่า มีความสัมพันธ์กับการดื่มสุรา หรือของมีนเมา การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ และการดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ส่วนการอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจับมือถือแขนกับคู่อรักหรือเพศตรงข้าม และการกอดจูบกับคู่อรักหรือเพศตรงข้าม ไม่พบความสัมพันธ์ทางสถิติ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับกับการดื่มสุราหรือของมีนเมา พบว่า นักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำเดือนมาก จะมีการดื่มสุราหรือของมีนเมาจากกว่า คือ พบว่านักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำเดือนมากกว่า 3,001 ดื่มสุราหรือของมีนเมา ร้อยละ 66.7 ส่วนนักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำเดือนน้อยกว่า 1,000 บาท จะดื่มสุราเพียงร้อยละ 43.6 เท่านั้น เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ ระหว่างค่าใช้จ่ายประจำเดือนกับการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ พบว่านักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายสูงไปเที่ยวสถานเริงรมย์สูงกว่ากลุ่มอื่น คือ ร้อยละ 57.1 ของนักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายประจำเดือนมากกว่าหรือเท่ากับ 3,001 และร้อยละ 21.8 ของนักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายน้อยกว่า 1,001 บาท

ยัง และคณะ (Young et al. 1981, อ้างใน จุฬารัตน์ ห้าหาญ 2539 : 39) ศึกษาผลของ โครงสร้างครอบครัวสองแบบ คือ ครอบครัวที่มีพ่อและแม่ และครอบครัวที่มีพ่อ หรือแม่เพียงคนเดียว ต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์และสถานะความบริสุทธิ์ หรือไม่บริสุทธิ์ของวัยรุ่น พบว่า ในวัยรุ่นชาย ครอบครัวพ่อแม่สองคนสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์น้อย และอายุที่มากขึ้นในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

ประภาเพ็ญ สุวรรณ และคณะ (2541) ศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเยาวชนไทยการศึกษาพบว่า ผลการเรียนรู้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการดื่ม เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ โดยกลุ่มที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50 จะมีพฤติกรรมการดื่มมากกว่าที่มีเกรด เฉลี่ยมากกว่า 2.50

ออฟเฟอร์ (Offer 1971 : 40-48, อ้างใน สุรศักดิ์ เอื้อมณี 2541 : 45) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างเพศในหมู่เด็กวัยรุ่น โดยวิธีการศึกษาระยะยาวจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาระดับไฮสคูล ชาย 73 คน หญิง 100 คน เริ่มต้นทำการศึกษตั้งแต่กลุ่มยังเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จนกระทั่งจบไฮสคูล และเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย พบว่าร้อยละ 80 ของกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อน สมรสจะกระทำได้เมื่อจบไฮสคูลแล้ว เพราะเกรงว่าจะมีการตั้งครรภ์ซึ่งเป็นอุปสรรคในการศึกษา ร้อย ละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์เมื่อกำลังศึกษาอยู่ในปลายปีที่ 3 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 30 เมื่อเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยในชั้นปีที่ 1 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 50 เมื่อศึกษาในรั้ว มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 3

ทวีวรรณ ซาลีเคลือ (2542) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน วัยรุ่นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์ ผลการศึกษาพบว่า การหนีเรียน หรือการ ถูกพักการเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา

พิทยา จารุพูนผล (2542) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย แห่งหนึ่งเขตอำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 21.2 อีกร้อยละ 29.3 ไม่ขอตอบ โดยมีเพศสัมพันธ์อายุน้อยกว่า 16 ปี กับแฟนหรือเพื่อนสนิทเป็นส่วน ใหญ่ นักเรียนหญิงร้อยละ 5.0 ไม่ขอตอบ ทั้งนี้ นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ส่วนใหญ่ไม่ใช้ถุงยาง อนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์

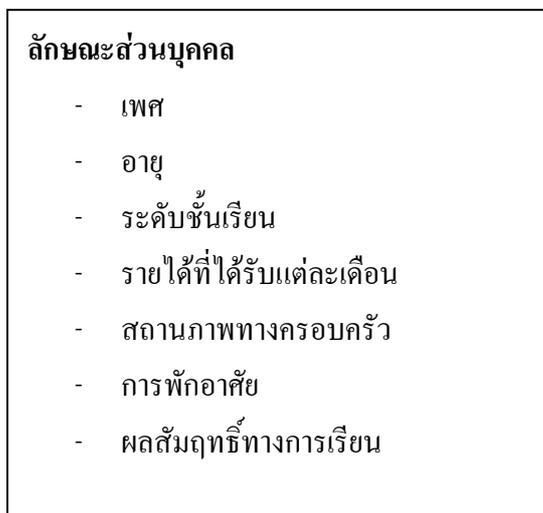
อรอุษา จันทรวีรุจ (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษา พบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการศึกษาพบว่านักเรียนเพศชายมี

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ร้อยละ 79.3 ในขณะที่นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพียงร้อยละ 55.3 โดยพบว่านักเรียนเพศชายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนหญิง และระดับการศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน คือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีพฤติกรรมเสี่ยงสูงถึงร้อยละ 75.0 ส่วนนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบร้อยละ 63.4 นั่นคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และค่าใช้จ่ายที่ได้รับในการเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 คือนักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายในการเรียนสูง มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพิ่มมากขึ้น โดยพบว่านักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายในการเรียนมากกว่า 50 บาทต่อวัน มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายในการเรียนระหว่าง 41-50 บาทต่อวัน และน้อยกว่าหรือเท่ากับ 40 บาทต่อวัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน คือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยกว่า 2.0 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศร้อยละ 79.7 ในขณะที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง 2.0-3.0 และมากกว่า 3.0 พบ ร้อยละ 62.3 และ 59.3 ตามลำดับ

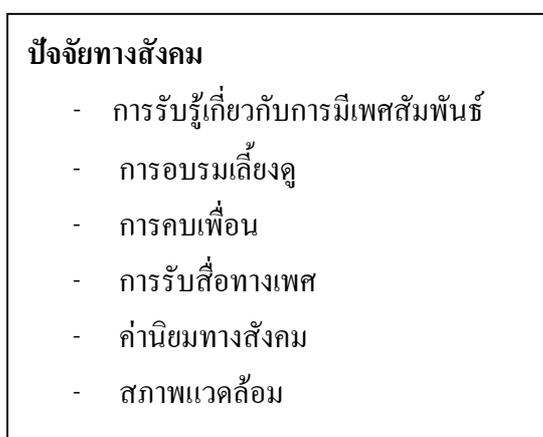
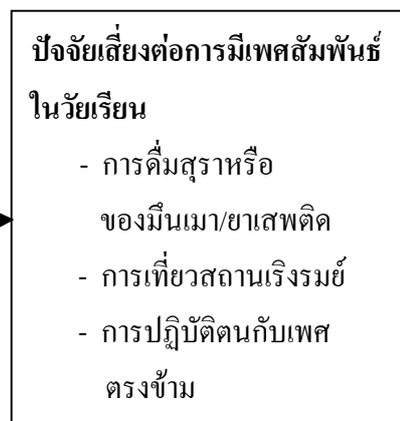
ฉัฐพร สายพันธุ์ (2546) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร กลุ่มตัวอย่าง 760 คน ผลการศึกษาพบว่า ระดับชั้นปี และลักษณะการพักอาศัยในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงและพักอาศัยลำพัง จะมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์มากกว่าระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพและพักอาศัยกับบิดามารดาผู้ปกครอง 3.0 เท่า

กรอบแนวความคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

ตัวแปรต้น (Independent Variables)

ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดนครปฐม ในการดำเนินการวิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชายและนักเรียนหญิง จำนวน 13,005 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2551 ในจังหวัดนครปฐม ดังตารางที่ 1

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ที่กำลังศึกษาอยู่ใน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในเขตการศึกษา 1 และ เขตการศึกษา 2 ในจังหวัดนครปฐม

กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยการคำนวณจากสูตร ยามาเน่ (Yamane 1973 : 725,) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของกลุ่มประชากร

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ยอมรับให้เกิดความคลาดเคลื่อน
ได้ร้อยละ 5 ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์

แทนค่าสูตร

$$n = \frac{13,005}{1+13,005(0.05)^2}$$

$$n = 388 \text{ คน}$$

ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 388 คน

ได้กลุ่มตัวอย่างมาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งหลายขั้นตอน (Multistage-stage Stratified
Random Sampling) ตามลำดับ ดังนี้

1. จำแนกประชากรออกเป็น 7 อำเภอ โรงเรียนจำนวน 29 โรงเรียน
2. กำหนดจำนวนโรงเรียนที่ต้องสุ่ม โดยแบ่งตามเขตการศึกษา โดยใช้อัตราส่วนเขต
การศึกษา 1 ร้อยละ 50 เขตการศึกษา 2 ร้อยละ 50 และแบ่งตามอำเภอ ในสัดส่วนร้อยละ 50 ได้จำนวน
14 โรงเรียน
3. ทำการสุ่มโรงเรียน ตามอำเภอ ตามเขตการศึกษา ร้อยละ 50
4. กำหนดสัดส่วนของขนาดกลุ่มตัวอย่างนักเรียนตามสัดส่วนของจำนวนนักเรียนใน
โรงเรียนที่สุ่มได้ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา เขต 1 และ 2

เขตพื้นที่การศึกษา นครปฐม เขต 1									
อำเภอ	โรงเรียน	จำนวนประชากร(คน)						รวม	กลุ่ม ตัวอย่าง
		ม.4		ม.5		ม.6			
		ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ		
เมือง	ศรีวิชัยวิทยา	183	208	165	217	152	188	1,113	49
เมือง	ราชินีบูรณะ	4	495	8	460	5	467	1,439	63
เมือง	พระปฐมวิทยาลัย	282	233	316	233	299	233	1,596	70
เมือง	วัดห้วยจรเข้วิทยาคม	100	102	73	69	43	90	477	21
ดอนตูม	คงทองวิทยา	81	162	57	90	92	108	590	26
กำแพงแสน	กำแพงแสนวิทยา	113	155	70	130	59	82	609	27
เขตพื้นที่การศึกษา นครปฐม เขต 2									
สามพราน	วัดไร่ขิงวิทยา	106	153	114	197	126	184	880	39
สามพราน	สามพรานวิทยา	52	65	24	31	16	25	213	9
พุทธมณฑล	กาญจนานิกะวิทยาลัย นครปฐม	124	188	120	219	112	180	943	41
บางเลน	บางหลวงวิทยา	17	25	15	13	6	14	90	4
บางเลน	บางเลนวิทยา	59	70	37	55	31	56	308	14
นครชัยศรี	จิวราษฎร์บำรุงสฤณี	40	47	21	20	9	10	147	6
นครชัยศรี	แหลมบัววิทยา	17	28	13	11	6	15	90	4
นครชัยศรี	ภัทรญาณวิทยา	56	79	53	51	33	65	337	15
	รวม							8,832	388

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaires) ซึ่งลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ และเขียนคำตอบ ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างโดยศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัย และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยแบบสอบถามมีลักษณะดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน รายได้ที่ได้รับแต่ละเดือน สถานภาพทางครอบครัว การพักอาศัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบสอบถามลักษณะให้เลือกตอบ จำนวน 7 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการปฏิบัติตน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากการศึกษาเอกสารทางวิชาการ ทบทวนวรรณกรรม และศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งลักษณะข้อคำถามเป็นแบบ มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ

ปฏิบัติประจำ	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติมากที่สุด
ปฏิบัติส่วนมาก	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติมาก
ปฏิบัติบางครั้ง	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติปานกลาง
ปฏิบัติส่วนน้อย	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามปฏิบัติน้อย
ไม่เคยปฏิบัติ	หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามไม่เคยปฏิบัติเลย

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

ปฏิบัติประจำ	ให้	5	คะแนน
ปฏิบัติส่วนมาก	ให้	4	คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้	3	คะแนน
ปฏิบัติส่วนน้อย	ให้	2	คะแนน
ไม่เคยปฏิบัติ	ให้	1	คะแนน

การแปลความหมายคะแนนแบบสอบถาม ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนตามเกณฑ์ของเบส (Best 1981 : 179 – 184) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง ปัจจัยการปฏิบัติตนอยู่ในระดับน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง ปัจจัยการปฏิบัติตนอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง ปัจจัยการปฏิบัติตนอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง ปัจจัยการปฏิบัติตนอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง ปัจจัยการปฏิบัติตนอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคมเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากการศึกษาเอกสารทางวิชาการ ทบทวนวรรณกรรม และศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จำนวนข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคม มีทั้งหมด 43 ข้อ โดยประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวก 30 ข้อ และข้อคำถามเชิงนิเสธ 13 ข้อ ให้เลือกตอบเพียง 1 ตัวเลือก เป็นข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแบบวัดความคิดเห็นของ ลิเคิร์ต (Likert scale) ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบ มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยมากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด

เห็นด้วยค่อนข้างมาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบ
แบบสอบถามค่อนข้างมาก

เห็นด้วยปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกผู้ตอบ
แบบสอบถามเพียงครั้งหนึ่ง

เห็นด้วยน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบ
แบบสอบถามเพียงเล็กน้อย

เห็นด้วยน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบ
แบบสอบถามเลย

เกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้-

ข้อความด้านบวก			ข้อความด้านนิเสธ		
เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	5	คะแนน	1	คะแนน
เห็นด้วยค่อนข้างมาก	ให้	4	คะแนน	2	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3	คะแนน	3	คะแนน
เห็นด้วยเล็กน้อย	ให้	2	คะแนน	4	คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน ใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนตามเกณฑ์ของเบส (Best
1981 : 179-184) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ปัจจัยทางสังคมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ปัจจัยทางสังคมอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ปัจจัยทางสังคมอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ปัจจัยทางสังคมอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ปัจจัยทางสังคมอยู่ในระดับมากที่สุด

3. การสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยมีขั้นตอน
ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดกรอบเนื้อหาสาระของ
แบบสอบถาม

2. สร้างข้อคำถามโดยอาศัยข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาโครงสร้างด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้พร้อมปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหา(Content Validity) ทำการวัดค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence) ในแต่ละข้อคำถามของแบบสอบถาม โดยกำหนดการให้คะแนนค่าดัชนีความสอดคล้องในแต่ละข้อคำถามดังนี้

คะแนน +1 ถือว่า สอดคล้อง

คะแนน 0 ถือว่าไม่แน่ใจว่าสอดคล้อง

คะแนน -1 ถือว่าไม่สอดคล้อง

โดยค่าดัชนีความสอดคล้องใช้เกณฑ์การตัดสินด้วยคะแนนตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไปในแต่ละข้อคำถาม ซึ่งคำนวณได้จากสูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดยที่ IOC = ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ = ผลรวมคะแนน

N = จำนวนผู้ให้คะแนน

ซึ่งผลการวัดค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ข้อคำถามที่ เท่ากับ 0.6 – 1.0

5. นำแบบสอบถามที่แก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่มีลักษณะเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น .8530

6. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อส่งหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลในโรงเรียนเขตการศึกษา 1 และ เขตการศึกษา 2

2. ผู้วิจัยเข้าพบผู้อำนวยการ โรงเรียนแต่ละแห่ง เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. ผู้วิจัยเข้าพบและแนะนำตัวกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

4. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง อธิบายถึงวิธีตอบแบบสอบถามอย่างละเอียด แล้วเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างซักถามสิ่งที่ไม่เข้าใจ จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือให้กลุ่มตัวอย่างตรวจสอบความครบถ้วนของแบบสอบถามด้วยตนเอง ก่อนส่งคืน

5. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาคิดคะแนนและวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติ โดยกำหนดความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน รายได้ที่ได้รับจากครอบครัว ในแต่ละวัน สถานภาพทางครอบครัว การพักอาศัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สถิติ การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

2. วิเคราะห์ค่าระดับ ปัจจัยทางการปฏิบัติตน ปัจจัยทางสังคม โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ด้วยสถิติ t-test และกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม ด้วยสถิติ One way ANOVA

4. วิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของการนำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

5. วิเคราะห์ข้อมูลข้อเสนอแนะด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยเสี่ยงที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐม” ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 1 และ เขต 2 ได้รับกลับคืนมาจำนวน 388 ชุด คิดเป็น 100% นำมาวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ตารางประกอบคำบรรยายจำนวน 5 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยการนำข้อมูลมาคำนวณวิเคราะห์หาค่าสถิติ โดยใช้ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคม ของกลุ่มตัวอย่าง โดยการนำข้อมูลมาคำนวณ วิเคราะห์หาค่าสถิติโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน) ของกลุ่มตัวอย่าง โดยการนำข้อมูลมาคำนวณ วิเคราะห์หาค่าสถิติโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างกัน เป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกัน โดยใช้ ค่า t-test สำหรับความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม และ ค่า F-test (One-way Analysis of Variance) สำหรับความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 3 กลุ่มขึ้นไป โดยกำหนดระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.05

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคม มีอิทธิพลต่อปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามโดยใช้ Regression Analysis โดยกำหนดระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.05

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายผู้วิเคราะห์ข้อมูล ผู้กำหนดสัญลักษณ์แทนตัวแปรวิจัยได้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

Y	แทน	ภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน
X ₁	แทน	การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์
X ₂	แทน	การอบรมเลี้ยงดู
X ₃	แทน	การคบเพื่อน
X ₄	แทน	สื่อต่าง ๆ
X ₅	แทน	ค่านิยมทางสังคม
X ₆	แทน	สภาพแวดล้อม
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	องศาอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของกำลังสองของค่าความเบี่ยงเบน(Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Square)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F-distribution
Sig	แทน	ระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ (Significance)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple R)
R ²	แทน	ประสิทธิภาพในการทำนาย
Adj R ²	แทน	ประสิทธิภาพในการทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R Square)
B	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (Regression Coefficients)
Beta	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน (standardized Regression Coefficients)
S.E.	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยการนำข้อมูลมาคำนวณ วิเคราะห์หาค่าสถิติ โดยใช้ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดนครปฐม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน รายได้ที่ได้รับจากครอบครัวในแต่ละวัน สถานภาพทางครอบครัว การพักอาศัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์โยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	อัตราส่วนร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	126	32.5
หญิง	262	67.5
รวม	388	100
2. อายุ		
15 – 16 ปี	196	50.5
17 – 18 ปี	187	48.2
19 ปีขึ้นไป	5	1.3
รวม	388	100
3. ระดับชั้นเรียน		
มัธยมศึกษาปีที่ 4	158	40.7
มัธยมศึกษาปีที่ 5	146	37.6
มัธยมศึกษาปีที่ 6	84	21.6
รวม	388	100
4. รายได้ที่ได้รับจากครอบครัวในแต่ละวัน		
0 – 100 บาท	271	69.9
101 – 200 บาท	70	18.0
201 – 300 บาท	26	6.7
มากกว่า 300 บาท	21	5.4
รวม	388	100
5. สถานภาพทางครอบครัว		
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	289	74.5
บิดามารดาแยกกันอยู่	38	9.8
บิดามารดาหย่าร้างกัน	28	7.2

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	อัตราส่วนร้อยละ
บิดาถึงแก่กรรม	22	5.7
มารดาถึงแก่กรรม	9	2.3
บิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่	2	.5
รวม	388	100
6. การพักอาศัย		
อยู่กับครอบครัวบิดามารดา	281	72.4
อยู่กับบิดา	38	9.8
อยู่กับมารดา	42	10.8
อยู่กับญาติ	19	4.9
อยู่ตามลำพัง	8	2.1
รวม	388	100
7. ผลการเรียน		
คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00	35	9.0
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 – 3.00	227	58.5
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 – 4.00	126	32.5
รวม	388	100

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67.5 รองลงมาเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 32.5 อายุ ส่วนใหญ่มีอายุ 15 – 16 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.5 รองลงมามีอายุ 17 – 18 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.2 ส่วนใหญ่เรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 40.7 รองลงมา มัธยมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 37.6 รายได้ที่ได้จากครอบครัวในแต่ละวัน อยู่ระหว่าง 0 – 100 บาท คิดเป็นร้อยละ 69.9 รองลงมา 101 – 200 บาท คิดเป็นร้อยละ 18.0 สถานภาพทางครอบครัว ส่วนใหญ่ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 72.4 รองลงมา อยู่กับมารดา คิดเป็นร้อยละ 10.8 จากข้อมูลดังกล่าว ทำให้ทราบว่า การพักอาศัย ส่วนใหญ่ อยู่กับครอบครัวบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 72.4 รองลงมา อยู่กับมารดา คิดเป็นร้อยละ 10.8 ผลการเรียน ส่วนใหญ่ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 – 3.00 คิดเป็นร้อยละ 58.5 รองลงมา คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 – 4.00 คิดเป็นร้อยละ 32.5

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ การอบรมเลี้ยงดู การคบเพื่อน ค่านิยมทางสังคม สื่อต่าง ๆ สภาพแวดล้อม โดยการนำข้อมูลมาคำนวณ วิเคราะห์หาค่าสถิติโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยทางสังคม ด้าน การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยทางสังคม	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
1. การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์				
1.1 การมีประจำเดือนของผู้หญิงเป็นไปตามธรรมชาติของร่างกาย	4.59	.774	มากที่สุด	1
1.2 การฟืนเปียกของผู้ชายเป็นไปตามธรรมชาติของร่างกาย	4.22	1.056	มาก	3
1.3 การตั้งครรภ์จะเกิดขึ้นเมื่อมีเพศสัมพันธ์แล้วทั้งสองฝ่ายถึงจุดสุดยอด	3.23	1.278	ปานกลาง	11
1.4 ประจำเดือนของผู้หญิงเกิดจากไข่ของผู้หญิงที่ไม่ได้รับการผสม	3.92	1.264	มาก	6
1.5 การมีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียว ผู้หญิงอาจมีโอกาสดังครรภ์ได้	3.97	1.145	มาก	5
1.6 ผู้หญิงมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากกว่าผู้ชาย	3.74	1.071	มาก	8
1.7 ความต้องการทางเพศ เป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ที่สามารถควบคุมได้	3.78	1.046	มาก	7
1.8 การกินยาเม็ดคุมกำเนิดเป็นวิธีป้องกันการตั้งครรภ์ได้ดีที่สุด	3.08	1.002	ปานกลาง	12
1.9 การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นวิธีที่จะช่วยระบายนความต้องการทางเพศของวัยรุ่นได้	3.33	1.115	ปานกลาง	10
1.10 การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในการมีเพศสัมพันธ์นอกจากจะเป็นการคุมกำเนิดแล้ว ยังสามารถป้องกันการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้	4.34	.949	มาก	2
1.11 เมื่อมีการสัมผัส กอด จูบกัน วัยรุ่น มักเกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่าย	4.00	1.014	มาก	4
1.12 การล้างทำความสะอาดร่างกายหลังการมีเพศสัมพันธ์ สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้	2.63	1.268	ปานกลาง	14
1.13 การคิดถึงโรคเอดส์ ทำให้เกิดความยับยั้งชั่งใจในการมีเพศสัมพันธ์	3.72	1.076	มาก	9
1.14 การใช้ยาคุมฉุกเฉินหลังการมีเพศสัมพันธ์สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้ 100%	3.05	1.018	ปานกลาง	13
รวมการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์	3.69	1.076	มาก	

จากตารางที่ 5 พบว่า ตัวแปรด้านการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$ และ S.D. = 1.076) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า การมีประจำเดือนของผู้หญิง เป็นไปตามธรรมชาติของร่างกายมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$ S.D. = .774) รองลงมาคือ การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในการมีเพศสัมพันธ์นอกจากจะเป็นการคุมกำเนิดแล้ว ยังสามารถป้องกันการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ ($\bar{X} = 4.34$ S.D. = .949) และการฝืนเปียกของผู้ชายเป็นไปตามธรรมชาติของร่างกาย ($\bar{X} = 4.22$ S.D. = .1.056) ตามลำดับ

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยทางสังคม ด้าน อบรมเลี้ยงดู

ปัจจัยทางสังคม	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
2. การอบรมเลี้ยงดู				
2.1 ครอบครัวไม่สนับสนุน หรือส่งเสริมการมีคู่อีกในวัยเรียน	3.38	1.236	ปานกลาง	4
2.2 ครอบครัวเอาใจใส่กับการเรียนของผู้ตอบแบบสอบถาม	3.75	1.189	มาก	3
2.3 ครอบครัวไม่เคยสนใจในการกระทำของผู้ตอบแบบสอบถามเลย	4.11	1.113	มาก	1
2.4 ครอบครัวมีกิจกรรมที่ทำร่วมกันในครอบครัวเป็นประจำ	3.29	1.107	ปานกลาง	6
2.5 ความคิดที่ว่าปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ควรปรึกษากับบิดา/มารดา	3.34	1.212	ปานกลาง	5
2.6 ครอบครัวสามารถให้คำแนะนำที่ดีเมื่อมีปัญหา	3.78	1.177	มาก	2
รวมการอบรมเลี้ยงดู	3.61	1.172	มาก	

จากตารางที่ 6 พบว่า ตัวแปรด้านการอบรมเลี้ยงดู อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.61$ และ S.D. = 1.172) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่าครอบครัวไม่เคยสนใจในการกระทำของผู้ตอบแบบสอบถามเลย มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.11$ S.D. = 1.113) รองลงมาคือ ครอบครัวสามารถให้คำแนะนำที่ดีเมื่อมีปัญหา ($\bar{X} = 3.78$ S.D. = 1.177) และครอบครัวเอาใจใส่กับการเรียนของผู้ตอบแบบสอบถาม ($\bar{X} = 3.75$ S.D. = 1.189) ตามลำดับ

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยทางสังคม ด้าน การคบเพื่อน

ปัจจัยทางสังคม	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
3. การคบเพื่อน				
3.1 การออกไปเที่ยวนอกบ้านกับเพื่อนต่างเพศไม่จำเป็นต้องขออนุญาต	3.63	1.287	มาก	3
3.2 เพื่อนต่างเพศที่น่าคบต้องมีของใช้ราคาแพง	4.10	1.108	มาก	1
3.3 การคบเพื่อนต่างเพศถือเป็นการผ่อนคลายอารมณ์	3.57	1.202	มาก	4
3.4 การเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศตามลำพังถือเป็นเรื่องปกติที่สมควรทำได้	4.10	1.154	มาก	1
3.5 การหยอกล้อ และจับมือถือแขนกันเป็นเรื่องธรรมดาที่หญิง-ชาย พึงปฏิบัติต่อกันได้	3.22	1.065	ปานกลาง	6
3.6 การคบเพื่อนต่างเพศต้องคำนึงถึงรูปร่างหน้าตาเป็นสำคัญ	3.53	1.252	มาก	5
3.7 ครอบครัวยุติการตัดสินใจในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนต่างเพศ อาทิ การไปเที่ยว	2.67	1.147	ปานกลาง	7
รวมการคบเพื่อน	3.54	1.173	มาก	

จากตารางที่ 7 พบว่า ตัวแปรด้านการคบเพื่อน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$ และ S.D. = 1.173) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า เพื่อนต่างเพศที่น่าคบต้องมีของใช้ราคาแพง และการเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศตามลำพังถือเป็นเรื่องปกติที่สมควรทำได้ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากัน 2 ข้อ ($\bar{X} = 4.10$ S.D. = 1.108), ($\bar{X} = 4.10$ S.D. = 1.154), รองลงมาคือ การออกไปเที่ยวนอกบ้านกับเพื่อนต่างเพศไม่จำเป็นต้องขออนุญาต ($\bar{X} = 3.63$ S.D. = 1.287) และ การคบเพื่อนต่างเพศถือเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ ($\bar{X} = 3.57$ S.D. = 1.202) ตามลำดับ

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยทางสังคม ด้าน ค่านิยมทางสังคม

ปัจจัยทางสังคม	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
4. ค่านิยมทางสังคม				4
4.1 การมีคู่รักในวัยเรียนเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ	3.83	1.038	มาก	
4.2 การมีคู่หลายคนถือเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น	3.56	1.337	มาก	7
4.3 การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในวัยรุ่นไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อกัน	4.15	1.104	มาก	1
4.4 การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในวัยเรียนถือเป็นเรื่องปกติ	3.89	1.295	มาก	3
4.5 หญิงไทยควรยึดคำสอนเรื่องการรักนวลสงวนตัว	4.01	1.294	มาก	2
4.6 ชายและหญิงสามารถเปลี่ยนคู่ได้หากมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้องซึ่งกันและกัน	3.71	1.231	มาก	6
4.7 สมัยปัจจุบันไม่ถือว่าความบริสุทธิ์ของผู้หญิงเป็นเรื่องสำคัญ	3.72	1.293	มาก	5
รวมค่านิยมทางสังคม	3.84	1.412	มาก	

จากตารางที่ 8 พบว่า ตัวแปรด้านค่านิยมทางสังคม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$ และ S.D. = 1.412) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในวัยรุ่นไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อกัน มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.15$ S.D. = 1.104) รองลงมาคือ หญิงไทยควรยึดคำสอนเรื่องการรักนวลสงวนตัว ($\bar{X} = 4.01$ S.D. = 1.294) และ การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศในวัยเรียนถือเป็นเรื่องปกติ ($\bar{X} = 3.89$ S.D. = 1.295) ตามลำดับ

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยทางสังคม ด้าน การรับสื่อทางเพศ

ปัจจัยทางสังคม	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
5. การรับสื่อทางเพศ				2
5.1 การอ่านหนังสือที่มีรูปภาพ เนื้อหาที่มีการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	2.14	1.234	น้อย	
5.2 การเคยดูวิดีโอ ซีดี ที่มีเรื่องราวที่มีการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	2.23	1.163	น้อย	1
5.3 การสนทนาทางเพศ (Chat) ผ่านทาง Internet	1.95	1.248	น้อย	4
5.4 การเข้าไปเยี่ยมชมเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาปลุกอารมณ์ทางเพศ	1.86	1.127	น้อย	6
5.5 การสนใจติดตามข่าวสาร พฤติกรรมทางเพศของดารา, ผู้มีชื่อเสียง	2.14	1.261	น้อย	2
5.6 การอ่านคอลัมน์ที่ตอบปัญหาเกี่ยวกับเพศตามนิตยสาร หรือตามหนังสือพิมพ์	2.04	1.101	น้อย	3
5.7 การคุยเรื่องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ	1.94	1.162	น้อย	5
รวมการรับสื่อทางเพศ	2.04	1.185	น้อย	

จากตารางที่ 9 พบว่า ตัวแปรด้านการรับสื่อทางเพศ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.04$ S.D. = 1.185) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า การเคยดูวิดีโอ ซีดี ที่มีเรื่องราวที่มีการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 2.23$ S.D. = 1.163)รองลงมาคือ การอ่านหนังสือที่มีรูปภาพเนื้อหาที่มีการกระตุ้น และการสนใจติดตามข่าวสาร พฤติกรรมทางเพศของดารา, ผู้มีชื่อเสียง ($\bar{X} = 2.14$ S.D. = 1.234, 1.261) และการอ่านคอลัมน์ที่ตอบปัญหาเกี่ยวกับเพศตามนิตยสาร หรือตามหนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 2.04$ S.D. = 1.101) ตามลำดับ

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยทางสังคม ด้านสภาพแวดล้อม

ปัจจัยทางสังคม	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
6. สภาพแวดล้อม				
6.1 ที่พักอาศัยแวดล้อมไปด้วย สถานบันเทิง เช่น เชน ฝับ คาราโอ เกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ	1.71	1.088	น้อย	1
6.2 สถานศึกษาแวดล้อมไปด้วยสถานบันเทิง เช่น เชน ฝับ คาราโอ เกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ	1.69	1.039	น้อย	2
รวมสภาพแวดล้อม	1.70	1.063	น้อย	

จากตารางที่ 10 พบว่า ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.70$ และ S.D. = 1.063) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า ที่พักอาศัยแวดล้อมไปด้วย สถานบันเทิง เช่น เชน ฝับ คาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 1.71$ S.D. = 1.088) รองลงมา คือ สถานศึกษาแวดล้อมไปด้วยสถานบันเทิง เช่น เชน ฝับ คาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ ($\bar{X} = 1.69$ S.D. = 1.039) ตามลำดับ

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยทางสังคม

ปัจจัยทางสังคม	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
1. การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์	3.69	.614	มาก	2
2. การอบรมเลี้ยงดู	3.61	.736	มาก	3
3. การคบเพื่อน	3.54	.690	มาก	4
4. ค่านิยมทางสังคม	3.84	.797	มาก	1
5. สื่อต่าง ๆ	2.04	.949	น้อย	5
6. สภาพแวดล้อม	1.70	.979	น้อย	6
รวมปัจจัยทางสังคม	3.32	1.134	ปานกลาง	

จากตารางที่ 11 พบว่า ตัวแปรปัจจัยทางสังคม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$ และ S.D. = 1.134) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า ค่านิยมทางสังคม มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.84$ S.D. = .797) รองลงมาคือ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ($\bar{X} = 3.69$ S.D. = .614) และ การอบรมเลี้ยงดู ($\bar{X} = 3.61$ S.D. = .736) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน) ของกลุ่มตัวอย่าง โดยการนำข้อมูลมาคำนวณ วิเคราะห์หาค่าสถิติโดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน)ด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา

ปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน)	$\bar{X}$	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
1. การดื่มสุราหรือของมีนเมา				
1.1 ดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์	1.68	.869	น้อย	1
1.2 บุหรี่	1.17	.568	น้อยที่สุด	2
1.3 ยาเสพติด	1.02	.175	น้อยที่สุด	4
1.4 กัญชา	1.03	.214	น้อยที่สุด	3
รวมการดื่มสุราหรือของมีนเมา	1.22	.456	น้อยที่สุด	

จากตารางที่ 12 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.22$ และ S.D. = .456) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า ดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 1.68$ S.D. เท่ากับ .869) รองลงมาคือ บุหรี่ ($\bar{X} = 1.17$ S.D. = .568) และ กัญชา ($\bar{X} = 1.03$ S.D. = .214) ตามลำดับ

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน)ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์

ปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน)	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
2. การเที่ยวสถานเริงรมย์				
2.1 คิสโก้เชค	1.22	.623	น้อยที่สุด	5
2.2 คาราโอเกะ	1.85	.913	น้อย	4
2.3 คาเฟ่, คลับ บาร์	1.22	.646	น้อยที่สุด	5
2.4 โรงภาพยนตร์	3.13	.948	ปานกลาง	2
2.5 ห้างสรรพสินค้า	3.72	.923	มาก	1
2.6 สถานบริการอาบอบนวด	1.08	.364	น้อยที่สุด	6
2.7 คอนเสิร์ต	1.87	.983	น้อย	3
รวมการเที่ยวสถานเริงรมย์	2.01	.771	น้อย	

จากตารางที่ 13 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.01$ และ S.D. = .771) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า การเที่ยวห้างสรรพสินค้าค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.72$ S.D. = .923) รองลงมาคือ โรงภาพยนตร์ ($\bar{X} = 3.13$ S.D. = .948) และ คอนเสิร์ต ($\bar{X} = 1.87$ S.D. = .983) ตามลำดับ

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน)ด้านการปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม

ปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน)	($\bar{X}$)	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
3. การปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม				
3.1 การไปทำรายงานหรือการบ้านในห้องพักกับเพื่อนต่างเพศ	1.55	.932	น้อย	2
3.2 การไปสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศที่ห้องพัก	1.40	.769	น้อยที่สุด	3
3.3 การไปเที่ยวและค้างคืนกับเพื่อนต่างเพศ	1.26	.627	น้อยที่สุด	5
3.4 อยู่ในที่ลับตาตามลำพังสองต่อสองกับเพื่อนต่างเพศ	1.37	.745	น้อยที่สุด	4
3.5 การเดินโอบกอดกับเพื่อนต่างเพศตามที่สาธารณะ	1.26	.629	น้อยที่สุด	5
3.6 การไปเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ในเวลากลางคืนกับเพื่อนต่างเพศ	1.37	.705	น้อยที่สุด	4
3.7 การสวมใส่เครื่องแต่งกายที่เปิดเผยให้เห็นถึงเรือนร่างต่อหน้าเพื่อนต่างเพศ	1.26	.693	น้อยที่สุด	5
3.8 การใช้เวลาวางอยู่กับการเล่นอินเทอร์เน็ต เล่นเกมส์ ร่วมกับเพื่อนต่างเพศ	1.75	1.023	น้อย	1
รวมการปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม	1.40	.771	น้อยที่สุด	

จากตารางที่ 14 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.40$ และ S.D. = .771) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า การใช้เวลาวางอยู่กับการเล่นอินเทอร์เน็ต เล่นเกมส์ ร่วมกับเพื่อนต่างเพศมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 1.75$ S.D. = 1.023) รองลงมาคือ การไปทำรายงานหรือการบ้านในห้องพักกับเพื่อนต่างเพศ ($\bar{X} = 1.55$ S.D. = .932) และ การไปสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศที่ห้องพัก ($\bar{X} = 1.40$ S.D. = .769) ตามลำดับ

ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน)

ปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน)	$(\bar{X})$	(S.D.)	ระดับ	ลำดับ
1. การดื่มสุราหรือของมีแอลกอฮอล์	1.22	.356	น้อยที่สุด	3
2. การเที่ยวสถานบันเทิง	2.01	.530	น้อย	1
3. การปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม	1.40	.548	น้อยที่สุด	2
รวมปัจจัยการปฏิบัติตน	1.59	.478	น้อย	

จากตารางที่ 15 พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.59$ และ S.D. = .478) เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบพบว่า การเที่ยวสถานบันเทิง มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{X} = 2.01$ S.D. = .530) รองลงมาคือ การปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม ($\bar{X} = 1.40$ S.D. = .548) และ การดื่มสุราหรือของมีแอลกอฮอล์ ($\bar{X} = 1.22$ S.D. = .356) ตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างกัน เป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร 2 ตัวที่เป็นอิสระต่อกัน โดยใช้ค่า T-test สำหรับความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม และ ค่า F-test (One-way Analysis of Variance) สำหรับความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 3 กลุ่มขึ้นไป

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ตามเพศ

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	จำนวนตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	sig	t	ค่า P-Value
ด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา				.000	6.480	.000*
					5.035	.000
ชาย	126	1.38	.510			
หญิง	262	1.15	.213			
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์				.000	4.128	.000*
					3.562	.000
ชาย	126	2.17	.669			
หญิง	262	1.94	.429			
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม				.000	6.176	.000*
					5.008	.000
ชาย	126	1.64	.741			
หญิง	262	1.29	.378			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 16 เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า

ด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา เพศชายมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนมากกว่า เพศหญิง ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา แตกต่างกัน

ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ เพศชาย มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มากกว่า เพศหญิง ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ แตกต่างกัน

ด้านการปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม เพศชาย มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนมากกว่า เพศหญิง ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า เพศที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม แตกต่างกัน

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตามอายุ

ปัจจัยเสี่ยงต่อการ มีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น	จำนวน ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่า F	ค่า P-Value
ด้านการดื่มสุราหรือของมึนเมา				8.876	.000*
15 – 16 ปี	196	1.15	.342		
17 – 18 ปี	187	1.30	.358		
19 ปีขึ้นไป	5	1.25	.250		
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์				4.757	.009*
15 – 16 ปี	196	1.94	.519		
17 – 18 ปี	187	2.10	.536		
19 ปีขึ้นไป	5	1.83	.120		
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม				5.974	.003*
15 – 16 ปี	196	1.32	.520		
17 – 18 ปี	187	1.50	.568		
19 ปีขึ้นไป	5	1.13	.125		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 18 แสดงการวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นแยกตามอายุโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	2.815	1.408	7.464
ภายในกลุ่ม	385	12.601	.189	
รวม	387	75.416		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 18 พบว่า นักเรียนที่มีระดับชั้นแตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านการดื่มสุราหรือของมึนเมา ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ เซฟเฟ Scheffe ดังนี้

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบความแตกต่างของอายุ กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้าน
การดื่มสุราหรือของมีนเมา

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา	ค่าเฉลี่ย	15 – 16 ปี	17 – 18 ปี	19 ปีขึ้นไป
อายุ		1.15	1.30	1.25
15 – 16 ปี	1.15	.000	.150*	.099
17 – 18 ปี	1.30		.000	.051
19 ปีขึ้นไป	1.25			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 19 เมื่อเปรียบเทียบ อายุ กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน
ด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา เป็นรายคู่ พบว่า อายุที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน
ด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา ได้แก่ อายุ 15 – 16 ปี กับ อายุ 17 – 18 ปี แตกต่างกันรวม 1 คู่

ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ กลุ่มอายุ 17 – 18 ปี มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัย
เรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ มากที่สุด รองลงมา เป็นกลุ่มอายุ 15 – 16 ปี ส่วนผลการทดสอบ
สมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ แตกต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่ากลุ่มอายุ กลุ่ม
ใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ แตกต่างกัน โดย
ใช้วิธีของ เชฟเฟ่ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบความแตกต่างของอายุ กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้าน
การเที่ยวสถานเริงรมย์

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์	ค่าเฉลี่ย	15 – 16 ปี	17 – 18 ปี	19 ปีขึ้นไป
อายุ		1.94	2.10	1.83
15 – 16 ปี	1.94	.000	.160*	.110
17 – 18 ปี	2.10		.000	.270
19 ปีขึ้นไป	1.83			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 20 เมื่อเปรียบเทียบ อายุ กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นรายคู่ พบว่า อายุ ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ได้แก่ อายุ 15 – 16 ปี กับ อายุ 17 – 18 ปี แตกต่างกันรวม 1 คู่

ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม กลุ่มอายุ 17 – 18 ปี มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ใน
วัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม มากที่สุด รองลงมา เป็นกลุ่มอายุ 15 – 16 ปี ส่วนผลการ
ทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า อายุที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม แตกต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่ากลุ่มอายุ
กลุ่มใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม
แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เซฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบความแตกต่างของอายุ กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม	ค่าเฉลี่ย	15 – 16 ปี	17 – 18 ปี	19 ปีขึ้นไป
อายุ		1.32	1.50	1.13
15 – 16 ปี	1.32	.000	.180*	.193
17 – 18 ปี	1.50		.000	.373
19 ปีขึ้นไป	1.13			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 21 เมื่อเปรียบเทียบ อายุ กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม เป็นรายคู่ พบว่า อายุที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ใน
วัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม ได้แก่ อายุ 15 – 16 ปี กับ อายุ 17 – 18 ปี แตกต่างกันรวม
1 คู่

ตารางที่ 22 เปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตามระดับชั้นเรียน

ปัจจัยเสี่ยงต่อการ มีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น	จำนวน ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่า F	ค่า P-Value
ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา				6.718	.001*
มัธยมศึกษาปีที่ 4	158	1.15	.355		
มัธยมศึกษาปีที่ 5	146	1.27	.338		
มัธยมศึกษาปีที่ 6	84	1.29	.366		
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์				6.141	.002*
มัธยมศึกษาปีที่ 4	158	1.91	.538		
มัธยมศึกษาปีที่ 5	146	2.04	.522		
มัธยมศึกษาปีที่ 6	84	2.15	.492		
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม				1.370	.255
มัธยมศึกษาปีที่ 4	158	1.35	.568		
มัธยมศึกษาปีที่ 5	146	1.44	.572		
มัธยมศึกษาปีที่ 6	84	1.44	.457		

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 23 แสดงการวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นแยกตามระดับชั้นเรียน
โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1.679	.840	4.384
ภายในกลุ่ม	385	73.737	.192	
รวม	387	75.416		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 23 พบว่า นักเรียนที่มีระดับชั้นแตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา ด้านการ

เที่ยงสถานเจริญธรรม ด้านการปฏิบัติคนต่อเพศตรงข้าม จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ เซฟเฟ Scheffe ดังนี้

ด้านการค้ำสุราหรือของมีนเมา ระดับชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการค้ำสุราหรือของมีนเมา มากที่สุด รองลงมาเป็น กลุ่มมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า ระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการค้ำสุราหรือของมีนเมา แตกต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่าระดับชั้นเรียน กลุ่มใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการค้ำสุราหรือของมีนเมา แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เซฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับชั้นเรียน กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการค้ำสุราหรือของมีนเมา

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการค้ำสุราหรือของมีนเมา	ค่าเฉลี่ย	มัธยมศึกษา ปีที่ 4	มัธยมศึกษา ปีที่ 5	มัธยมศึกษา ปีที่ 6
ระดับชั้นเรียน		1.15	1.27	1.29
มัธยมศึกษาปีที่ 4	1.15	.000	.128*	.140*
มัธยมศึกษาปีที่ 5	1.27		.000	.012
มัธยมศึกษาปีที่ 6	1.29			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 24 เมื่อเปรียบเทียบ ระดับชั้นเรียน กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการค้ำสุราหรือของมีนเมา เป็นรายคู่ พบว่า ระดับชั้นเรียนที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการค้ำสุราหรือของมีนเมา ได้แก่ ระดับชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับมัธยมศึกษาปีที่ 5 และระดับชั้นเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 4 กับ มัธยมศึกษาปีที่ 6 แตกต่างกันรวม 2 คู่

ด้านการเที่ยวสถานเจริญธรรม ระดับชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเจริญธรรม มากที่สุด รองลงมาเป็น กลุ่มมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า ระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเจริญธรรม แตกต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่าระดับชั้นเรียน กลุ่มใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเจริญธรรม แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เซฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับชั้นเรียน กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ใน
วัยเรียนด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์	ค่าเฉลี่ย	มัธยมศึกษา ปีที่ 4	มัธยมศึกษา ปีที่ 5	มัธยมศึกษา ปีที่ 6
ระดับชั้นเรียน		1.91	2.04	2.15
มัธยมศึกษาปีที่ 4	1.91	.000	.128	.241*
มัธยมศึกษาปีที่ 5	2.04		.000	.113
มัธยมศึกษาปีที่ 6	2.15			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตาราง 25 เมื่อเปรียบเทียบ ระดับชั้นเรียนกับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นรายคู่ พบว่า ระดับชั้นเรียน ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ใน
วัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ได้แก่ ระดับชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 กับ มัธยมศึกษาปีที่ 6
แตกต่างกันรวม 1 คู่

ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม ระดับชั้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ มัธยมศึกษาปีที่ 6
เท่าๆกัน มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม มากที่สุด
รองลงมาเป็น กลุ่มมัธยมศึกษาปีที่ 4 ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
จึงสรุปได้ว่า ระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการ
ปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 26 เปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ตามรายได้ที่ได้จากครอบครัว และผลการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	จำนวนตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่า F	ค่า P-Value
ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา				7.537	.000*
0 – 100 บาท	271	1.20	.325		
101 – 200 บาท	70	1.29	.412		
201 – 300 บาท	26	1.47	.481		
มากกว่า 300 บาท	21	1.05	.128		
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์				5.275	.001*
0 – 100 บาท	271	1.97	.480		
101 – 200 บาท	70	2.12	.588		
201 – 300 บาท	26	2.34	.836		
มากกว่า 300 บาท	21	1.90	.188		
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม				9.412	.000*
0 – 100 บาท	271	1.35	.502		
101 – 200 บาท	70	1.50	.488		
201 – 300 บาท	26	1.85	.971		
มากกว่า 300 บาท	21	1.14	.124		

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 27 แสดงการวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นแยกตามรายได้ที่ได้รับ
แต่ละเดือน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	5.208	1.736	9.495
ภายในกลุ่ม	384	70.208	.183	
รวม	387	75.416		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 27 พบว่า นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับแต่ละเดือนแตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา ด้านการเที่ยงสถานเริงรมย์ ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe ดังนี้

ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา รายได้ที่ได้จากครอบครัว 201 - 300 บาท มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา มากที่สุด รองลงมาเป็นกลุ่มที่ได้รายได้จากครอบครัว 101 – 200 บาท ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า รายได้ที่ได้จากครอบครัว ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา แตกต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่ารายได้ที่ได้จากครอบครัว เท่าใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28 เปรียบเทียบความแตกต่างของรายได้ที่ได้จากครอบครัว กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา	ค่าเฉลี่ย	0 – 100 บาท	101 – 200 บาท	201 – 300 บาท	มากกว่า 300 บาท
รายได้ที่ได้จากครอบครัว		1.20	1.29	1.47	1.05
0 – 100 บาท	1.20	.000	.092	.274*	.150
101 – 200 บาท	1.29		.000	.182	.242
201 – 300 บาท	1.47			.000	.424*
มากกว่า 300 บาท	1.05				

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 28 เมื่อเปรียบเทียบ รายได้ที่ได้จากครอบครัว กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา เป็นรายคู่ พบว่า รายได้ที่ได้จากครอบครัว ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีนเมา ได้แก่ รายได้ที่ได้จากครอบครัว 0 – 100 บาท กับ 201 – 300 บาท และ รายได้ที่ได้จากครอบครัว 201 – 300 บาท กับ มากกว่า 300 บาท ต่างกันรวม 2 คู่

ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ รายได้ที่ได้จากครอบครัว 201 - 300 บาท มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ มากที่สุด รองลงมาเป็นกลุ่มที่ได้รายได้จากครอบครัว 101 – 200 บาท ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า รายได้ที่ได้จากครอบครัว ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่ารายได้ที่ได้จากครอบครัว เท่าใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ต่างกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29 เปรียบเทียบความแตกต่างของรายได้ที่ได้จากครอบครัว กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์	ค่าเฉลี่ย	0 – 100 บาท	101 – 200 บาท	201 – 300 บาท	มากกว่า 300 บาท
รายได้ที่ได้จากครอบครัว		1.97	2.12	2.34	1.90
0 – 100 บาท	1.97	.000	.151	.369*	.061
101 – 200 บาท	2.12		.000	.219	.212
201 – 300 บาท	2.34			.000	.430*
มากกว่า 300 บาท	1.90				.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 29 เมื่อเปรียบเทียบ รายได้ที่ได้จากครอบครัว กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นรายคู่ พบว่า รายได้ที่ได้จากครอบครัว ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ได้แก่ รายได้ที่ได้จากครอบครัว 0 – 100 บาท กับ 201 – 300 บาท และ รายได้ที่ได้จากครอบครัว 201 – 300 บาท กับ มากกว่า 300 บาท ต่างกันรวม 2 คู่

ด้านการปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม รายได้ที่ได้จากครอบครัว 201 - 300 บาท มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม มากที่สุด รองลงมาเป็นกลุ่มที่ได้รายได้จากครอบครัว 101 – 200 บาท ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า รายได้ที่ได้จากครอบครัว ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม ต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่ารายได้ที่ได้จากครอบครัว เท่าใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม ต่างกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 30

ตารางที่ 30 เปรียบเทียบความแตกต่างของรายได้ที่ได้จากครอบครัว กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม	ค่าเฉลี่ย	0 – 100 บาท	101 – 200 บาท	201 – 300 บาท	มากกว่า 300 บาท
รายได้ที่ได้จากครอบครัว		1.35	1.50	1.85	1.14
0 – 100 บาท	1.35	.000	.144	.496*	.218
101 – 200 บาท	1.50		.000	.353*	.361
201 – 300 บาท	1.85			.000	.714*
มากกว่า 300 บาท	1.14				.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 30 เมื่อเปรียบเทียบ รายได้ที่ได้จากครอบครัว กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม เป็นรายคู่ พบว่า รายได้ที่ได้จากครอบครัว
ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม ได้แก่ รายได้ที่ได้
จากครอบครัว 0 – 100 บาท กับ 201 – 300 บาท และ รายได้ที่ได้จากครอบครัว 101 – 200 บาท กับ
มากกว่า 201 – 300 บาท และ 201 – 300 บาท กับ มากกว่า 300 บาท แตกต่างกันรวม 3 คู่

ตารางที่ 31 เปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ตามสถานภาพทางครอบครัว และผลการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	จำนวนตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่า F	ค่า P-Value
ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา				1.758	.120
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	289	1.22	.329		
บิดามารดาแยกกันอยู่	38	1.34	.629		
บิดามารดาหย่าร้างกัน	28	1.09	.183		
บิดาถึงแก่กรรม	22	1.17	.162		
มารดาถึงแก่กรรม	9	1.31	.300		
บิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่	2	1.25	.000		
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์				1.699	.134
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	289	2.00	.452		
บิดามารดาแยกกันอยู่	38	2.21	.954		
บิดามารดาหย่าร้างกัน	28	1.89	.335		
บิดาถึงแก่กรรม	22	2.03	.541		
มารดาถึงแก่กรรม	9	2.10	.746		
บิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่	2	1.57	.000		
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม				7.394	.000*
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	289	1.38	.466		
บิดามารดาแยกกันอยู่	38	1.84	1.010		
บิดามารดาหย่าร้างกัน	28	1.19	.258		
บิดาถึงแก่กรรม	22	1.21	.333		
มารดาถึงแก่กรรม	9	1.60	.467		
บิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่	2	1.00	.000		

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 32 แสดงการวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นแยกตามสถานภาพทางครอบครัวโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	5	4.327	.865	4.650
ภายในกลุ่ม	382	71.086	.186	
รวม	387	75.416		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 32 พบว่า นักเรียนที่มีสถานภาพทางครอบครัวแตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe ดังนี้

ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา สถานภาพทางครอบครัว บิดามารดาแยกกันอยู่ มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา มากที่สุด รองลงมาเป็น กลุ่มที่มีสถานภาพทางครอบครัว มารดาถึงแก่กรรม ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า สถานภาพทางครอบครัว ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา ไม่แตกต่างกัน

ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ สถานภาพทางครอบครัว บิดามารดาแยกกันอยู่ มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ มากที่สุด รองลงมาเป็น กลุ่มที่มีสถานภาพทางครอบครัว มารดาถึงแก่กรรม ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า สถานภาพทางครอบครัว ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ไม่แตกต่างกัน

ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม สถานภาพทางครอบครัว บิดามารดาแยกกันอยู่ มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม มากที่สุด รองลงมาเป็น กลุ่มที่มีสถานภาพทางครอบครัว มารดาถึงแก่กรรม ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า สถานภาพทางครอบครัว ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม แตกต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่าสถานภาพทางครอบครัว แบบใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe

ตารางที่ 33 เปรียบเทียบความแตกต่างของสถานภาพทางครอบครัว กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม	ค่าเฉลี่ย	บิดามารดา อยู่ด้วยกัน	บิดามารดา แยกกันอยู่	บิดามารดา หย่าร้างกัน	บิดาถึงแก่ กรรม	มารดาถึง แก่กรรม	บิดามารดา ถึงแก่ กรรมทั้งคู่
สถานภาพทางครอบครัว		1.38	1.84	1.19	1.21	1.60	1.00
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	1.38	.000	.466*	.184	.166	.221	.376
บิดามารดาแยกกันอยู่	1.84		.000	.650*	.632*	.245	.842
บิดามารดาหย่าร้างกัน	1.19			.000	.018	.405	.192
บิดาถึงแก่กรรม	1.21				.000	.387	.210
มารดาถึงแก่กรรม	1.60					.000	.597
บิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่	1.00						.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 33 เมื่อเปรียบเทียบ สถานภาพทางครอบครัว กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมี
เพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม เป็นรายคู่ พบว่า สถานภาพทาง
ครอบครัว ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม ได้แก่
สถานภาพทางครอบครัว บิดามารดาอยู่ด้วยกัน กับ บิดามารดาแยกกันอยู่, สถานภาพทางครอบครัว
บิดามารดาแยกกันอยู่ กับ บิดามารดาหย่าร้างกัน และสถานภาพทางครอบครัว บิดามารดาแยกกัน
อยู่ กับ บิดาถึงแก่กรรม แตกต่างกันรวม 3 คู่

ตารางที่ 34 เปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ตามการพักอาศัย

ปัจจัยเสี่ยงต่อการ มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	จำนวน ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่า F	ค่า P-Value
ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา				8.061	.000*
อยู่กับครอบครัวบิดามารดา	281	1.23	.349		
อยู่กับบิดา	38	1.19	.263		
อยู่กับมารดา	42	1.14	.148		
อยู่กับญาติ	19	1.08	.119		
อยู่ตามลำพัง	8	1.84	1.035		
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์				1.774	.133
อยู่กับครอบครัวบิดามารดา	281	2.01	.462		
อยู่กับบิดา	38	2.05	.866		
อยู่กับมารดา	42	1.96	.418		
อยู่กับญาติ	19	1.96	.398		
อยู่ตามลำพัง	8	2.48	1.145		
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม				5.015	.001*
อยู่กับครอบครัวบิดามารดา	281	1.40	.510		
อยู่กับบิดา	38	1.63	.836		
อยู่กับมารดา	42	1.27	.287		
อยู่กับญาติ	19	1.08	.133		
อยู่ตามลำพัง	8	1.77	1.074		

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 35 แสดงการวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแยกตามการพักอาศัย
โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	3.067	.767	4.059
ภายในกลุ่ม	383	72.349	.189	
รวม	387	75.416		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 35 พบว่า นักเรียนที่มีการพักอาศัยที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา ด้านการเที่ยงสถานเริงรมย์ ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe ดังนี้

ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา การพักอาศัย อยู่ตามลำพัง มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา มากที่สุด รองลงมาเป็น การพักอาศัย อยู่กับครอบครัวบิดามารดา ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า การพักอาศัย ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา แตกต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่า การพักอาศัยกับใครบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 36

ตารางที่ 36 เปรียบเทียบความแตกต่างของการพักอาศัย กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ใน
วัยเรียนด้านการดื่มสุราหรือของมึนเมา

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมึนเมา	ค่าเฉลี่ย	อยู่กับ ครอบครัว บิดา มารดา	อยู่กับบิดา	อยู่กับ มารดา	อยู่กับญาติ	อยู่ตาม ลำพัง
การพักอาศัย		1.23	1.19	1.14	1.08	1.84
อยู่กับครอบครัวบิดามารดา	1.23	.000	.042	.090	.154	.611*
อยู่กับบิดา	1.19		.000	.048	.112	.653*
อยู่กับมารดา	1.14			.000	.064	.701*
อยู่กับญาติ	1.08				.000	.765*
อยู่ตามลำพัง	1.84					.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 36 เมื่อเปรียบเทียบ การพักอาศัย กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมึนเมา เป็นรายคู่ พบว่า การพักอาศัย ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมึนเมา ได้แก่ การพักอาศัย อยู่กับครอบครัวบิดามารดา กับ การอาศัยอยู่ตามลำพัง, การพักอาศัย อยู่กับบิดา กับ การอาศัยอยู่ตามลำพัง, การพักอาศัย อยู่กับมารดา กับ การอาศัยอยู่ตามลำพัง และการพักอาศัยอยู่กับญาติ กับ การอาศัยอยู่ตามลำพัง แตกต่างกันรวม 4 คู่

ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ การพักอาศัย อยู่ตามลำพัง มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ มากที่สุด รองลงมาเป็น การพักอาศัย อยู่กับบิดา ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า การพักอาศัย ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ไม่แตกต่างกัน

ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม การพักอาศัย อยู่ตามลำพัง มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม มากที่สุด รองลงมาเป็น การพักอาศัย อยู่กับบิดา ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า การพักอาศัย ที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม แตกต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่า การพักอาศัยกับใครบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ้ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 37

ตารางที่ 37 เปรียบเทียบความแตกต่างของการพักอาศัย กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ใน
วัยเรียนด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม	ค่าเฉลี่ย	อยู่กับ ครอบครัว บิดา มารดา	อยู่กับบิดา	อยู่กับ มารดา	อยู่กับญาติ	อยู่ตาม ลำพัง
การพักอาศัย		1.40	1.63	1.27	1.08	1.77
อยู่กับครอบครัวบิดามารดา	1.40	.000	.234	.127	.322	.364
อยู่กับบิดา	1.63		.000	.361	.556*	.131
อยู่กับมารดา	1.27			.000	.195	.492
อยู่กับญาติ	1.08				.000	.687
อยู่ตามลำพัง	1.77					.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 37 เมื่อเปรียบเทียบ การพักอาศัย กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม เป็นรายคู่ พบว่า การพักอาศัย ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม ได้แก่ การพักอาศัย อยู่กับบิดา กับ การพักอาศัย อยู่กับญาติ แตกต่างกันรวม 1 คู่

ตารางที่ 36 เปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ตามผลการเรียน

ปัจจัยเสี่ยงต่อการ มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	จำนวน ตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่า F	ค่า P-Value
ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา				25.687	.000*
คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00	35	1.56	.664		
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 – 3.00	227	1.24	.331		
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 – 4.00	126	1.10	.168		
ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์				4.421	.013*
คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00	35	1.56	.664		
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 – 3.00	227	1.24	.331		
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 – 4.00	126	1.10	.168		
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม				17.607	.000*
คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00	35	1.83	.726		
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 – 3.00	227	1.43	.589		
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 – 4.00	126	1.24	.287		

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ตารางที่ 37 แสดงการวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแยกตามผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	5.708	2.854	15.763
ภายในกลุ่ม	385	69.708	.181	
รวม	387	75.416		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 37 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe ดังนี้

ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา ผลการเรียน คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00 มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา มากที่สุด รองลงมาเป็น กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 - 3.00 ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า ผลการเรียน ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา แตกต่างกัน และเมื่อทดสอบว่า ผลการเรียนใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมาแตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 38

ตารางที่ 38 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียน กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา	ค่าเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ย น้อยกว่า 2.00	คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 2.00 – 3.00	คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 3.01 – 4.00
ผลการเรียน		1.56	1.24	1.10
คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00	1.56	.000	.317*	.454*
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 – 3.00	1.24		.000	.137*
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 – 4.00	1.10			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 38 เมื่อเปรียบเทียบ ผลการเรียน กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียนด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา เป็นรายคู่ พบว่า ผลการเรียน ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการดื่มสุราหรือของมีเมา ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 - 3.00 , คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 - 4.00 และ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 - 3.00 กับ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 - 4.00 แตกต่างกันรวม 3 คู่

ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ผลการเรียนรู้ คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00 มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ มากที่สุด รองลงมาเป็น กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 - 3.00 ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้ ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ แตกต่างกัน และ เมื่อทดสอบว่า ผลการเรียนรู้ ใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 39

ตารางที่ 39 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียนรู้ กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์	ค่าเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ย น้อยกว่า 2.00	คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 2.00 – 3.00	คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 3.01 – 4.00
ผลการเรียนรู้		2.20	2.04	1.92
คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00	2.20	.000	.162	.279*
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 – 3.00	2.04		.000	.117
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 – 4.00	1.92			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 39 เมื่อเปรียบเทียบ ผลการเรียนรู้ กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียนด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นรายคู่ พบว่า ผลการเรียนรู้ ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน ด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 – 4.00 แตกต่างกันรวม 1 คู่

ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม ผลการเรียนรู้คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00 มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม มากที่สุด รองลงมาเป็น กลุ่มที่มีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 - 3.00 ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า ผลการเรียนรู้ ที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม แตกต่างกัน และเมื่อทดสอบว่า ผลการเรียนรู้ ใดบ้าง ที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม แตกต่างกัน โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ Scheffe สามารถแสดงรายละเอียดได้ดังตารางที่ 40

ตารางที่ 40 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการเรียน กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ใน
วัยรุ่นด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยรุ่น ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม	ค่าเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ย	คะแนนเฉลี่ย
		น้อยกว่า 2.00	ระหว่าง 2.00 – 3.00	ระหว่าง 3.01 – 4.00
ผลการเรียน		1.83	1.43	1.24
คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00	1.83	.000	.398*	.586*
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 – 3.00	1.43		.000	.188*
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 – 4.00	1.24			.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 40 เมื่อเปรียบเทียบผลการเรียน กับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น
ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้ามเป็นรายคู่ พบว่าผลการเรียนที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ในวัยรุ่น ด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ย
ระหว่าง 2.00 - 3.00, คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00 กับ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 - 4.00 และ คะแนน
เฉลี่ยระหว่าง 2.00 - 3.00 กับ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 - 4.00 แตกต่างกันรวม 3 คู่

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคม มีอิทธิพลต่อปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น
เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามโดยใช้ Regression Analysis

ตารางที่ 41 แสดงการวิเคราะห์ตัวแปรที่ได้รับคัดเลือกเข้าสมการทำนายภาพของปัจจัยเสี่ยงการมี
เพศสัมพันธ์

ตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือก	R	R ²	Adj R ²	b	Beta	t	Sig
1. การรับสื่อทางเพศ (X ₄)	0.595	0.267	0.266	0.147	0.316	5.869	0.00
2. การคบเพื่อน (X ₃)	0.583	0.340	0.336	-0.176	-0.276	-6.157	0.00
3. สภาพแวดล้อม (X ₆)	0.517	0.354	0.349	0.070	0.154	2.938	0.04
ค่าคงที่ (a) = 1.798 SE = 0.127							

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 41 พบว่าการรับสื่อทางเพศ (X₄) การคบเพื่อน (X₃) สภาพแวดล้อม (X₆) เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยที่การรับสื่อทางเพศ (X₄) ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 1 สามารถทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ ได้ร้อยละ 26.60 การคบเพื่อน (X₃) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้ากับการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 33.60 และสภาพแวดล้อม (X₆) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 34.90 จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สามารถเขียนสมการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณได้ ดังนี้

ในรูปคะแนนระดับ
$$Y = 1.798 + 0.147 (X_4) - 0.176 (X_3) + 0.070 (X_6)$$

ในรูปคะแนนมาตรฐาน
$$Y_z = 0.316 (Z_4) - 0.276 (Z_3) + 0.154 (Z_6)$$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะในการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐม 2) เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน รายได้ที่ได้รับแต่ละเดือน สถานภาพทางครอบครัว การพักอาศัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยทางสังคม ได้แก่ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ การอบรมเลี้ยงดู การคบเพื่อน สื่อต่าง ๆ ค่านิยมทางสังคม สภาพแวดล้อม ที่มีผลต่อปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในเขตการศึกษา 1 และ เขตการศึกษา 2 ในจังหวัดนครปฐม จำนวน 388 คน ได้กลุ่มตัวอย่างมาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งหลายขั้นตอน (Multi-Stage Stratified Random Sampling)

โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบ (t-test) วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อหาตัวแปรอิสระที่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดนครปฐม

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67.5 มีอายุ 15 – 16 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.5 ส่วนใหญ่เรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 40.7 รายได้ที่ได้จากครอบครัวในแต่ละวัน อยู่ระหว่าง 0 – 100 บาท คิดเป็นร้อยละ 69.9 สถานภาพทางครอบครัว ส่วนใหญ่ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 74.5 และพักอาศัย อยู่กับครอบครัวบิดามารดา คิดเป็นร้อยละ 72.4 ผลการเรียน คะแนนเฉลี่ยระหว่าง

2.00 – 3.00 คิดเป็นร้อยละ 58.5

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการปฏิบัติตน (ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน) ของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 388 คน พบว่า ปัจจัยการปฏิบัติตนที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีค่าเฉลี่ย 1.59 ซึ่งเป็น ปัจจัยการปฏิบัติตนที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน อยู่ในระดับน้อย โดยเมื่อพิจารณาในผลของแต่ละข้อแล้ว พบว่า การเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นปัจจัยการปฏิบัติตน ที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 2.01 รองลงมาคือ การปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม มีค่าเฉลี่ย 1.40

3. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคม ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ปัจจัยทางสังคม ที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.32 ซึ่งเป็น ปัจจัยทางสังคม ที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียน อยู่ในระดับปานกลาง โดยเมื่อพิจารณาในผลของแต่ละข้อแล้ว พบว่า ปัจจัยทางสังคม ด้านค่านิยมทางสังคม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 3.84 รองลงมาคือ ปัจจัยทางสังคม ด้านการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ มีค่าเฉลี่ย 3.69

4. การวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าการรับสื่อทางเพศ (X_4) การคบเพื่อน (X_3) สภาพแวดล้อม (X_6) เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยที่การรับสื่อทางเพศ (X_4) ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 1 สามารถทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้ร้อยละ 26.60 การคบเพื่อน (X_3) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้ากับการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 33.60 และสภาพแวดล้อม (X_6) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 34.90 จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการสรุปผลของการวิจัย สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับ น้อยที่สุด จากข้อมูลส่วนบุคคลพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับครอบครัว ร้อยละ 72.4 จากข้อมูลส่วนบุคคลในด้านสภาพครอบครัวและการพักอาศัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดานั้น ซึ่งเป็นสถาบันแรกที่ทำให้การเลี้ยงดูช่วยเหลือให้ความรักความอบอุ่น มีการอบรมสั่งสอนบุตรหลานตามขนบธรรมเนียม ประเพณี เป็นการวางรากฐานในการเลี้ยงดู จึงทำให้ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จรรยา ดวงแก้ว (2539:64) พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การดื่มสุราหรือของมีเมา การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจับมือถือแขนกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม การกอดจูบกับคู่รักหรือเพศตรงข้ามอยู่ในระดับน้อยที่สุด ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าห่วงอย่างยิ่งเพราะสังคมในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะความเจริญทางด้านเทคโนโลยีซึ่งเสมือนดาบสองคม แต่ถ้าครอบครัวมีสัมพันธภาพที่ดีก็เสมือนเป็นเกราะป้องกันเบื้องต้นให้กับนักเรียนได้ในระดับหนึ่ง

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ ระดับชั้นเรียน รายได้ที่ได้จากครอบครัวในแต่ละวัน สถานภาพทางครอบครัว การพักอาศัย ผลการเรียน

2.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยพบว่า เพศชายมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง ผลของการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากในสังคมไทยยังให้ค่านิยมยกย่องเพศชาย ความเป็นชายชาตรีว่าต้องมีความสามารถทางเพศเป็นเลิศ ผู้ชายสามารถมีประสบการณ์ทางเพศได้ทั้งก่อนและหลังสมรส แต่ในขณะที่สังคมไทยให้ความสำคัญกับพรหมจรรย์ของผู้หญิงไว้สูง และปลูกฝังทัศนคติความเชื่อให้กับผู้หญิงที่ดั้นต้องรักษาวลสงวนตัว เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้หญิงสูญเสียพรหมจรรย์ให้กับชายอื่นที่ไม่ใช่สามีตน เพศชายเท่านั้นที่ควรแสดงออกในเรื่องเพศได้ หรือเป็นฝ่ายเสนอ ค่านิยมให้ผู้ชายเป็นผู้นำเป็นใหญ่ในครอบครัว จึงทำให้ฝ่ายหญิงต้องมิชอบเขตของ

ความประพัตติที่ยึดถือกันว่าดี สมควร และเหมาะสมตามสายตาของสังคมไทย ความเป็นกุลสตรีนั้นไม่ควรแสดงออกถึงความพอใจเพศตรงข้ามถือว่าเป็นเรื่องน่าอาย ต้องเก็บความรู้สึก ซึ่งการปลูกฝังค่านิยมและความเชื่อเช่นนี้ทำให้พฤติกรรมการแสดงออกด้านเพศของชาย/หญิงต่างกันเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ดังนั้นจึงส่งผลต่อการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิงแตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของประภาพร โอภาสวัศดี(2538:บทคัดย่อ) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับแรงจูงใจในสังคมในด้านเพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือ หรือการดูภาพยนตร์เร้าอารมณ์ทางเพศ และเพศชายมีพฤติกรรมทางเพศไม่ว่าจะเป็นการจับมือ การกอดจูบ หรือการร่วมเพศในสัดส่วนที่สูงกว่าเพศหญิง นอกจากนี้ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมทางเพศสูงกว่าอีกด้วย สามารถสรุปได้ว่าเพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อพฤติกรรมทางเพศ และยังสอดคล้องกับการศึกษาของจรรยา ดวงแก้ว (2539:บทคัดย่อ) พบว่า เพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับคะแนนเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ในแต่ละพฤติกรรมเสี่ยงพบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือที่กระตุ้นอารมณ์เพศ การดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์เพศ และการกอดจูบกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม รวมทั้งสอดคล้องกับการศึกษาของอรอุษา จันทรวีรุจ (2544:116) พบว่าเพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ร้อยละ 79.30 ในขณะที่นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพียงร้อยละ 55.3 และพบว่า นักเรียนชายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนหญิง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง

2.2 อายุ ผลการวิเคราะห์พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุอยู่ในช่วง 17-18 ปี มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีอายุระหว่าง 17-18 ปี เป็นวัยรุ่นที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อซึ่งถ้าเทียบกับชั้นเรียนส่วนใหญ่จะอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นช่วงชั้นสูงสุดในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงคิดว่าการที่จะดื่มสุรา หรือของมีเมา หรือการไปตามสถานเริงรมณ์ต่าง ๆ สามารถที่ไปได้โดยไม่ต้องขออนุญาตผู้ปกครอง คิดว่าตัวเองโตแล้วสามารถตัดสินใจได้เองซึ่งการคิดว่าตนเองมีความเป็นผู้ใหญ่นี้เองเป็นเหตุให้มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ซึ่งการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของหลายท่านที่พบว่า วัยรุ่นที่มีอายุเพิ่มขึ้นอัตราการมีเพศสัมพันธ์ก็ยิ่งสูงขึ้น เช่น ผลการศึกษาของ พิมพพรรณ ศิลปะสุวรรณ(2536:108-109) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ของคณงานสตรีวัยรุ่น

พบว่า อายุมีความสัมพันธ์แบบตามกันกับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ ของคนงานสตรีวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จุฑามาศ นุชนารถ (2531:78-79) ที่ได้ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า อายุของนักเรียนวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือนักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุ 19 ปีขึ้นไป เคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนวัยรุ่น 15 ปี ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสันทัด เสริมศรี และสืบพงษ์ ไชยพรรค (2530:302-303) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ทางเพศ ของวัยรุ่นในเขตเมืองและชนบท พบว่า วัยรุ่นที่มีอายุมากขึ้นจะเคยมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น

2.3 ระดับชั้นเรียน ผลการวิเคราะห์พบว่า ระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มอื่น ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในช่วงของวัยรุ่นซึ่งมีอายุระหว่าง 15-19 ปี ซึ่งเป็นวัยแห่งหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต บอกกับเป็นช่วงที่กำลังปรับและเปลี่ยนตัวเองเพื่อที่จะก้าวสู่รั้วมหาวิทยาลัย ทำให้รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองโตแล้วจึงมีภาวะที่จะตัดสินใจในเรื่องต่างๆ เป็นวัยซึ่งอยู่ระหว่างการจะเริ่มปรับเปลี่ยนกับสภาพแวดล้อมใหม่ที่จะได้เจอ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ศรีพัทรา จาริวงค์(2539:93) อนงค์ ชีระพันธุ์ (2544:158) ทวีวรรณ ชาลีเครือ (2541:บทคัดย่อ) อากาศรณ์ เตชรัตน์ (2546:78) และ ฉัฐพร สายพันธุ์ (2546:50) ที่พบว่า ระดับชั้นการศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นที่มีระดับชั้นการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.4 รายได้ที่ได้จากครอบครัว ผลการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนที่ได้รับรายได้ที่ได้รับจากครอบครัวต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับรายได้ที่ได้จากครอบครัว 201-300 บาท มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับเงินน้อยกว่า 201-300 บาท ผลการศึกษาครั้งนี้จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดนครปฐมที่ได้รับรายได้ที่ได้รับจากครอบครัวต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน ซึ่งจากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า จำนวนเงินที่ได้รับจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงสถานะฐานะทางเศรษฐกิจและมีผลต่อการดำรงชีวิตของวัยรุ่น ถ้าได้รั้งเงินในจำนวนที่สูงจนเหลือพอที่จะนำไปใช้จ่ายในกิจกรรมอื่น นอกเหนือจากการใช้จ่ายในกิจวัตรประจำวัน หรือการเล่าเรียน เช่น การเที่ยวตามสถานเริงรมย์ ดังนั้นการได้รับเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสูงจะมีผลส่งถึงปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อนงค์ ชีระ

พันธ์ (2544:158) ที่พบว่า ค่าใช้จ่ายที่ได้รับมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับการศึกษาของ ฉันทินันท์ วิชัยรัมย์ (2545:94) ที่พบว่า นักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายประจำเดือนระหว่าง 1,000-2,000 บาท ต่อเดือนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่มีค่าใช้จ่ายประจำเดือนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1,000 บาทต่อเดือน

2.5 สถานภาพทางครอบครัว ผลการวิเคราะห์พบว่า สถานภาพทางครอบครัวที่แตกต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นไม่แตกต่างกัน จึงไม่ปฏิบัติตามสมมติฐาน ทั้งนี้ เพราะนักเรียนส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา ดังนั้นเด็กนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่สมบูรณ์ มีทั้งพ่อ และแม่จะได้รับการเอาใจใส่ และการอบรมสั่งสอนในเรื่องต่าง ๆ มากกว่า ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จึงน้อย ส่วนเด็กนักเรียนที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ แต่มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันจากกลุ่มแรกนั้น อาจเป็นเพราะว่า เด็กในวัยนี้จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน ๆ เพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างค่านิยม ลักษณะนิสัย ตามธรรมชาติเด็กวัยรุ่นจะมีความผูกพันและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนมากกว่าบุคคลอื่น ๆ นอกจากนี้เด็กมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่ อยู่ในวัยที่วางเป้าหมายทางการศึกษาอย่างชัดเจน รู้จักคิด แม้สภาพครอบครัวมีความแตกต่างกัน แต่เมื่ออยู่ในกลุ่มเพื่อนเดียวกันจึงมีผลให้มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2526:118) พบว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แตกต่างกัน ทำให้ประสบการณ์ทางเพศของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

2.6 การพักอาศัย ผลการวิเคราะห์พบว่า การพักอาศัยที่แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่กับบิดามารดามีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์น้อยกว่ากลุ่มที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาเพียงผู้เดียว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ร่วมกับบิดามารดาร้อยละ 72.4 จึงมีโอกาสได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากบิดามารดา ได้รับการอบรมสั่งสอนควบคุมให้ประพฤติตนในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสมและมีโอกาสได้ทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัว ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกันมากขึ้น เมื่อเกิดปัญหา หรือมีปัญหาสามารถที่จะปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากบิดามารดาได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของดารุณี ภูณศุวรรณศรี (2540:127) พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยอยู่ตามลำพังคนเดียว มีแนวโน้มจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยกับบุคคลอื่น เช่นเดียวกับที่วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์ (2546:32) พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์จะพักอยู่กับเพื่อนตามลำพังร้อยละ 22 และกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์จะ

พักอยู่กับบิดามารดาสูงถึงร้อยละ 67.5 ดังนั้นจึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน

2.7 ผลการเรียนรู้ ผลการวิเคราะห์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยกว่า 2.00 มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูง แสดงถึงการมีสติปัญญาที่ดีกว่า ทำให้มีความตั้งใจเรียนเอาใจใส่ในเรื่องการเรียนสูงกว่า มีความคิดที่มีเหตุผล และรู้จักเลือกที่จะปฏิบัติในกิจกรรมที่เหมาะสมกับตนเองได้ ถ้าเทียบกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยแสดงถึงสติปัญญาที่ด้อยกว่า ทำให้มีความคิดไม่ทันเพื่อนถูกชักจูงได้ง่าย อาจนำไปสู่การมีพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องกับวัยและสถานภาพของการเป็นนักเรียน เช่นมาโรงเรียนทุกวันแต่มาไม่ถึงโรงเรียน ไม่สนใจเรียน ค้มสุรา ดูวิดีโอทัศน์ไปหรืออินเทอร์เน็ตที่มีภาพหรือเรื่องราว กระตุ้นอารมณ์เพศมากกว่าเรื่องราวที่สร้างสรรค์ ซึ่งอาจนำไปสู่การเกิดเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ทวิวรรณ ชาลีเคลือ (2542:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า การหนีเรียนหรือการถูกพักการเรียนมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในโรงเรียน และยังสอดคล้องกับการศึกษาของอรุษา จันทรวิจ (2544:1) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยกว่า 2.00 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงถึงร้อยละ 79.7 ในขณะที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง 2.00-3.00 และมากกว่า 3.00 พบเพียงร้อยละ 62.3,59.3 ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายภาพรวมปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนครปฐม พบว่า

3.1 ตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าทำนายภาพรวมปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดนครปฐม 3 อันดับ คือ การรับสื่อทางเพศ (X_4) ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นลำดับที่ 1 สามารถทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ ได้ร้อยละ 26.60 การคบเพื่อน (X_3) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้ากับการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 33.60 และสภาพแวดล้อม (X_6) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายภาพรวมของปัจจัยเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 34.90 จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.1 การรับสื่อทางเพศ ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับที่ 1 โดยสามารถทำนายปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 26.60 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า สื่อต่าง ๆ เป็นปัจจัยที่สำคัญ สื่อต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นในปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะว่าโลกทุกวันนี้เป็นโลกยุคไร้พรมแดน การเข้าถึงต่าง ๆ สามารถทำได้ง่าย ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมีมาก การแพร่ข้อมูลข่าวสารหรือเรื่องราวต่าง ๆ สามารถเข้าถึงผู้บริโภคได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง เกือบทุกครัวเรือได้รับข้อมูลข่าวสารและความบันเทิงผ่านทางสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ซึ่งสื่อเหล่านี้มีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก เพราะเป็นตัวกลางในการนำเสนอตัวแบบให้แก่เด็ก ทำให้เด็กอาจจะเลียนแบบพฤติกรรมนั้น ๆ ได้ ซึ่งเป็นไปตามหลักการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ โจเซฟ แคลปเปออร์ (กิตติ กัมภักย์, 2543:39; อ้างอิงจาก Klapple, J.T. 1960) ที่กล่าวว่า เนื้อหาในสื่อมวลชนสามารถเป็นแรงเสริมเจตคติ ค่านิยม ปทัสถานความเชื่อ ของบุคคลที่รับสารได้ และหากบุคคลนั้น ๆ เชื่อในสิ่งเหล่านั้นอยู่แล้ว สิ่งที่เสนอในสื่อมวลชน ช่วยให้ความเชื่อนั้นหนักแน่นขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทัศนคติเดิมของผู้รับสารอยู่แล้ว ซึ่งสอดคล้องกับ ดร.พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ และดร.จางง วิบูลย์ศรี (2534) ได้ศึกษาการเปิดรับข่าวสารต้องห้ามของเยาวชนไทย อายุระหว่าง 15-24 ปี จำนวน 1,018 คน ในเขตชนบทและเขตทั่วประเทศยกเว้นกรุงเทพมหานครพบว่าเยาวชนกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 60.0) เคยดูภาพต้องห้าม และที่น่าเป็นห่วงคือร้อยละ 39.3 เคยดูภาพที่แสดงการร่วมเพศหรือภาพโป๊จาก VDO ซึ่งเป็นภาพเคลื่อนไหว และน่าจะกระตุ้นเยาวชนได้มากกว่าสื่ออื่น

3.1.2 การคบเพื่อน ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 2 โดยสามารถทำนาย ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 33.6 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า การคบเพื่อนเป็นปัจจัยที่สำคัญ เพราะโดยธรรมชาติของวัยรุ่น มีลักษณะที่ต้องการความสัมพันธ์กับเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าบุคคล ในวัยอื่น และการรวมกลุ่มในวัยรุ่นมีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ทำให้เกิดความผูกพัน ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เพราะเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างค่านิยม ลักษณะนิสัย ตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงออก การเลือกคบเพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อการครองตนของวัยรุ่นด้วย หากเพื่อนมีเพื่อนที่ดีก็จะชักนำไปในทางสร้างสรรค์ หากคบเพื่อนไม่ดี โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนที่ชั่ว อาจจะถูกชักนำให้มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อาจเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ อรุษา จันทรวีรุจ(2544:121) การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน เป็นตัวแปรลำดับ ที่ 1 ในกลุ่มปัจจัยเสริมที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน โดยพบว่า นักเรียนที่มีการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนในระดับสูงและปานกลางมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่า นักเรียนที่มีการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนในระดับต่ำ เช่นเดียวกับการศึกษาของ ยิ่งลักษณ์ วุฒิกุล (2544:123) พบว่า การคบเพื่อนที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ เอชไอวี และสอดคล้องกับการศึกษาของ อนงค์ ชีระพันธ์ (2544:148-151) พบว่า การทำกิจกรรมของกลุ่มเพื่อนที่คบมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น และเป็นปัจจัยที่ถูกเลือกเข้าสมการ เป็นลำดับ 1 ต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น แสดงว่าถ้ากลุ่มเพื่อนทำกิจกรรมอะไร วัยรุ่นก็จะมี พฤติกรรมเช่นเดียวกัน เช่น การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนที่ชั่ว ยิ่ง ถ้ากลุ่มมีพฤติกรรมทางเพศมากเท่าไร ก็ยิ่งส่งเสริมให้วัยรุ่นได้ซึมซับค่านิยมและการคล้อยตามและมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการคบเพื่อน จึงเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ นักเรียน

3.1.3 สภาพแวดล้อม ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 3 โดยสามารถทำนาย ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 34.90 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ถ้าสถานที่พักอาศัย หรือ โรงเรียนอยู่ใกล้กับแหล่งที่เป็นสถานเริงรมย์ต่าง ๆ ก็สามารถทำให้เด็กออกไปเที่ยวหรือตามสถานที่ ต่าง ๆ ได้ง่าย เพราะวัยรุ่นเป็นวัยซึ่งไวต่อความรู้สึกและสิ่งกระตุ้นจากสภาพแวดล้อมได้ง่าย ซึ่งจาก ผลการวิจัยของปวีณา สายสูง (2541:21) กล่าวว่าในด้านสถานที่พักอาศัยนั้นการที่คนเราจะมี พฤติกรรมอย่างไรเป็นเพราะอิทธิพลของสภาพแวดล้อมนั้นๆ โดยที่ต้องอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มีสิ่งยั่วยุ ใจต่าง ๆ อาจส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเรียนรู้และนำรูปแบบที่พบไปปฏิบัติได้ ซึ่งสอดคล้องกับสุชา จันท์ธอม (2539:54) ที่กล่าวว่าความสามารถเข้าถึงสถานเริงรมย์ได้ง่ายโดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นที่มี สถานที่พักอาศัยอยู่ใกล้กับแหล่งบริการทางเพศ และสถานเริงรมย์ต่าง ๆ มีส่วนกระตุ้นให้วัยรุ่นมี

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ง่าย และนักเรียนที่อาศัยอยู่ในหอพักหรือบ้านพักในเมือง อยู่ใกล้สถาน
 เริงรมย์และสถานบริการทางเพศจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิด โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะ
 โรคเอดส์ได้ อีกทั้งยังสอดคล้องกับการศึกษาของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2532:12)
 ที่พบว่า แหล่งของสถานเริงรมย์นับได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนผลักดันให้วัยรุ่นออกไป
 เที่ยวและอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าแหล่งบริการสถานเริงรมย์
 ต่างๆ เป็นศูนย์รวมของวัยรุ่นทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ ซึ่งมีกิจกรรมที่ตอบสนองต่อความต้องการ
 ทางด้านสังคม และความต้องการทางร่างกายของวัยรุ่น คือ การยอมรับจากเพื่อนฝูง และการ
 แสดงออกซึ่งเอกลักษณ์ของตนเอง และการตอบสนองความต้องการทางเพศ การที่วัยรุ่นมีสถานที่พัก
 อาศัยอยู่ใกล้กับแหล่งบันเทิงเริงรมย์ อาจทำให้วัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีความรู้สึกไวต่อสิ่งกระตุ้นจาก
 สภาพแวดล้อม เกิดการตัดสินใจอยากลอง ซึ่งนำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ได้

ข้อเสนอแนะของการวิจัย

ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นปัญหาที่หลายๆฝ่าย จะต้องร่วมมือกัน เพื่อหา
 แนวทางในการแก้ปัญหา ไม่ว่าจะเป็น สถาบันการศึกษา นักศึกษา ผู้ปกครอง และสื่อต่าง ๆ ควรปลูก
 ฝังค่านิยมทางเพศ ที่ถูกต้อง และเหมาะสม ให้กับวัยรุ่น เพื่อช่วยให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ถูกต้อง
 และไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข พร้อมทั้งจะเป็นกำลัง
 และเป็นอนาคต ของครอบครัว และ ของชาติ ต่อไป จากผลการศึกษาผู้วิจัยขอเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ด้านการรับสื่อทางเพศ จากผลการวิจัยพบว่าเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และสามารถทำนาย
 ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ ดังนั้น นักเรียน
 ความบริโภคหรือรับสื่อทางเพศอย่างระมัดระวัง โดยศึกษาแบบเป็นองค์ความรู้ เช่น เพื่อเพศศึกษา
 เพื่อป้องกันตนเองจากการรับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ไม่ถูกต้อง และพ่อแม่ผู้ปกครอง
 สถานศึกษาควรดูแลแนะนำให้ข้อมูลที่ถูกต้องในการรับข้อมูลจากสื่อทางเพศแก่นักเรียน

ด้านการคบเพื่อน นักเรียนควรระมัดระวังเรื่องการแสดงออกกับเพื่อนต่างเพศ ให้อยู่บน
 พื้นฐานของความถูกต้องเหมาะสม พิจารณาการคบเพื่อนที่มีคุณลักษณะเป็นกัลปมิตร ครอบครัว
 ควรมีเวลาอบรมเลี้ยงดูให้ความอบอุ่น ความเข้าใจเด็ก ครอบครัวควรมีการปลูกฝังค่านิยมในเรื่องของ
 การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรแก่เด็ก ให้เด็กได้ทราบถึงผลดีและผลร้าย ที่อาจจะเกิดตามมา

ด้านสภาพแวดล้อม สถานที่พักอาศัย หรือ โรงเรียนอยู่ใกล้กับแหล่งที่เป็นสถานเริงรมย์
 ต่างๆ ก็สามารถทำให้เด็กออกไปเที่ยวหรือตามสถานที่ต่าง ๆ ได้ง่าย เพราะวัยรุ่นเป็นวัยซึ่งไวต่อ

ความรู้สึกและสิ่งกระตุ้นจากสภาพแวดล้อมได้ง่าย เพราะฉะนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบควรเข้ามามีส่วนร่วมให้เด็กได้รับรู้ถึงผลกระทบต่าง ๆ

ผู้ปกครอง ต้องมีเวลาอยู่กับเด็ก ให้มาก หาเวลาทำกิจกรรมร่วมกัน หาเวลาไปเที่ยวด้วยกัน ดูหนังด้วยกัน หรือ เล่นกีฬาด้วยกัน สังเกตดูว่าเด็กชอบอะไร ชอบคุยเรื่องอะไร ผู้ปกครองควรทำตัวเป็นเสมือน เพื่อนของเด็ก แต่ต้องอย่าให้เด็กรู้สึกอึดอัด เพื่อที่เด็กจะได้ไม่ไปเที่ยวตามลำพังกับเพศตรงข้าม กล่าวคือ ไม่เปิดโอกาสให้บุคคลอื่นเข้ามามีบทบาทแทนเรา หรือ ผู้ปกครองอาจจะให้เพื่อนของเด็กคอยเป็นหู เป็นตา แทนเรา ก็ได้

ครอบครัวควรให้ความเอาใจใส่ ความสนใจ ในการกระทำของเด็ก ให้เด็กรับรู้ ว่า ผู้ปกครองของเด็กเป็นบุคคลที่เด็ก มีความรู้สึกว่าเป็นคนที่รู้ใจอย่างที่สุด เป็นที่พึ่ง และ เป็นที่ปรึกษาได้ ไม่ว่าจะต้องอยู่ในสถานการณ์ใดๆ ก็ตาม เพื่อที่เด็กจะได้มีความรู้สึกที่เด็กสามารถคุยกับเราได้ทุกเรื่อง อย่างไม่ปิดบัง ผู้ปกครองควรเป็นผู้ฟังที่ดี และ ฟังอย่างใจเย็น พร้อมทั้งอบรม และ สั่งสอนเด็กอย่างมีเหตุผล นำมาใช้อารมณ์ เป็นตัวนำ เพราะเด็กช่วงนี้เป็นวัยที่ต้องการคนคอยดูแล และ เอาใจใส่ อย่างที่สุด

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามเพียงด้านเดียว ยังเป็นข้อจำกัดสำหรับการวิเคราะห์ผลที่ได้รับ ในโอกาสต่อไปควรรใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งจะช่วยให้การแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูลมีลักษณะที่ถูกต้องและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

2. ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดนครปฐม เท่านั้น เพื่อให้ข้อมูลในการวิจัยมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้ที่มีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเพิ่มเติมควรจะขยายขอบเขตการวิจัยไปสู่พื้นที่อื่น ๆ เนื่องจากประชากรในพื้นที่อื่น ๆ อาจมีแนวความคิดแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างนี้

3. ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่อาจส่งผลต่อปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เช่น ทักษะชีวิต การทำกิจกรรมกับกลุ่มเพื่อน แรงสนับสนุนทางสังคม เป็นต้น ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นประโยชน์ในการกำหนดแนวทางและนโยบายในการป้องกันและลดปัจจัยเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนต่อไป

4. ควรมีการวิจัยถึงปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนกับประชากรกลุ่มอื่น ๆ เช่น นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้ผลการวิจัยมีมุมมองที่กว้างมากขึ้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรมอนามัย. กองวางแผนครอบครัวและประชากร. การวิเคราะห์สถานการณ์ด้านการอนามัย

การเจริญพันธุ์และประชากร. กรุงเทพฯ : กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2540.

กระทรวงศึกษาธิการ. กรมพลศึกษา. วัยรุ่นกับพฤติกรรมทางเพศ. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์การศาสนา, 2543.

กลุ่มพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพ กองสุขศึกษา กระทรวงสาธารณสุข.ทฤษฎีเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร

[ออนไลน์].เข้าถึงเมื่อ 1 พฤษภาคม 2552. เข้าถึงได้จาก

<http://www.thaihed.com/html/show.php?SID=136>

กาญจนา ปฎิยุทธ. “ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอำนาจแห่งตนในการควบคุมทางสุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

กานดา พุ่มพุด. “วัยใส วัยเสี่ยง วัยรุ่น วัยแห่งความเสี่ยง.” เอกสารในการอบรมเรื่องแนวทางด้านจิตวิทยาชุมชนเพื่อป้องกันปัญหาวัยรุ่น : การให้ความรู้ผู้ปกครองเพื่อป้องกันปัญหาวัยรุ่น นำเสนอที่มหาวิทยาลัยศิลปากร, 25 กรกฎาคม 2546. (อัดสำเนา)

กิตติ กันภัย. “เช็ทซ์ สื่อ กับวัยใสพูดอย่างไรให้ลงตัว.” ไทยรัฐ, 19 กุมภาพันธ์ 2547, 18.

ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์. สถาบันครอบครัว. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2519.

ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์. “พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุดรธานี.”

วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

จรรยา ดวงแก้ว. “ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรณ และคณะ. รายงานการทบทวนองค์ความรู้เรื่องเด็ก เยาวชน และครอบครัวในประเทศไทย และข้อเสนอเชิงนโยบาย และการวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2540.

- จามรี ศรีรัตนบัลล์. “เจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคเหนือของประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- จุฑามาศ นุชนารถ. “การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2531.
- จุฬารัตน์ หัวหาญ. “พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.
- เจนจิรา สุขเกื้อ. “อิทธิพลของทักษะชีวิตต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาญจนบุรี เขต 1 จังหวัดกาญจนบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546.
- ชวลีพร อินทรไพบูลย์. “ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.
- ชัยวัฒน์ ปัญงษ์ และคนอื่น ๆ. เพศศึกษาแนวใหม่. กรุงเทพมหานคร : บารมีการพิมพ์, 2524.
- ชัยโรจน์ ขุมมงคล และถนอมรัตน์ ประสิทธิ์เมตต์. “พฤติกรรมทางเพศของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนชาย จังหวัดนครสวรรค์.” วารสารส่งเสริมสุขภาพอนามัยและสิ่งแวดล้อม. 22 (กันยายน 2542) : 91-97.
- ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์. “การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2545
- ดวงใจ กพานต์กุล. พฤติกรรมวัยรุ่น [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 14 กุมภาพันธ์ 2550.
เข้าถึงได้จาก http://www.moph.go.th/show_hotnew.php

ดวงหทัย นุ่มนวล.”ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร”

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2546.

ดวงเดือน พันธมนาวิน. ปัจจัยทางจิตวิทยาในวัยรุ่นที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย.

กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, 2528.

คารุณี ภูษณสุวรรณศรี. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร”.

วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2540.

ทวีศักดิ์ ธีระบัญชาศักดิ์. “การศึกษาความคิดเห็นต่อการคบเพื่อนต่างเพศ การเลือกคู่ครองและ
การสมรส ของนักเรียนนายร้อยตำรวจ.” วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, 2543.

ธนัดภณ ตะพังพินิจการ. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
วัยรุ่นชายในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2549.

นลินี มกรเสน. ปัญหา Free Sex ของวัยรุ่น [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 14 กุมภาพันธ์ 2550.

เข้าถึงได้จาก http://clinicrak.Com/a_disclaimer.html.

นิรมล เมืองโสม. “วัฒนธรรมทางเพศ การรับรู้ความเสี่ยงและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการเกิด
โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ของวัยรุ่นหญิงเขตเมือง.” วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์ดุสิต
บัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2543.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. ระเบียบวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์เจริญผล, 2540.

ปราณี รามสูต. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา, 2528.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ, ลักขณา เต็มศิริกุลชัย และคณะ. “การศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง
กับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเยาวชนไทย.” งานวิจัยคณะสาธารณสุขศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

ปรีชา วิหกโต. “จิตวิทยาและพฤติกรรมวัยรุ่น.” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวัยรุ่น
หน่วยที่ 1-8 สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 1-13. นนทบุรี:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532.

ปวีณา สายสูง. “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน.”

วิทยานิพนธ์ปริญญาสาทรณสุขศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.

ประพิมพร อันพาพรหม. “การศึกษาค่านิยมและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร.”
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา ภาควิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2543.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 8.

กรุงเทพมหานคร : สำนักทดสอบการศึกษาทางจิตวิทยา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2543.

พรพิมล เจียมนาครินทร์. พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ดันอ้อการพิมพ์, 2539.

พันธณี วิหคโต และคณะ. การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพเด็กไทยด้านการควบคุมตนเอง.

กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท., 2542.

พิทยา จารุพูนผล และคนอื่นๆ. “พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแห่ง
หนึ่งเขตอำเภอโพธิ์ทอง จังหวัดอ่างทอง.” โรคเอดส์ 11,2 (2542) : 7.

พิมลพรรณ อิศรภักดี. “วัยรุ่นพฤติกรรมทางเพศและเพศศึกษา.” ประชากรและการพัฒนา
22, 4 (เมษายน – พฤษภาคม 2545) : 1-2.

พิสมัย นพรัตน์. “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาและ
อาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาล
อายุรศาสตร์และศัลยศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.

ภารดี บุญเพิ่ม. การสอนเพศศึกษาของครอบครัวที่มีบุตรวัยรุ่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญา
พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2544.

มหาวิทยาลัยมหิดล, สถาบันวิจัยประชากรและสังคม. “วัยรุ่นพฤติกรรมทางเพศและเพศศึกษา.”
ประชากรและการพัฒนา 22,4 (เมษายน-พฤษภาคม 2545) : 1-2.

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. พัฒนาการวัยรุ่นและการอบรม (หน่วยที่ 1-7).

กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์กราฟิการ์ต, 2527.

เมธินี ก้อนแก้ว. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียน
วัยรุ่นหญิงในจังหวัดภูเก็ต.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546.

- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2525.
- วรรณพร ขวัญบุญจันทร์. “เจตคติของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างเพศ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2541.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. จิตวิทยาสังคม ทฤษฎี และปฏิบัติการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น, 2545.
- สุชา จันทร์เอม. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2536.
- สุชาดา ศรีสิงหวงศ์. “ประสิทธิผลโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2547.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร. เพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2531.
- สุพัตรา บุญญานุภาพพงศ์. “ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเพศศาสตร์(สหสาขาวิชา) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- สุริยเดว ทรีปาตี. ช็อก โฉมไทยตายเพราะเอดส์สูงอันดับ 2 [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 14 กุมภาพันธ์ 2551. เข้าถึงได้จาก <http://www.ttonline.net/news/viewDetails.php>
- อรอุษา จันทร์วิรุจ. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2544.
- อนงค์ ชีระพันธุ์. “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยาการพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2544.

อังคณา อ่อนบุญเอื้อและคณะ.”ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายของนักเรียนหญิง-
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ศึกษา
 ศาสตรมหาบัณฑิตสาขาคุณธรรมศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2544.

อัมพร เบลูจพลพิทักษ์. ข้อควรทราบเกี่ยวกับวัยรุ่น [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 15 กุมภาพันธ์ 2550
 เข้าถึงได้จาก <http://BangkokHealth.com>.

ภาษาต่างประเทศ

Ary, V Dennis and others. Adolescent problem behavior: the influence of parent
 and peer. USA.: Elsevier Science Ltd., 1999

Adler, Nancy L., and Susan S. Hendrick. “Relationships Between Contraceptive
 Behavior and Love Attitudes, Sex Attitudes, Self esteem.”
Journal of Counseling and Development, no.70 (1991) : 302-308.

Coker, J. Kelly, and Borders L. Dianne. “An Analysis of Environment and Social Factors
 Affecting Adolescent Problem Drinking.” Journal of Counseling and
 Development 79, 2 (2001): 200-207.

Flewelling, R.L., and K.E. Bauman. “Family structure as a predictor of initial substance
 use and sexual intercourse in early adolescent.” Journal of Marriage and the
 Family 52, 2 (1990) : 171-181.

Moore, Susan, and Rosenthal Doreen. Sexuality in Adolescence.
 New York: Roxtledge, 1993.

William, H.M. and others. Human Sexaulity. New Jersey :Donnelle & Son Company, 1995

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีดังนี้

1. ชื่อผู้เชี่ยวชาญ : นางสาวมัลลิกา เสนิย์วงศ์ ณ อยุธยา
ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์ ชำนาญการ
หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการศึกษาเทศบาลนครนครปฐม
2. ชื่อผู้เชี่ยวชาญ : นายบริวรรธนน์ แสงพิทักษ์
ตำแหน่ง นักวิชาการสาธารณสุข ชำนาญการพิเศษ
กลุ่มงานควบคุมโรค สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครปฐม
3. ชื่อผู้เชี่ยวชาญ : อ.ดร.ธีรศักดิ์ อุ่่นอารมณ์เลิศ
ตำแหน่ง อาจารย์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคผนวก ข

การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการปฏิบัติคน

ข้อ	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	การดื่มสุราหรือถึงมีนเมา	/	/	/	/	/
1.1	ท่านดื่มสุรา หรือถึงมีนเมาต่อไปนี้หรือไม่ อย่างไร ดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของ แอลกอฮอล์	1	1	1	1	ผ่าน
1.2	บุหรี่	1	1	1	1	ผ่าน
1.3	ยาเสพติด	1	1	1	1	ผ่าน
1.4	กัญชา	1	1	1	1	ผ่าน
1.5	อื่น ๆ (ระบุชนิด).....	1	1	0	0.67	ผ่าน
2	การเที่ยวสถานเริงรมย์	/	/	/	/	/
2.1	คิสโก้เชค	1	1	1	1	ผ่าน
2.2	คาราโอเกะ	1	1	1	1	ผ่าน
2.3	คาเฟ่,คลับ บาร์	1	1	1	1	ผ่าน
2.4	โรงภาพยนตร์	1	1	0	0.67	ผ่าน
2.5	ห้างสรรพสินค้า	1	1	1	1	ผ่าน
2.6	สถานบริการอาบอบนวด	1	1	1	1	ผ่าน
2.7	คอนเสิร์ต	1	1	1	1	ผ่าน
2.8	อื่น ๆ (ระบุ).....	1	1	0	0.67	ผ่าน
	การปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม	/	/	/	/	/
3	ท่านไปทำรายงานหรือการบ้านในห้องพักกับ เพื่อนต่างเพศ	1	1	1	1	ผ่าน
4	ท่านไปสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศที่ห้องพัก	1	1	1	1	ผ่าน
5	ท่านไปเที่ยวและค้างคืนกับเพื่อนต่างเพศ	1	1	1	1	ผ่าน
6	ท่านอยู่ในที่ลับตาตามลำพังสองต่อสองกับเพื่อน ต่างเพศ	1	1	1	1	ผ่าน
7	ท่านเดินโอบกอดกับเพื่อนต่างเพศตามที่ สาธารณะ	1	1	1	1	ผ่าน
8	ท่านไปเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ในเวลากลางคืน กับเพื่อนต่างเพศ	1	1	1	1	ผ่าน
9	ท่านสวมใส่เครื่องแต่งกายที่เปิดเผยให้เห็นถึง เรือนร่างต่อหน้าเพื่อนต่างเพศ	1	1	1	1	ผ่าน

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
10	ท่านใช้เวลาว่างอยู่กับการเล่นอินเทอร์เน็ต เล่น เกมส์ ร่วมกับเพื่อนต่างเพศ	1	1	1	1	ผ่าน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคม

ข้อ	ข้อคำถาม	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
	การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์					
1	การมีประจำเดือนของผู้หญิงเป็นไปตาม ธรรมชาติของร่างกาย	0	1	1	0.67	ผ่าน
2	การฝืนเปียกของผู้ชายเป็นไปตามธรรมชาติของ ร่างกาย	1	1	1	1	ผ่าน
3	การตั้งครภ์จะเกิดขึ้นเมื่อมีเพศสัมพันธ์แล้วทั้ง สองฝ่ายถึงจุดสุดยอด	1	1	1	1	ผ่าน
4	ประจำเดือนของผู้หญิงเกิดจากไข่ของผู้หญิงที่ ไม่ได้รับการผสม	1	1	0	0.67	ผ่าน
5	การมีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียว ผู้หญิงอาจมี โอกาสตั้งครภ์ได้	1	1	1	1	ผ่าน
6	ผู้หญิงมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคเกี่ยวกับ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากกว่าผู้ชาย	1	1	1	1	ผ่าน
7	ความต้องการทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติของ มนุษย์ที่สามารถควบคุมได้	1	1	1	1	ผ่าน
8	การกินยาเม็ดคุมกำเนิดเป็นวิธีป้องกันการ ตั้งครภ์ได้ดีที่สุด	1	1	0	0.67	ผ่าน
9	การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นวิธีที่จะช่วย ระบายความต้องการทางเพศของวัยรุ่นได้	1	1	0	0.67	ผ่าน
10	การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในการมีเพศสัมพันธ์ นอกจากจะเป็นการคุมกำเนิดแล้ว ยังสามารถ ป้องกันการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้	1	1	1	1	ผ่าน

ข้อ	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
	การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์					
11	เมื่อมีการสัมผัส กอด จูบกัน วัยรุ่น มักเกิด อารมณ์ทางเพศได้ง่าย	1	1	1	1	ผ่าน
12	การล้างทำความสะอาดร่างกายหลังการมี เพศสัมพันธ์ สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้	1	1	0	0.67	ผ่าน
13	การคิดถึงโรคเอดส์ ทำให้เกิดความขยับยั้งชั่งใจใน การมีเพศสัมพันธ์	1	1	1	1	ผ่าน
14	การใช้ยาคุมฉุกเฉินหลังการมีเพศสัมพันธ์ สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้ 100%	1	1	0	0.67	ผ่าน
15	ครอบครัวของท่านไม่สนับสนุนหรือส่งเสริมการ มีคูรักรในวัยรุ่น	1	1	1	1	ผ่าน
16	ครอบครัวของท่านเอาใจใส่กับการเรียนของท่าน	1	1	0	0.67	ผ่าน
17	ครอบครัวของท่านไม่เคยสนใจในการกระทำ ของท่านเลย	1	1	0	0.67	ผ่าน
18	ครอบครัวของท่าน มีกิจกรรมที่ทำร่วมกันใน ครอบครัวเป็นประจำ	1	1	0	0.67	ผ่าน
19	ท่านคิดว่าปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ควร ปรึกษากับบิดา/มารดา	1	1	1	1	ผ่าน
20	ครอบครัวของท่าน สามารถให้คำแนะนำที่ดีเมื่อ ท่านมีปัญหา	1	1	1	1	ผ่าน
	การคบเพื่อน					
21	การออกไปเที่ยวนอกบ้านกับเพื่อนต่างเพศไม่ จำเป็นต้องขออนุญาต	1	1	1	1	ผ่าน
22	เพื่อนต่างเพศที่น่าคบต้องมีของใช้ราคาแพง	1	1	0	0.67	ผ่าน
23	การคบเพื่อนต่างเพศถือเป็นการผ่อนคลาย อารมณ์	1	1	0	0.67	ผ่าน
24	การเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศตามลำพังถือ เป็นเรื่องปกติที่สมควรทำได้	1	1	1	1	ผ่าน

ข้อ	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
25	การหยอกล้อ และจับมือถือแขนกันเป็นเรื่องธรรมดาที่ หญิง-ชาย ฟังปฏิบัติต่อกันได้	1	1	1	1	ผ่าน
26	การคบเพื่อนต่างประเทศต้องคำนึงถึงรูปร่างหน้าตาเป็นสำคัญ	1	1	1	1	ผ่าน
27	ครอบครัวของท่านให้สิทธิการตัดสินใจท่านในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนต่างประเทศ อาทิ การไปเที่ยว	1	1	0	0.67	ผ่าน
	ค่านิยมทางสังคม					
28	การมีคูรักรักในวัยเรียนเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ	1	1	1	1	ผ่าน
29	การมีคู่หลายคนถือเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น	1	1	1	1	ผ่าน
30	การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างประเทศในวัยรุ่นไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อกัน	1	1	1	1	ผ่าน
31	การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างประเทศในวัยเรียนถือเป็นเรื่องปกติ	1	1	0	0.67	ผ่าน
32	หญิงไทยควรยึดคำสอนเรื่องการรักนวลสงวนตัว	1	1	1	1	ผ่าน
33	ชายและหญิงสามารถเปลี่ยนคู่ได้หากมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกใจซึ่งกันและกัน	1	1	1	1	ผ่าน
34	สมัยปัจจุบันไม่ถือว่าความบริสุทธิ์ของผู้หญิงเป็นเรื่องสำคัญ	1	1	1	1	ผ่าน
	สื่อต่าง ๆ					
35	ท่านอ่านหนังสือที่มีรูปภาพ เนื้อหาที่มีการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	1	1	1	1	ผ่าน
36	ท่านเคยดูวิดีโอ ซีดี ที่มีเรื่องราวที่มีการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ	1	1	1	1	ผ่าน
37	ท่านสนทนาทางเพศ (Chat) ผ่านทาง Internet	1	0	1	0.67	ผ่าน
38	ท่านเข้าไปเยี่ยมชมเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาปลุกอารมณ์ทางเพศ	1	1	1	1	ผ่าน

ข้อ	ข้อความ	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	ความหมาย
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
39	ท่านสนใจติดตามข่าวสาร พฤติกรรมทางเพศ ของดารา, ผู้มีชื่อเสียง	1	0	1	0.67	ผ่าน
40	ท่านอ่านคอลัมน์ที่ตอบปัญหาเกี่ยวกับเพศตาม นิตยสาร หรือตามหนังสือพิมพ์	1	0	1	0.67	ผ่าน
41	ท่านคุยเรื่องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ	1	0	1	0.67	ผ่าน
	สภาพแวดล้อม					
42	ที่พักอาศัยของท่านแวดล้อมไปด้วย สถานบันเทิง เช่น เชน ผับ คาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ	1	1	1	1	ผ่าน
43	สถานศึกษาของท่านแวดล้อมไปด้วยสถาน บันเทิง เช่น เชน ผับ คาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ	1	1	1	1	ผ่าน

ภาคผนวก ค
ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ตอนที่2ข	155.4667	375.4989	.4581	.8483
V3	156.3667	384.6540	.3323	.8511
V4	156.5333	390.8782	.0000	.8532
V5	156.5333	390.8782	.0000	.8532
V6	156.2000	382.3724	.2876	.8509
V7	155.3667	379.4816	.3294	.8501
V8	156.3667	384.2402	.3055	.8511
V9	154.2000	372.9241	.4599	.8478
V10	153.4667	374.1885	.5641	.8474
V11	156.5333	390.8782	.0000	.8532
V12	155.5333	363.6368	.6524	.8440
V13	156.1000	372.5069	.6350	.8466
V14	156.2667	383.8575	.3307	.8509
V15	156.4333	389.2195	.1300	.8527
V16	156.1333	379.5678	.3824	.8497
V17	156.3000	381.4586	.4098	.8500
V18	155.9333	374.1333	.4842	.8479
V19	156.1333	379.9126	.3248	.8502
V20	155.7333	368.8920	.5286	.8464
ตอนที่3ข	152.8333	388.8333	.0631	.8534
V22	153.1333	381.8437	.2139	.8518
V23	154.6333	396.8609	-.1502	.8598
V24	153.6000	385.6966	.0700	.8553
V25	153.6333	382.7230	.1565	.8531
V26	153.7667	378.4609	.2440	.8515
V27	153.8667	394.3264	-.0996	.8589
V28	154.5667	389.2195	.0145	.8553
V29	154.3667	380.7920	.1959	.8524
V30	153.1667	391.1092	-.0270	.8548
V31	153.6667	383.3333	.2020	.8519
V32	154.8333	386.0747	.0646	.8554
V33	153.8667	391.7057	-.0476	.8572
V34	154.7000	386.9759	.0912	.8535
V35	154.1667	411.8678	-.4548	.8652
V36	153.7333	394.4782	-.1052	.8585
V37	155.5333	378.1885	.2267	.8520
V38	153.7667	378.5299	.3017	.8504
V39	153.8667	383.4299	.1587	.8528
V40	153.3667	389.4126	.0308	.8540
V41	155.0000	360.8276	.6139	.8438
V42	155.6000	383.3517	.1444	.8533

RELIABILITY ANALYSIS - SCALE (ALPHA)

Item-total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
V43	155.0000	371.9310	.4294	.8480
V44	155.4667	366.5333	.4978	.8463
V45	154.7667	376.6678	.3673	.8494
V46	155.1333	360.6713	.6195	.8437
V47	154.6000	363.9034	.5723	.8449
V48	155.2000	375.5448	.3228	.8499
V49	155.1000	374.3000	.3188	.8500
V50	155.5667	379.7713	.2493	.8513
V51	155.3333	369.4713	.4959	.8468
V52	153.7333	403.9264	-.3032	.8620
V53	155.2000	374.9931	.3723	.8491
V54	155.2667	371.2368	.4436	.8477
V55	155.0667	369.0299	.4444	.8474
V56	155.0000	375.7241	.3362	.8497
V57	155.3000	370.2862	.4170	.8480
V58	155.4333	361.0126	.6690	.8432
V59	155.3000	362.4241	.5790	.8445
V60	155.2333	369.0816	.4505	.8474
V61	155.2333	361.2195	.5342	.8450
V62	155.6333	364.5851	.5658	.8451
V63	155.7000	376.0103	.3252	.8499

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 62

Alpha = .8530

ภาคผนวก ง
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามงานวิจัย

เรื่อง

ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนครปฐม

*****

คำชี้แจง

1. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้จะถือเป็นความลับ และใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นภาพรวมผู้ตอบไม่ต้องเขียนชื่อ นามสกุล และที่อยู่ ขอให้ท่านโปรดตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริง เพราะคำตอบแต่ละข้อมีความสำคัญต่อการวิจัยครั้งนี้อย่างยิ่ง

2. แบบสอบถามชุดนี้มี 4 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการปฏิบัติตน จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคม จำนวน 43 ข้อ

หากท่านมีข้อสงสัยเกี่ยวกับแบบสอบถามนี้ ท่านสามารถถามได้จากผู้ที่มอบแบบสอบถามนี้แก่ท่าน และเมื่อท่านตอบแบบสอบถามนี้สมบูรณ์ทุกข้อแล้ว โปรดส่งคืนกับผู้ที่มีมอบแบบสอบถามนี้แก่ท่าน

ขอขอบคุณที่ท่านกรุณาตอบแบบสอบถามนี้

นางสาวรางวัล สุจี

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาพัฒนศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ตอนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ให้ตรงกับความเป็นจริงที่เกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

ชาย หญิง

2. อายุ

<15 ปี 15-16 ปี 17-18 ปี 19 ปีขึ้นไป

3. ระดับชั้นเรียน

มัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 6

4. รายได้ที่ได้รับจากครอบครัวในแต่ละวัน

0-100 บาท 101-200 บาท 201-300 บาท มากกว่า 300 บาท

5. สถานภาพทางครอบครัว

บิดามารดาอยู่ด้วยกัน บิดามารดาแยกกันอยู่ บิดามารดาหย่าร้างกัน
 บิดาถึงแก่กรรม มารดาถึงแก่กรรม
 บิดามารดาถึงแก่กรรมทั้งคู่ อื่น ๆ (ระบุ).....

6. การพักอาศัย

อยู่กับครอบครัวบิดามารดา อยู่กับบิดา
 อยู่กับมารดา อยู่กับญาติ
 อยู่ตามลำพัง
 เช้าบ้าน
 หอพัก
 อื่น ๆ .....

อื่น ๆ (ระบุ).....

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.00
 คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.01 - 3.00
 คะแนนเฉลี่ย 3.01 - 4.00

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยการปฏิบัติตน

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องข้อความที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด โดยคำตอบมี 5 ตัวเลือก ดังนี้

ปฏิบัติประจำ	หมายถึง	ท่านปฏิบัติมากที่สุด
ปฏิบัติส่วนมาก	หมายถึง	ท่านปฏิบัติมาก
ปฏิบัติบางครั้ง	หมายถึง	ท่านปฏิบัติปานกลาง
ปฏิบัติส่วนน้อย	หมายถึง	ท่านปฏิบัติน้อย
ไม่เคยปฏิบัติเลย	หมายถึง	ท่านไม่เคยปฏิบัติเลย

ที่	ปัจจัยการปฏิบัติตน	ปฏิบัติประจำ	ปฏิบัติส่วนมาก	ปฏิบัติบางครั้ง	ปฏิบัติส่วนน้อย	ไม่เคยปฏิบัติเลย
1	การดื่มสุราหรือของมึนเมา ท่านดื่มสุรา หรือสิ่งมึนเมาต่อไปนี้หรือไม่อย่างไร 1.1 ดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์					
	1.2 บุหรี่					
	1.3 ยาเสพติด					
	1.4 กัญชา					
	1.5 อื่น ๆ (ระบุชนิด).....					
2	การเที่ยวสถานเริงรมย์ ท่านเคยไปเที่ยวตามสถานที่ต่อไปนี้					
	2.1 ดิสโก้เทค					
	2.2 คาราโอเกะ					
	2.3 คาเฟ่, คลับ บาร์					
	2.4 โรงภาพยนตร์					
	2.5 ห้างสรรพสินค้า					
	2.6 สถานบริการอาบอบนวด					
	2.7 คอนเสิร์ต					
	2.8 อื่น ๆ (ระบุ).....					

ที่	ปัจจัยการปฏิบัติตน	ปฏิบัติ ประจำ	ปฏิบัติ ส่วนมาก	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ ส่วนน้อย	ไม่เคย ปฏิบัติเลย
	การปฏิบัติตนกับเพศตรงข้าม					
3	ท่านไปทำรายงานหรือการบ้านในห้องพักกับเพื่อนต่างเพศ					
4	ท่านไปสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศที่ห้องพัก					
5	ท่านไปเที่ยวและค้างคืนกับเพื่อนต่างเพศ					
6	ท่านอยู่ในที่ลับตาตามลำพังสองต่อสองกับเพื่อนต่างเพศ					
7	ท่านเดิน โอบกอดกับเพื่อนต่างเพศตามที่สาธารณะ					
8	ท่านไปเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ในเวลากลางคืนกับเพื่อนต่างเพศ					
9	ท่านสวมใส่เครื่องแต่งกายที่เปิดเผยให้เห็นถึงเรือนร่างต่อหน้าเพื่อนต่างเพศ					
10	ท่านใช้เวลาว่างอยู่กับการเล่นInternet เล่นเกมส์ ร่วมกับเพื่อนต่างเพศ					

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปัจจัยทางสังคม

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องข้อความที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด โดยคำตอบมี 5 ตัวเลือก ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด
เห็นด้วยค่อนข้างมาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบแบบสอบถามค่อนข้างมาก
เห็นด้วยปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบแบบสอบถามเพียงครั้งหนึ่ง
เห็นด้วยน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบแบบสอบถามเพียงเล็กน้อย
เห็นด้วยน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นหรือความรู้สึกของผู้ตอบแบบสอบถามเลย

ที่	ปัจจัยทางสังคม	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยค่อนข้างมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
1	<u>การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์</u> การมีประจำเดือนของผู้หญิงเป็นไปตามธรรมชาติของร่างกาย					
2	การฝันเปียกของผู้ชายเป็นไปตามธรรมชาติของร่างกาย					
3	การตั้งครภ์จะเกิดขึ้นเมื่อมีเพศสัมพันธ์แล้วทั้งสองฝ่ายถึงจุดสุดยอด					
4	ประจำเดือนของผู้หญิงเกิดจากไข่ของผู้หญิงที่ไม่ได้รับการผสม					
5	การมีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียว ผู้หญิงอาจมีโอกาสดังครภ์ได้					
6	ผู้หญิงมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากกว่าผู้ชาย					
7	ความต้องการทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ที่สามารถควบคุมได้					
8	การกินยาเม็ดคุมกำเนิดเป็นวิธีป้องกันการตั้งครภ์ที่ดีที่สุด					

ที่	ปัจจัยทางสังคม	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยค่อนข้างมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
9	การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นวิธีที่จะช่วยระบายความต้องการทางเพศของวัยรุ่นได้					
10	การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งในการมีเพศสัมพันธ์ นอกจากจะเป็นการคุมกำเนิดแล้ว ยังสามารถป้องกันการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้					
11	เมื่อมีการสัมผัส กอด จูบกัน วัยรุ่น มักเกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่าย					
12	การล้างทำความสะอาดร่างกายหลังการมีเพศสัมพันธ์ สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้					
13	การคิดถึงโรคเอดส์ ทำให้เกิดความยับยั้งชั่งใจในการมีเพศสัมพันธ์					
14	การใช้ยาคุมฉุกเฉินหลังการมีเพศสัมพันธ์ สามารถป้องกันการตั้งครรภ์ได้ 100%					
15	การอบรมเลี้ยงดู ครอบครัวของท่านไม่สนับสนุนหรือส่งเสริมการมีคูรัักในวัยเรียน					
16	ครอบครัวของท่านเอาใจใส่กับการเรียนของท่าน					
17	ครอบครัวของท่านไม่เคยสนใจในการกระทำของท่านเลย					
18	ครอบครัวของท่าน มีกิจกรรมที่ทำร่วมกันในครอบครัวเป็นประจำ					
19	ท่านคิดว่าปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ควรปรึกษากับบิดา/มารดา					
20	ครอบครัวของท่าน สามารถให้คำแนะนำที่ดีเมื่อท่านมีปัญหา					
21	การคบเพื่อน การออกไปเที่ยวนอกบ้านกับเพื่อนต่างเพศไม่จำเป็นต้องขออนุญาต					
22	เพื่อนต่างเพศที่น่าคบต้องมีของใช้ราคาแพง					
23	การคบเพื่อนต่างเพศถือเป็นการผ่อนคลายอารมณ์					

ที่	ปัจจัยทางสังคม	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยค่อนข้างมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
24	การเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างประเทศตามลำพังถือเป็นเรื่องปกติที่สมควรทำได้					
25	การหยอกล้อ และจับมือถือแขนกันเป็นเรื่องธรรมดาที่ หญิง-ชาย พึงปฏิบัติต่อกันได้					
26	การคบเพื่อนต่างประเทศต้องคำนึงถึงรูปร่างหน้าตาเป็นสำคัญ					
27	ครอบครัวของท่านให้สิทธิการตัดสินใจท่านในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนต่างประเทศ อาทิ การไปเที่ยว					
	ค่านิยมทางสังคม					
28	การมีคูรักรในวัยเรียนเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ					
29	การมีคู่หลายคนถือเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น					
30	การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างประเทศในวัยรุ่นไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อกัน					
31	การมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างประเทศในวัยเรียนถือเป็นเรื่องปกติ					
32	หญิงไทยควรยึดคำสอนเรื่องการรักษานวลสงวนตัว					
33	ชายและหญิงสามารถเปลี่ยนคู่ได้หากมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกใจซึ่งกันและกัน					
34	สมัยปัจจุบันไม่ถือว่าความบริสุทธิ์ของผู้หญิงเป็นเรื่องสำคัญ					
	สื่อต่าง ๆ					
35	ท่านอ่านหนังสือที่มีรูปภาพ เนื้อหาที่มีการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ					
36	ท่านเคยดูวิดีโอ ซีดี ที่มีเรื่องราวที่มีการกระตุ้นอารมณ์ ทางเพศ					
37	ท่านสนทนาทางเพศ (Chat) ผ่านทาง Internet					
38	ท่านเข้าไปเยี่ยมชมเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาปลุกอารมณ์ทางเพศ					
39	ท่านสนใจติดตามข่าวสาร พฤติกรรมทางเพศของดารา, ผู้มีชื่อเสียง					

ที่	ปัจจัยทางสังคม	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยค่อนข้างมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
40	ท่านอ่านคอลัมน์ที่ตอบปัญหาเกี่ยวกับเพศตามนิตยสาร หรือตามหนังสือพิมพ์					
41	ท่านคุยเรื่องเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ					
42	สภาพแวดล้อม ที่พักอาศัยของท่านแวดล้อมไปด้วยสถานบันเทิง เช่น เชน ผับ คาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ					
43	สถานศึกษาของท่านแวดล้อมไปด้วยสถานบันเทิง เช่น เชน ผับ คาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ					

ขอขอบคุณในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก จ

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือและ
หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ที่ ศษ 0520.107(นฐ)/ว. 4356

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม 73000

4 พฤศจิกายน 2551

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน

ด้วย นางสาวรางวัล สุชี นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง " ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม" มีความประสงค์จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนของท่าน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดแจ้งนักเรียนทราบ เพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามให้แก่ นักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

๐๙๙ ๑๖

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย อินะคังกร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.0-3421-8788 , 0-3424-3435

ปณิธานของบัณฑิตวิทยาลัย "มุ่งมั่นให้บริการ พัฒนางานให้มีคุณภาพ"

ที่ ศษ 0520.107 (นร) / 3674

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม 73000

๒๑ สิงหาคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน

ด้วย นางสาวรางวัล สุชี นักศึกษาระดับปริญญาโท บัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา ภาควิชา
พื้นฐานทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัย
การมีทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม" มีความ
ประสงค์จะขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจเครื่องมือวิจัย เพื่อประกอบการทำวิทย
านิพนธ์ ในกรณีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดเป็นผู้ตรวจ
เครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะตั้งกูร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

นครปฐม โทร.0-3421-8788 , 0-3424-3435

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล   นางสาวรางวัล สุจี
ที่อยู่   61 ซ.เกษตรสิน ตำบลลำพญา อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม 73000
โทร. 0-3421-7554

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2524 - 2529   ประถมศึกษาปีที่ 6
จาก โรงเรียนอนุบาลไพทวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

พ.ศ. 2530 - 2532   มัธยมศึกษาปีที่ 3
จากโรงเรียนราชินีบูรณะ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

พ.ศ. 2533 - 2535   ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (การบัญชี)
จากวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

พ.ศ. 2536 - 2537   ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (คอมพิวเตอร์ธุรกิจ)
จากวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

พ.ศ. 2538 - 2540   ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.ป)
การจัดการทั่วไป(การเงินการธนาคาร)จากสถาบันราชภัฏนครปฐม

พ.ศ. 2547 - 2551   ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ศษ.ม.) พัฒนศึกษา
จากมหาวิทยาลัยศิลปากร

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2547 - 2549   พนักงานห้องสมุด สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2549 - ปัจจุบัน   เจ้าหน้าที่ประสานงาน โครงการอนุรักษ์พลังงานฯ
คณะวิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
มหาวิทยาลัยศิลปากร